

Trần Thị Thanh Du

Giấc mơ áo cưới

Chương 1

- Thượng Nguyên ! Mà tìm được việc làm chưa?

Thượng Nguyên buồn bã lắc đầu:

- Chưa mà ạ ! Thời buổi bây giờ đâu dễ tìm việc làm. Với một sinh viên tỉnh lẻ không bằng cấp như tao lại càng khó hơn. Tao đang lo tiền nhà tới và tiền sách vở của ba đứa em tao.

Thượng Nguyên ôm mặt:

- Phải chi ba mẹ tao còn sống thì ba chị em tao đâu ra nông nỗi này. Càng nghĩ tao càng buồn cho số phận của tao.

Vũ Hằng lắc đầu:

- Rất tiếc hiện giờ tao không thể giúp được gì cho mày.

Chợt cô đề nghị:

- Hay là tao nhờ anh Vũ Tâm tìm việc làm cho mày nha?

Thượng Nguyên áy náy:

- Phiền mày và anh Tâm nhiều rồi, tao...

- Là bạn bè với nhau, mày đừng nói như thế. Coi như giúp mày là bổn phận của tao đi. Không phải mày thường nói xem anh Tâm như

người anh của mày sao?

- Tao không quên, nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, cứ để việc làm của mày anh Tâm lo cho.

Anh ấy quen nhiều bạn bè chắc tìm không khó đâu.

Thượng Nguyên xúc động:

- Cảm ơn mày.

- Đừng vội cảm ơn sớm như thế. Có việc làm muốn cảm ơn cũng không muộn mà.

Vũ Hằng nhướn mắt:

- Mày đi dạy kèm được chứ?

- Môn gì mới được?

- Dĩ nhiên là phù hợp. Anh Văn hay toán Lý Hóa.

- Nếu có chỗ tao sẽ dạy.

Được rồi nội trong tuần này sẽ có việc cho mày.

Thượng Nguyên nắm tay bạn:

- Từ trước tới giờ chỉ có anh em mày là tốt với tao thôi.

Biết bạn sắp sửa rơi vào tâm trạng buồn, Vũ Hằng gạt ngang:

- Mày quên tất cả đi và xem nó như cơn ác mộng. Những người xấu xa đó mày nhớ làm gì? Hãy nhìn về phía trước, và nở nụ cười thật tươi với những người thật sự tốt với mày.

Thượng Nguyên xa xăm:

- Không có cái quá khứ hãi hùng đó, làm sao tao biết được lòng dạ con người xấu xa như thế nào. Nhưng mày yên tâm, tao sẽ không lấy đó làm cản trở cho cuộc sống của tao đâu. Mà tao phải đứng vững bằng đôi chân, tạo lấy sự nghiệp bằng đôi tay của mình.

Thượng Nguyên này sẽ không như họ tưởng, không có đồng tiền bố thí của họ, chị em tao vẫn sống để nhìn đời đen bạc thế nào.

Vũ Hằng đặt tay lên vai bạn:

- Tao tin mày và luôn ủng hộ mày.

2 cô gái trẻ xiết chặt tay nhau, đôi mắt ánh lên tia sáng đầy tự tin.

Vũ Hằng chợt hỏi:

- Mày còn nhớ chị Nguyệt Thu không?

Thượng Nguyên nhú mày:

- Một nhà kinh doanh nhiều thành đạt ư?

- Phải rồi, hôm qua tao gặp chị ấy, mới biết rằng chị ấy mới từ Mỹ về.

Vũ Hằng mở miệng:

- Tao rất ngưỡng mộ chị Nguyệt Thu. Ước gì sau này tao được như chị ấy, đi nhiều nước và là người giỏi trong giới kinh doanh.

- Cứ cố gắng đi rồi sẽ được.

- Nhưng muốn giống chị Nguyệt Thu không phải là dễ.

- Mày là Vũ Hằng chứ không phải là Nguyệt Thu, mày nên nhớ điều đó. Mỗi người đều có định hướng riêng, biết đâu sau này mày hơn hẳn Nguyệt Thu thì sao? Tương lai đâu biết trước được. Với lại sự thành công phải nhờ vào bản thân mình chứ không thể dựa vào cái bóng của người khác. Trên đời này không có việc gì mà không làm được cả, trừ bản thân mình thiếu sự kiên nhẫn và niềm tin.

Vũ Hằng nhìn bạn:

- Và chắc chắn niềm tin của mày vượt trội hơn tao.

- Sao mày lại nói vậy?

- Anh hai tao và cả những người bạn của anh ấy đều nhận xét rằng mày là người con gái đầy bản lĩnh.

Thượng Nguyên méo mặt:

- Bản lĩnh đâu không thấy, mà thấy tao sắp chết.

- Nếu không có bản lĩnh thì làm gì mày lo cho mấy đứa em mày tốt

như vậy.

- Là 1 người chị, ai ở vào hoàn cảnh của tao cũng làm như thế thôi, thậm chí họ còn làm tốt hơn tao nữa kìa.

Vũ Hằng bẹo má bạn:

- Khiêm tốn là 1 đức tính tốt, nhưng đừng khiêm tốn với riêng tao được không? Ai ai cũng nhìn thấy mày là 1 người chị đảm đang và tuyệt vời. Từ lâu, anh 2 tao chưa bao giờ khen ai cả mà đã lên tiếng khen mày. Tao thấy...

Nhìn ánh mắt chớp chớp của Vũ Hằng, Thượng Nguyên nhăn mặt:

- Thấy gì?

- Mày nên về làm chị dâu tao đi. Anh 2 tao và cả tao cũng đều mong điều đó!

Thượng Nguyên như chạm phải vôi:

- Mày có im đi không, con nhỏ kia. Ăn với nói không biết giữ mồm giữ miệng. Nhớ anh Vũ Tâm nghe được, tao chỉ có nước độn thổ thôi.

- Cái gì mà độn thổ? Anh ấy còn mừng là đằng khác.

Vũ Hằng nghiêng đầu:

- Theo tao, mày và anh 2 tao xứng đôi lắm.

Thượng Nguyên mím môi quay đi chỗ khác. Cô biết Vũ Hằng nói không hề sai. Từ lâu, Vũ Tâm đã thầm để ý cô, anh luôn làm tất cả vì cô. Nhưng lòng cô chẳng có chút tình cảm nào ngoài tình anh em.

Thượng Nguyên thở dài, phải làm sao đây để Vũ Tâm hiểu ra mà không đau lòng. Nếu cứ im lặng mãi là cô đã tạo thêm cơ hội, nhưng nếu nói ra, cô không đủ can đảm nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Vũ Tâm.

Thượng Nguyên muốn có 1 cuộc sống bình lặng, để cô làm tròn bổn phận 1 người chị đối với các em, chứ cô không muốn vướng vào

chuyện tình cảm nhăng nhít, bởi vì cô quá sợ tình đời.

Biết bạn giận, Vũ Hằng xoay mặt bạn lại:

- Thượng Nguyên! Nếu mày không thích tao sẽ không đùa nữa.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Yêu cầu mày từ đây về sau đừng gán ghép tao với Vũ Tâm nữa, nếu mày còn coi tao là bạn. Vũ Tâm mãi mãi là người anh đáng kính trọng trong trái tim tao thôi.

- Tao biết. Tại anh 2 tao tự tạo mối tình đơn phương để tự ôm đau khổ vào mình.

- Tình yêu không thể miễn cưỡng. Hiện tại tao không nghĩ gì khác, ngoài cuộc sống và ba đứa em tao thôi.

- Thượng Nguyên! Mày và anh tao không duyên không nợ. Nhưng tao vẫn thành thật chúc mày tìm được người yêu mày vầy mày yêu bằng cả trái tim.

Thượng Nguyên cười:

- Chuyện đó còn xa vời lắm nên nghĩ hiện tại thì hay hơn.

Cô nheo mắt:

- Mày chúc vậy, biết đâu chẳng ai yêu tao và tao chẳng yêu ai thì sao?

- Tao không tin. Vì mày là 1 cô gái tuyệt vời trong mắt mọi người.

- Thế còn mày?

- Tao làm sao bằng mày.

Thượng Nguyên tắt nụ cười:

- Đừng so sánh như vậy, tao không thích đâu.

- Ờ, không so sánh thì không. Mày sao khó chịu quá, y hệt như bà cụ 70 không bằng.

Thượng Nguyên lắc đầu, cô không trả lời bởi vì cô quá biết tính bạn.

Vũ Hằng nhìn vào trong:

- Mấy đứa em mày đâu hết rồi?

- Thượng Thành và Thượng Tâm đi học, còn Thượng Tuấn nghe đâu như đi đăng ký chỗ dạy kèm. Thật tình tao không muốn các em tao phải nhọc nhằn như tao.

- Mày nghĩ vậy không được. Cuộc sống hiện tại của mày đâu giống như lúc trước nữa. 1 mình nuôi 3 đứa em, thêm chuyện học hành của mày nữa. Huống chi 3 đứa cũng đã lớn, mày để cho nó phụ mày có được không. Cứ ôm khư khư mọi chuyện vào mình, chưa chắc gì mấy đứa em mày vui khi thấy mày tất bật. Thượng Nguyên! Nếu như Thượng Tuấn dạy kèm được, Thượng Tâm dạy ở trung tâm quận thì đỡ cho mày rồi.

- Nhưng tao hứa với ba mẹ tao là lo cho tụi nó đàng hoàng...

- Trời ơi! Mày đừng có khư khư với suy nghĩ độc đoán của mày nữa. 3 đứa em của mày, tao chắc nó không được vui khi nhận đồng tiền từ tay mày đâu. Tụi nó đều lớn và có lòng tự trọng, mày là chị thì có thể nhắc nhở và khuyên can nó những điều tốt xấu, chứ mày đâu thể nuôi nó suốt cuộc đời. Huống chi Thượng Tuấn cũng đã 21 tuổi rồi, nó cần có bạn và tự do riêng của nó. Làm như mày chẳng khác nào quản lý nó sao?

Ngừng 1 lát, Vũ Hằng nói tiếp:

- Thượng Nguyên! Mày là 1 người chị tuyệt vời hơn cả, không chê vào đâu được. Nhưng mày phải để cho các em mày biết tự lập, có va chạm với có trưởng thành. Để vào đời nó không ngỡ ngàng mà có niềm tin để khẳng định bước tiến của mình. Mày không muốn 3 đứa em của mày núp vạt áo đàn bà chứ?

Thượng Nguyên thở ra:

- Mày nói gì cũng có lý cả. Là chị tụi nó, tao không hiểu tụi nó bằng mày.
 - Lại tự ái.
 - Không. Lời nói của tao là sự thật, 3 năm nay tao quên rằng các em tao đã lớn và cần có tự do riêng. Thượng Thành năm nay học lớp 12 rồi còn gì.
 - Bởi vậy mày cũng nên nghĩ đến hạnh phúc của mày là vừa.
 - Nói vòng nói vo mày cũng không quên vấn đề ấy. Nhưng Thượng Thành chưa tốt nghiệp đại học thì ta không thể có hạnh phúc của riêng tao.
 - Mày hy sinh tuổi xuân của mày như vậy chưa đủ sao?
 - Cái này không phải hy sinh mà là trách nhiệm. Với lại tao chưa vượt qua tuổi 30 mà.
 - Đợi đến đó, mày đã ế rồi.
 - Điều đó không quan trọng. Tao không yêu, không lập gia đình cũng sống bình thường được mà. Huống chi tao còn trẻ chỉ mới có 23 thôi, ngày tháng dài sự nghiệp phải được gây dựng ở tuổi trẻ như chúng ta.
 - Mày đừng nói với tao mày muốn đổ bằng tiến sĩ kinh tế nha.
 - Nếu đúng thì sao?
- Vũ Hằng đứng lên:
- Tao không còn gì để nói.
- Thượng Nguyên chúm chím môi:
- Giận tao à?
 - Không. Tao đang chờ ngày ấy để chúc mừng mày và chia sẻ con người có trái tim bằng đá.
- Thượng Nguyên bật cười:

- Chỉ có mày là hiểu tao thôi.

Vũ Hằng khoát tay:

- Tao phải về đây.

- Sao về sớm thế?

- Tao đang đi công chuyện cho mẹ tao. Tiện đường nên ghé thăm mày.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Cám ơn mày, Vũ Hằng.

- Không cần phải khách sáo. Thấy mày vui vẻ là tao yên tâm. Bye.

Ngày mai gặp lại.

Nhìn theo bước chân sáo của bạn, Thượng Nguyên ước gì mình được như vậy. Vô tư, không buồn rầu, không lo toan, không băn khoăn, không suy nghĩ. Nhưng hiện tại, không cho phép cô vô tư nữa rồi. Từ 3 năm nay, nụ cười gần như mất hẳn trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Nguyên, kể từ khi ba mẹ cô không còn trên cõi đời.

19 tuổi, cô đã phải bôn ba vừa học vừa làm để nuôi 3 đứa em nhỏ.

Thượng Nguyên quá hiểu thế nào là cay đắng, thế nào là đau khổ, thế nào là sự lọc lừa xảo trá của cuộc đời. Lúc cô mới vào năm thứ nhất của ĐH, chú thím cô đã lộ rõ bộ mặt của mình, nhẫn tâm tống cổ chị em cô ra khỏi nhà. Từ đó, 4 chị em cô phải nương tựa vào nhau mà sống.

Sự tồn tại của 4 chị em cô cho đến ngày hôm nay cũng nhờ vào rất nhiều người. Họ không thân thuộc nhưng họ tốt bụng, có tình người. Đặc biệt là anh em của Vũ Hằng, nếu không có sự động viên của Vũ Hằng, Vũ Tâm thì có lẽ cô không ở vào năm cuối ĐH như bây giờ.

Ơn nghĩ của anh em nhà họ Vũ, suốt cuộc đời cô không thể đền đáp được. Đôi khi cô muốn chấp nhận tình cảm của Vũ Tâm dành cho

mình. Nhưng con tim không hề tuân theo suy nghĩ của cô. Cô biết, cô không yêu Vũ Tâm, chấp nhận Vũ Tâm để đền đáp ơn nghĩa ấy, chẳng khác nào cô đưa Vũ Tâm và chính bản thân mình vào địa ngục. Thượng Nguyên này đau khổ đã đành, cô không muốn người khác phải đau khổ vì cô.

Thì thôi Vũ Tâm, tình cảm anh dành cho em xin hẹn kiếp sau, còn ơn nghĩa kia em xin mang theo suốt cuộc đời. Cầu mong anh sớm có được 1 tình yêu mới, hãy quên Thượng Nguyên này đi.

Nước mắt lăn dài trên má, Thượng Nguyên vẫn không buồn đau. Cô trách cao xanh sao gây chi mảnh đời tan nát. Nếu như ba mẹ cô còn sống thì nước mắt cô đâu rơi, thân gái như cô đâu long đong đau khổ và các em cô đâu thiếu thốn vật chất như ngày hôm nay.

Âu đó cũng là số phận chẳng?

Nhưng số phận gì mà cay nghiệt với chị em cô đến thế. Tâm trạng cô chẳng lúc nào vui, tình yêu cô không dám đáp lại, bởi vì cô chẳng còn chút niềm tin gì ở đàn ông. Người con trai cô yêu đã sớm phản bội cô, quay lưng với cô khi gia đình cô sụp đổ, để chạy theo cô gái khác. Thiên Bình - Tuyết Hoa, 2 con người này cô không thể tha thứ. Thiên Bình đã giẫm nát trái tim cô, còn Tuyết Hoa đã bước trên đau khổ của cô mà nở nụ cười hạnh phúc. Cô căm hận 2 con người này. 4 năm trôi qua, tình yêu của cô đã không còn, nó đã trở thành băng giá với tất cả đàn ông. Cho nên đối với Thượng Nguyên bây giờ, đàn ông không là gì cả trong đôi mắt cô.

Khúc nhạc lòng của kẻ ly hương bỗng trĩu dậy. Thượng Nguyên nhớ quê da diết. Đã lâu rồi, chị em cô không về Đồng Tháp, mộ cha mẹ chắc cỏ mọc xanh.

Thượng Nguyên khe khẽ thở dài, 4 năm qua chị em cô không về

quê, không 1 lần hương khói, chắc cha mẹ cô lạnh lắm dưới lòng đất lạnh.

“Cha mẹ ơi! Chị em con toàn là những đứa con bất hiếu cả, 1 nén nhang cũng không đốt được phải nhờ đến những người không họ không hàng hương khói, xin hãy tha lỗi cho chúng con. 1 ngày nào đó, chị em con sẽ về tạ tội.”

Với tư thế ngồi. Thượng Nguyên cứ để hồn mình đi vào suy tư. Cô nghĩ nhiều, về dĩ vãng, hiện tại và cả tương lai.

Chiều dần buông xuống, thành phố đã bắt đầu lên đèn mà Thượng Nguyên vẫn không hay:

- Chị Hai! Sao chị không mở đèn lên?

- Tối rồi sao?

Cô quay sang em trai:

- Sao hôm nay em đi học về trễ vậy?

- Dạ, tụi em họp lớp bàn kế hoạch đi Vũng Tàu, trước khi chia mỗi đứa 1 con đường.

Thượng Nguyên lẩm bẩm:

- Mới đây mà nhanh quá.

Thượng Thành nắm cánh tay chị:

- Chị hai à! Cho em đi Vũng Tàu nhé!

Thượng Nguyên hỏi:

- Bao giờ em thi tú tài?

- Dạ, gần cuối tháng năm.

- Vậy ngày nào đi Vũng Tàu?

- 30 tháng 4, mừng một tháng 5.

- Em phải đóng bao nhiêu tiền?

- Lần này em không xin tiền chị đâu. Anh ba và anh tư cho em rồi.

Thượng Nguyên nhú mày:

- Lúc nào?

- Hôm qua.

Thượng Nguyên xoa đầu em trai:

- Chơi thì chơi, nhưng phải cố gắng để đạt kết quả tốt đấy.

- Dạ, em biết rồi chị hai. Em sẽ không làm chị thất vọng đâu.

Thượng Thành chợt nhìn vào mắt chị:

- Hình như chị vừa mới khóc. Ai đã ăn hiếp chị?

Thượng Nguyên cười:

- Không nghiêm trọng vậy đâu. Tại chị nhớ ba mẹ thôi.

Thượng Thành xiu xuống:

- Em cũng vậy. Cha mẹ bỏ chị em mình ra đi bốn năm rồi, phải không chị hai?

- Ừ.

- Mẹ cha mẹ cô đã mọc nhiều. Hay là thanh mình này, chị em mình về đi chị hai. Nếu không muốn gặp chú thím Út thì đừng có ghé nhà.

Em nghĩ hương hồn ông nội sẽ không trách chị em ta đâu.

Thượng Nguyên đứng dậy:

- Chuyện đó bàn sau. Bây giờ em vào giúp chị 1 tay, kéo Thượng Tuấn về không có cơm ăn đó.

- Dạ.

Thượng Thành ôm cặp vào trong. Cậu đã biết chị Nguyên ngại điều gì không muốn về quê rồi.

Giấc mơ áo cưới

Chương 2

- Giao Nguyệt! Tổng giám đốc có trong ấy không?

Thư ký Giao Nguyệt đứng dậy cúi đầu chào:

- Thưa ông trợ lý, tổng giám đốc có trong phòng, nhưng hình như ông ấy không được vui.

Vĩ Nam khoát tay:

- Được rồi, cảm ơn cô.

Vừa dậm bước, Vĩ Nam dừng lại:

- À! Từ sớm có ai gọi điện tìm tổng giám đốc không?

- Dạ, có 2 cú điện thoại. Cú thứ nhất là của bà tổng, cú thứ 2 là của Nguyệt Thu. Nhưng tổng giám đốc chỉ tiếp cú của Nguyệt Thu thôi.

Vĩ Nam lắc đầu:

- Cái ông tổng đào hoa này lại muốn gì nữa đây? Thật là...biểu sao Lâm Tiên không gây sự hoài.

- Ông cần gì nữa không ạ?

Vĩ Nam nhìn Giao Nguyệt rồi đi thẳng đến cửa phòng tổng giám đốc.

Cộc...cộc...cộc.

Tiếng Tuấn Dũng từ trong vọng ra:

- Mời vào.

Vĩ Nam đẩy cửa:

- Chào ngài Can Jun Hee.

Tuấn Dũng có vẻ ngạc nhiên:

-Ồ, ông trợ! Hôm nay sao tự nhiên gọi cái tên ấy của tôi! ra vậy?

Nhưng có vẻ không hay lắm đâu. Gọi tôi! là Tuấn Dũng đi, tôi! thích cái tên Tuấn Dũng hơn.

- Vâng, nếu tổng giám đốc cho phép.

- Lại nữa. Tôi! không thích 3 từ tổng giám đốc của ông. Tôi! chỉ muốn ông coi tôi! là 1 bạn của ông.

Vĩ Nam cúi đầu:

- Tôi!...

- Còn tôi! gì nữa. Hãy lại đây ngồi đi, chúng ta cùng nói chuyện.

Đợi cho Vĩ Nam an vị, Tuấn Dũng mới đến sau lưng Vĩ Nam.

- Lúc đầu khi mới nhận chức vụ ở công ty này, mọi người cứ gọi tôi! là "tổng giám đốc Can, tổng giám đốc Can", tôi! chẳng thích tí nào cả. Nhưng suy nghĩ lại, với vai trò của tôi! như vậy, tôi! đành chịu. Trừ phi, tôi! không còn là tổng giám đốc, sống 1 cuộc đời bình thường thì có lẽ mọi người sẽ buông tha cái tên ấy cho tôi!.

- Tổng giám đốc! Ông muốn rời bỏ công ty này à? Đó là tâm huyết của ba ông kia mà.

- Tôi! không biết nữa, tôi! chỉ biết hiện giờ trong người tôi! mang 2

dòng máu. Và tôi! phải làm tròn trách nhiệm của 1 người con. Bầu trời Seoul, khung cảnh nhộn nhịp người xe đã quá nhàm chán đối với tôi! rồi. Còn bầu trời Việt Nam, tôi! chưa từng nhìn thấy. Tôi! nghe nói Việt Nam rất là đẹp.

Vĩ Nam ngập ngừng:

- Ông về Việt Nam ư?

- Phải. Tôi! phải làm trong lời hứa với mẹ tôi! lúc bà nhắm mắt. Về thăm quê hương Việt Nam mà tôi! chưa một lần biết đến nó. Vĩ Nam này! Vì vậy tôi! mới nhờ đến ông đây.

Vĩ Nam chỉ vào ngực mình:

- Đến tôi!?

Tuấn Dũng gật đầu:

- Phải. Ông cũng khá rành về Việt Nam mà phải không?

- Tôi!...Nói rành thì không đúng. Những lúc đến Việt Nam khảo sát thị trường, tôi! có nhờ 1 người bạn hướng dẫn...

- Vậy thì tốt rồi.

- Tổng giám đốc! Ông muốn về Việt Nam thật sao?

- Chẳng lẽ tôi! nói đùa?

- Vậy Can Jun Ho, con trai ông có đi không?

- Dĩ nhiên là có. Thành bé rất thích nói tiếng Việt. Ở nhà, Tuấn Hải thường hay nói tiếng Việt với tôi!.

- Vậy còn bà tổng?

Nhắc đến Lam Tiên, Tuấn Dũng sầm nét mặt:

- Cô ấy đi hay không thì mặc kệ cô ấy. Tôi! và Tuấn Hải về được rồi. Không có Lam Tiên, tôi! cũng có thể thuê người chăm sóc Tuấn Hải được mà. Cưng nữa thì tôi! sẽ bảo Giao Nguyệt cùng đi theo. Mọi việc tôi! đã sắp xếp, vé máy bay cũng đã đặt, không ai có thể làm thay đổi ý định của tôi!.

- Tổng giám đốc à! Công ty đã vắng mặt ông thì không thể vắng mặt Giao Nguyệt. Cho nên cô ấy không thể đi theo. Hay là vậy, tôi! gọi điện về Việt Nam, nhờ bạn tôi! tìm giúp 1 người trông coi Tuấn Hải giúp ông. Ông nghĩ sao?

- Phải là 1 người biết yêu thương trẻ đây.

- Tôi! biết rồi.

- Còn nữa, ông nhờ bạn ông tìm giúp 1 căn biệt thự, vì tôi! không muốn ở khách sạn.

- Vâng.

Tuấn Dũng vỗ vai Vĩ Nam:

- Cám ơn ông nhiều.

Vĩ Nam nhắc:

- Chúng ta là bạn bè mà.

- Ồ...

Cả 2 bật cười vui vẻ.

Vĩ Nam rất mến mộ ông tổng giám đốc trẻ này. Ông ta không hách, không kiêu căng, không tự phụ như các tay giám đốc khác. Mà trái lại ông ta rất hoà đồng, dù rằng ông ta rất giỏi.

Theo Tuấn Dũng bao nhiêu năm nay, Vĩ Nam biết khá rõ về con người ấy. Tuy đào hoa nhưng rất có trách nhiệm. Cuộc hôn nhân giữa Tuấn Dũng và Lam Tiên là cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng Tuấn Dũng vẫn làm tròn nghĩa vụ 1 người chồng. Kể từ khi Tuấn Hải chào đời, anh rất thương vợ và con. Ngoài thời gian ở công ty, Tuấn Dũng luôn dành hết thời gian còn lại để ở bên vợ và con. Những tưởng rằng anh là người đàn ông hạnh phúc nhất. Có ai ngờ đâu, Lam Tiên không bằng lòng với những cái mình hiện có, cô đã ra ngoài và quan hệ nhăng nhít với Thạch Lân, người bạn thân nhất của chồng mình.

Cũng may, những bí mật này chỉ có mình Vĩ Nam phát hiện. Nếu như để Tuấn Dũng biết thì sẽ như thế nào đây? Anh đau khổ và có lẽ sẽ phá tan tất cả vì bị vợ cấm sừng.

Vĩ Nam thật không hiểu nổi Lam Tiên, có 1 người chồng như Tuấn Dũng mà còn đòi hỏi gì nữa. Cuộc tình vụng trộm này sớm muộn gì cũng bị phát hiện thôi.

Chuyến về Việt Nam này, Lam Tiên nhất đi!nh không đi, để thừa cơ hội dung dăng dung dẻ với người tình. Thật là không hiểu nổi phụ nữ.

Chợt Vĩ Nam hỏi Tuấn Dũng:

- Lam Tiên không đi với ông về Việt Nam thật sao?

Tuấn Dũng nhún vai:

- Cô ấy không muốn đi, tôi! cũng không ép. Làm việc trong sự miễn cưỡng thật là không hay, phải không?

- Thế ông không sợ...

- Sự phản bội của Lam Tiên? Dù ở bên tôi!, cô ấy vẫn có thể phản bội được, không cần phải đợi đến lúc tôi! đi xa. Vĩ Nam! Nếu như 1 người không yêu mình nữa thì giữ chân họ để làm gì? Lam Tiên không còn muốn ở bên tôi! thì tôi! sẵn sàng tra! tự do cho cô ấy. Như thế, tôi! sẽ dễ thở hơn, vì cuộc hôn nhân của chúng tôi! không tình yêu mà.

- Ông đã có đối tượng mới?

Tuấn Dũng cười:

- Không.

- Ông nghĩ gì về Nguyệt Thu?
- Chẳng nghĩ gì cả, ngoài vai trò 2 người anh trai đối với em gái.
- Mà Nguyệt Thu có nghĩ như ông không?
- Tôi! biết, cũng tại tôi! không rõ ràng trong quan hệ. Nhưng tôi! đã đánh tiếng trước với anh của Nguyệt Thu, hy vọng cô ấy sẽ hiểu tôi!.

Vĩ Nam rùn vai:

- Đàn bà sao nhiều chuyện phiền phức và rắc rối. Cũng may tôi! chưa vướng vào mối tình nào. Nếu không, xảy ra nhiều chuyện, tôi! cũng không biết phải làm sao.

Tuấn Dũng trêu:

- Nhìn tướng ông là biết lụy tình rồi.

Khuôn mặt Vĩ Nam méo xệch:

- Chơi bạn đừng chơi sát ván chứ.
- Tôi! chỉ đùa thôi, ông cũng giận tôi! sao?
- Ồ! Nếu giận ông tôi! đã bỏ đi ngay rồi.

Tuấn Dũng bá vai Vĩ Nam”

- Tối nay đi uống rượu với tôi!.
- OK.

Tiếng Giao Nguyệt lạnh lót:

- Tổng giám đốc, có người mang tên Thạch Lâm muốn gặp ông.
- Mời ông ấy vào đây.

Vĩ Nam đứng lên:

- Tôi! xin phép về phòng mình, nếu không, sẽ có người nói tôi! mượn giờ công đi tán dóc.
- Tôi! không nói thì thôi ai dám nói chứ.

Vĩ Nam cúi đầu:

- Chào ông.

Cánh cửa phòng vừa mở ra, 2 người đối diện nhau, đôi mắt nhìn nhau không chớp.

Theo phép lịch sự, Vĩ Nam cúi đầu chào rồi đi thẳng. Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng, Thạch Lâm hỏi ngay:

- Tên nào vậy, Tuấn Dũng?
- À, là Vĩ Nam, trợ lý đắc lực của tôi!.

Tuấn Dũng chìa tay:

- Cậu ngồi đi. Lâu quá mới gặp lại.

Thạch Lâm vẫn không quên:

- Nhìn tên này, tôi! không thấy thích thế nào. Hình như hần hơi bép xép.

Tuấn Dũng nhú mày:

- Cậu nói ai?

- Thì tên trợ lý của cậu.

Tuấn Dũng bật cười:

- Mới gặp có lần đầu mà cậu đã có ác cảm với người ta rồi sao? Vĩ Nam không như cậu nghĩ đâu, cậu ấy giỏi lắm đấy.

- Hừ! Nhìn điệu bộ là tôi! biết hay nịnh nọt rồi

Tuấn Dũng lắc đầu, anh khoát tay:

- Thôi bỏ qua vấn đề đó đi. Hôm nay cậu đến thăm tôi!, hay đến để phê bình trợ lý của tôi! đây?

- Dĩ nhiên là đến thăm cậu rồi.

- Vậy cậu uống gì?

- Gì cũng được.

Trao lon Pepsi cho bạn, Tuấn Dũng hỏi thăm:

- Lúc này cậu làm gì và ở đâu? Sao không liên lạc với tôi!?

Thạch Lâm ngả người ra salon:

- Cũng vẫn là nghề cũ, giông ruổi khắp nơi. Tôi! mới từ London trở về Seoul này gần nửa tháng nay.

- Vậy mà không đến thăm tôi!.

- Thông cảm đi. Tôi! bận khác nhiều việc. Nhưng tôi! đến, cậu có rảnh để tiếp tôi! không? Trong khi hiện giờ cậu là 1 người quá ư là thành đạt. Tôi! muốn đến gặp cậu cũng thấy ngại.

Tuấn Dũng chau mày:

- Cậu nói vậy mà nghe được sao? Làm bạn bao nhiêu năm nay, thật tình cậu không hiểu tôi! chút nào. Không phải chúng ta đã từng nói, dù sau này có ra sao, thành công hay thất bại chúng ta vẫn là bạn của nhau mà.

- Cậu đang nói thật lòng mình chứ?

- Vậy cậu nghĩ tôi! đang nói dối cậu ư?

Thạch Lâm xua tay:

- Ồ! Không, không. Tôi! không có ý đó.

- Tốt. Tôi! tin cậu cũng như cậu tin tôi!.

Thạch Lâm cười, nhưng Tuấn Dũng nào thấy nụ cười ngượng ngập ấy. Anh tin tưởng bạn mình, mà anh có biết bạn đâu thật lòng với anh.

Thạch Lâm rời chỗ ngồi, anh đến bên cửa sổ:

- Tôi! nghe nói công ty rất phát triển và cậu là 1 tổng giám đốc tài ba.

Tuấn Dũng cũng rời chỗ đến bên bạn:

- Cậu nghe ai nói vậy?

- Thì là báo chí?

- Rồi cậu cũng tin?

- Tin chứ, nhưng báo chí chỉ là 1 phần thôi, 1 phần là ở sự nhận xét

của tôi!

Tuấn Dũng vỗ vai bạn:

- Cậu vẫn không thay đổi đấy Thạch Lâm ạ.

- Nhưng đúng chứ?

Tuấn Dũng lấp lửng:

- Đúng thì sao còn không đúng thì sao?

- Chắc chắn đúng chứ không là không đúng.

- Cho là vậy đi, nhưng nó đâu quan trọng bằng tình bạn.

- Tôi! không nghĩ vậy. Sự nghiệp là quan trọng hơn tất cả. Kể đến là gia đình.

- Tôi! thì khác. Tình bạn và gia đình là yếu tố để tôi! thành công. À!

Nhắc tôi! mới nhớ, cậu đã lập gia đình chưa?

- Vẫn chưa.

Tuấn Dũng tròn mắt:

- Đi!nh tôn thờ chủ nghĩa độc thân sao?

- Không hẳn. Tại chưa tìm được đối tượng.

- Nghe nói lúc trước cậu có yêu 1 người. Nhưng người ấy đã sang ngang phải không?

- Thông tin của cậu khá chính xác đấy.

- Tại sao yêu mà cậu không bày tỏ?

- Sao cậu biết là không? Tại gia đình cô ấy ép cô ấy kết hôn với 1 người mà cô ấy không hề yêu.

- Cậu không có can đảm nhìn người cậu yêu làm đám cưới với kẻ khác nên cậu bỏ sang London phải không? Rồi cậu quên được không?

- Chẳng những không quên mà còn nhớ cô ấy da diết.

- Và cậu quyết đi!nh về đây hoàn toàn là vì cô ấy?

- Phải.

- Không đi!nh chen chân vào, để kéo cô ấy về với mình chứ?

- Tôi! cũng không biết nữa.

- Nghe tôi! khuyên đây, Thạch Lâm. Những điều cậu không muốn cũng đã xảy ra. Nếu cậu yêu thật lòng thì đừng để cô gái ấy phải khó xử. Hãy cố quên đi để tìm tình yêu mới. Biết đâu người cậu yêu đang happy bên chồng thì sao.

- Đúng. Cô ấy rất hạnh phúc, chồng cô ấy là 1 người đàn ông tốt, lại có 1 đứa con trai nữa. Tôi!...thật tình tôi! không biết phải làm sao.

- Cậu không muốn nhìn cô ấy đau khổ chứ?

- Không. Nhưng tôi! không muốn làm sao khác hơn, trái tim tôi! luôn thôi thúc đi gặp cô ấy.

Tuấn Dũng thở dài:

- Tôi! thì có lẽ không bất hạnh giống như cậu, nhưng tôi! không dám nói rằng mình hạnh phúc. Nghe lời gia đình cưới 1 người vợ mà mình không hề yêu. Tôi! và Lam Tiên sống với nhau trong tình nghĩa vợ chồng. Tôi! tròn bổn phận làm chồng, làm cha, cô ấy làm tròn bổn phận làm vợ, làm mẹ thế thôi. Ngày tháng cứ thế trôi qua. Tuấn Hải bây giờ đã được 5 tuổi. Tôi! không biết có nên lấy đó làm hạnh phúc gia đình hay không. Tôi! không bao giờ can thiệp vào chuyện của cô ấy, và cô ấy cũng không bao giờ can thiệp vào chuyện của tôi!. 2 người sống với nhau trong 1 gia đình y như chồng hờ vợ tạm. Rồi công việc nhiều quá, tôi! không quan tâm đến suy nghĩ của Lam Tiên. Nhưng mấy lúc gần đây, cô ấy thay đổi thấy rõ, thường không bằng lòng với ý kiến của tôi!. Và tôi! cũng chưa tìm được nguyên nhân. Phải chăng Lam Tiên đã tìm được phần linh hồn còn lại của cô ấy.

- Thế cậu nghĩ thử xem, cậu đã đưa ra vấn đề gì đã Lam Tiên không hài lòng. Chẳng hạn như việc trở lại Việt Nam cùng cậu.

Tuấn Dũng ngạc nhiên:

- Việc này tôi! chưa cho ai biết, tại sao cậu mới trở về Seoul lại có tin tức thật chính xác vậy?

Thạch Lâm lúng túng:

- Tôi!...

Anh tránh nhìn ánh mắt của Tuấn Dũng:

- Không nói giấu gì cậu, cách đây 2 ngày tôi! có gặp LAM TIÊN vợ cậu. Cô ấy buồn bã cho tôi! biết, cô ấy không muốn trở về Việt Nam chút nào.

Tuấn Dũng mím môi:

- Nếu LAM TIÊN không thích thì tôi! không ép cô ấy. Tôi! và con trai tôi! đi cũng được.

- LAM TIÊN có vẻ yếu đuối, nhưng 1 khi cô ấy không thích thì khó lòng mà lay chuyển.

Tuấn Dũng nghi ngờ:

- Hình như cậu có vẻ hiểu vợ tôi! hơn tôi!.

Thạch Lâm xởi lởi:

- Tôi! chỉ thuận miệng nói thôi, cậu đừng để ý.

- Hình như 1 số thay đổi trong cậu mà tôi! chưa kịp hiểu đấy, Thạch Lâm.

- Cậu chỉ khéo đùa.

ĐT di động của Thạch Lâm reo, anh hấp tấp bấm nút:

- Xin lỗi cậu, tôi! nghe điện thoại.

- Cứ tự nhiên.

Tuấn Dũng lịch sự trở về ghế ngồi, nhưng anh không quên liếc

chừng quan sát Thạch Lân. Người bạn năm xưa của anh bây giờ đã thay đổi hoàn toàn, lại còn có cái gì đó mờ mờ ám ám.

Riêng Thạch Lân, anh nghe máy mà đôi mắt vẫn không quên liếc trộm Tuấn Dũng.

- Alô.

Tiếng Lam Tiên vang lên:

- Thạch Lân! Anh đang ở đâu vậy?

- À! Anh đang ở chỗ 1 người bạn. Có gì không em?

- Anh lái xe lại trước cửa ngân hàng đón em đi.

- Nhưng...Anh đang bận. Em có thể đón taxi...

- Không. Anh phải đến. Anh không đến, em không về.

- Được rồi, được rồi. Ở đó chờ anh đi.

Thạch Lân tắt máy, anh nhìn bạn ngập ngừng:

- Tuấn Dũng...

Tuấn Dũng giờ tay:

- Cậu có hẹn phải không? Vậy thì đi đi, tôi! không muốn cậu là người thất hứa đâu.

Thạch Lân tươi cười:

- Hôm khác tôi! sẽ tìm cậu. Chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

- Xin chào. Tôi! không thể tiễn.

Thạch Lân vừa khuất ở cửa phòng, Tuấn Dũng nhìn đồng hồ rồi bấm máy gọi Vĩ Nam ngay.

Giấc mơ áo cưới

Chương 3

LAM TIÊN ngồi xuống bên chồng:

- Tuấn Dũng! Anh đồng ý cho em ở lại Seoul hả?

Tuấn Dũng nhả thuốc:

- Anh chưa nói, sao em biết ý định của em hết vậy?

LAM TIÊN có vẻ lúng túng:

- Ờ...em chỉ đoán vậy thôi mà.

- Thế em bắt đầu làm thầy bói đoán mò từ bao giờ vậy?

- Thì em vẫn thường đoán như thế kia mà.

- Nhưng hôm nay lại khác. Hình như em biết được, mọi suy nghĩ ý định và việc làm của anh?

LAM TIÊN ôm cánh tay Tuấn Dũng:

- Vì em là vợ nên phải hiểu chồng.
 - Hiểu chồng?
- Tuấn Dũng nhếch môi:
- Nếu em hiểu anh như em nói thì em đâu chống lại việc về thăm Việt Nam với anh và con.
 - Em... Nói đi nói lại, anh vẫn không bỏ ý định đấy à?
 - Không. Em biết tính anh đã quyết định việc gì thì khó mà thay đổi.
- LAM TIỀN dần dỗi:
- Việt Nam có gì mà anh phải mê đến như vậy?
 - Vì Việt Nam là quê hương của mẹ anh. Anh sinh ra có 2 dòng máu Việt – Hàn. Và quê hương Việt Nam trong trái tim anh vẫn luôn in dấu, dù anh chưa 1 lần đặt chân đến Việt Nam.
 - Anh thật là khó hiểu, đi!a vị và cuộc sống hoàn hảo ở đây không muốn, lại muốn đi tìm cái bận rộn cho mình.
- Không nhìn vợ, Tuấn Dũng cười:
- Em vừa mới nói hiểu anh đây mà, LAM TIỀN. Sao bây giờ lại nói là khó hiểu. Thật ra em chưa bao giờ hiểu anh cả LAM TIỀN à.
 - Em...
 - Đừng cố gắng để gạt chính mình. Anh nói ra, em đừng giận. Em chưa bao giờ làm tròn bổn phận làm vợ, làm mẹ cả. Với anh, anh không đòi hỏi gì ở em, vì anh tự biết anh cũng như em thôi. Còn Tuấn Hải, nó cũng là con của em mà, từ lúc sinh nó ra, em không 1 ngày săn sóc nó, cứ giao hẳn cho bà vú, và đôi khi bực bội chuyện gì lại đem nó ra để trút giận. Lam Tiên! Tuấn Hải còn nhỏ, nó không biết gì đâu, em làm như vậy càng ngày nó càng sợ hãi em và anh cũng không muốn con trai nghĩ sai về em.
 - Dù muốn hay không, nó cũng đã nghĩ rồi, có bao giờ nó coi em là mẹ nó đâu. Nó chỉ biết bà vú và anh thôi. Em nghĩ anh dạy con cũng hay đấy.
- Tuấn Dũng nổi giận:
- Em nói vậy mà nghe được à? Tại ai mà Tuấn Hải trở nên như vậy? Tuy cuộc hôn nhân của chúng ta xảy ra không tình yêu, nhưng anh có bao giờ làm điều gì có lỗi với em đâu. Anh vẫn tròn trách nhiệm bổn phận làm chồng và làm cha mà.
 - Chính vì anh không có lỗi nên tôi! thấy mình đang sống trong đi!a ngục. Anh không yêu tôi! và tôi! không yêu anh, vậy sao không tra! tự do cho nhau đi.
- Tuấn Dũng nhồm dậy:
- Em vừa nói gì?
 - Thì anh đã nghe rõ rồi. Tôi! không thể sống trong ngôi nhà mà tôi!

không có chút tình cảm.

- Còn Tuấn Hải là con của em kia mà...

- Tôi! đã không coi nó là con từ lâu rồi, nhắc đến nó chỉ thêm phiền phức. Anh là 1 người cha tốt, anh có thể nuôi nó, hay tìm thêm cho nó 1 người mẹ khác thì tốt hơn. Tôi! thấy Nguyệt Thu yêu anh lắm đấy.

- Em...em thay đổi đến nỗi tôi! không hiểu nổi luôn đó LAM TIÊN. Có bao giờ em nói chuyện với tôi! như thế đâu?

- Hôm nay thì khác rồi. Tôi! không còn là Lam Tiên an phận với vai trò bà tổng nữa. Anh không yêu tôi!, tại sao lại giữ tôi! bên cạnh làm gì? Hay để bảo toàn danh dự cho dòng họ Can? Rằng tổng giám đốc Can Jun Hee có 1 gia đình hoàn hảo và hạnh phúc. Ha...ha...ha! Tất cả mọi người đều làm, bề ngoài nó rất đẹp như vậy còn bên trong thì mục nát hết rồi. Ha...ha...ha.

Tuấn Dũng nghiêng rằng:

- Cô im đi. Tôi! rất tiếc đã nghĩ khác cho cô. Lam Tiên! Cô tưởng cô làm vậy để kích động tôi! tra! tự do cho cô à? Đừng ở đó mà nằm mơ. Tôi! sẽ không cho cô toại nguyện với những việc làm mờ ám của cô đâu.

LAM TIÊN thôi cười:

- Anh muốn gì?

- Đơn giản thôi, để chính mắt ông tổng quản trị thấy được việc làm tội tệ của con gái mình, xem chiếc ghế của ông ấy còn giữ vững được hay không? Nói thật nha, Lam Tiên. Tôi! không bao giờ tiếc khi để mất 1 người vợ như cô đâu.

LAM TIÊN lấp bắp:

- Anh đã biết được những gì?

Tuấn Dũng nhún vai:

- Cũng không nhiều lắm, đủ để cho ông tổng quản trị phải lung lay chiếc ghế.

- Anh...anh đúng là đồ tiểu nhân.

- Tiểu nhân? Cô nói cũng gần đúng.

- Tuấn Dũng này tiểu nhân nên tổng quản trị mới gả con gái cho. Rồi con gái ông ta phản bội, Tuấn Dũng này cũng trở thành kẻ tiểu nhân. Ha...ha...ha. Cô gán ghép cho tôi! cái tên khá hay. Nhưng cô nghe cho rõ đây, Lam Tiên. Hãy dẹp bỏ giấc mơ tự do với người tình của cô đi.

LAM TIÊN rũ xuống như người bại trận. Cô không ngờ việc làm vô cùng cẩn thận của cô mà Tuấn Dũng cũng biết. Anh không phải là người đàn ông vũ phu, nhưng chỉ cần anh giữ cô lại bên mình, tiền

hành kế hoạch, không dả động gì đến thì cũng đủ để cô chết trong buồn tẻ và cô đơn.

Bây giờ muốn cưỡng cũng không xong, sẽ ảnh hưởng đến ba cô, 1 đời nuôi con lo lắng vì con, nay con gái mình mang tiếng ngoại tình. LAM TIỀN không dám tưởng tượng nổi lúc biết tin ba cô sẽ ra sao.

Cách duy nhất hiện giờ là đầu dụ và chờ cơ hội thôi. Cô tin chắc Tuấn Dũng lòng không cứng như sắt thép đâu.

- Tuấn Dũng à! Em chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với gia đình anh đừng nên quá căng thẳng. Tại trong cuộc sống gia đình, em không tìm được tình yêu nơi anh và con, nên em mới uất ức lên như vậy thôi. Làm bà tổng sung sướng không muốn, ai lại đi làm người tình để trốn chui trốn nhủi.

Tuấn Dũng nhìn vợ, anh không biết trong cái đầu có sạn kia đang nghĩ gì. Nhưng đừng hòng qua mặt được anh.

Ba mươi mấy tuổi đầu, kinh nghiệm thương trường, tình trường anh không thiếu. Bộ mặt cáo già càng thâm hại thì càng nguy hiểm.

Nhưng anh muốn biết LAM TIỀN định giờ trò gì đây?

- Anh cũng đâu muốn. Tại em buộc anh mà.

- Thế thì xin lỗi vậy.

Tuấn Dũng nắm tay vợ:

- Vợ chồng chung sống bao năm nay, chúng ta đừng làm kẻ xa lạ nữa. Hãy cùng nhau lo cho con em nhé.

LAM TIỀN ngả lên vai chồng:

- Có người chồng tốt như anh mà em không biết, quả là điều ngu ngốc.

Tuấn Dũng nắm tay vợ:

- Mà em ngốc thật chứ bộ.

Miệng thì vui vẻ cười nói, nhưng bên trong 2 người đều có suy nghĩ khác nhau. Cả 2 quá sành sỏi trong việc tìm ra phương kế đối với nhau.

Thấy chồng im lặng, LAM TIỀN hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Tuấn Dũng nhướn mày:

- Phải chi em đổi ý, cùng đi với anh và con về Việt Nam thì hay biết mấy.

LAM TIỀN phụng phịu:

- Đừng có ép em, có được không? Em chẳng thích đi Việt Nam tí nào cả.

- Được rồi, không ép thì không ép nhưng em không đi, ai chăm sóc

cho con đây?

- Anh cho bà vú theo vậy?

- Bà vú đã già rồi, đi xa không hay lắm. Với lại, vú đâu rảnh TV.

LAM TIỀN đề nghị:

- Hay là Giao Nguyệt đi với anh.

Tuấn Dũng lắc đầu:

- Càng không được. Anh đã đi thì Giao Nguyệt phải ở lại. Công ty không thể không có người điều hành.

LAM TIỀN thắc mắc:

- Anh định đi bao lâu mà phải phân công việc dữ vậy?

- Anh chưa quyết định là bao lâu. Nhưng chuyến đi lần này là để anh khảo sát thị trường cho nên thời gian không hạn định, bao giờ xong thì về.

- Vậy nếu như anh tin tưởng, em sẽ giúp anh trong thời gian vắng mặt ở công ty.

Tuấn Dũng vờ ngạc nhiên:

- Thật sao? Em mà làm được gì?

- Lúc trước em đã từng làm thư ký cho anh chứ bộ.

Tuấn Dũng bẹo má LAM TIỀN:

- Cám ơn em, nhưng anh chỉ yêu cầu em ở nhà nghỉ cho khoẻ là được rồi. Mọi việc ở công ty đã có người khác lo.

- Anh không tin em?

- Không phải. Anh chỉ sợ em mệt thôi.

- Vậy còn việc ai sẽ chăm sóc cho Tuấn Hải?

- Cái đó anh tự lo được.

Tuấn Dũng đỡ vợ đứng dậy:

- Cũng khá khuya rồi, em vào phòng nghỉ trước đi. Anh sang phòng con chút.

Tuấn Dũng rời LAM TIỀN, anh muốn lượm giọng khi nghe những lời nói mà từ trước tới giờ anh chưa nghe ở miệng vợ mình.

Ồi! Thật là miệng lưỡi đàn bà, hèn gì đàn ông chết vì những lời nói ngọt ngào kia cũng phải.

Giấc mơ áo cưới

Chương 4

Đẩy cửa phòng con trai, Tuấn Dũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tuấn Hải vẫn còn thức và bà vú đang đổ dành.

Vừa thấy anh, Tuấn Hải ào đến, khuôn mặt mếu máo:

- Ba!

Tuấn Dũng cúi xuống bế cậu bé:

- Nào, con trai! Có gì từ từ nói ba nghe chứ đừng khóc nhè như vậy, xấu lắm.

Vú Huyền rời chỗ mình đang ngồi:

- Thưa ông chủ, lúc nãy cậu chủ xuống lầu...tôi!...tôi! không kịp.

Tuấn Hải híc híc:

- Ba! Sao ba mẹ cãi nhau hoài vậy? Có phải vì con không ngoan không?

Đặt con xuống giường, Tuấn Dũng lắc đầu:

- Không phải.

- Vậy sao...

Tuấn Dũng quay sang vú Huyền:

- Vú về phòng mình đi, để tôi! để Tuấn Hải ngủ cho.

- Nhưng mà ông chủ...

- Đêm nay tôi! ngủ lại đây với Tuấn Hải, vú không cần bận tâm.

Cậu bé vỗ tay:

- Hoan hô ba. Vú ơi! Vú đi ngủ đi, chúc vú ngủ ngon.

- Chúc ông chủ, chúc cậu chủ ngủ ngon.

Vú Huyền vừa khuất, Tuấn Dũng bẹo má con:

- Nào, có thắc mắc gì cứ hỏi ba.

Cậu bé nhong nhẹo:

- Ba ơi! Từ nay về sau ba qua đây ngủ với con luôn nha. Con thích ba dỗ ngủ và nghe ba kể chuyện.

- Thế còn vú Huyền?

- Vú ấy kể chuyện không hay bằng ba. Với lại, vú ấy già rồi, con muốn cho vú ngủ sớm 1 tí.

- Còn ba không già sao?

Cậu bé lắc đầu:

- Ba chưa có già đâu, ba còn trẻ và đẹp trai lắm.

Tuấn Dũng bật cười:

- Khỉ con!

Cậu bé nín tay năn nì:

- Ba ơi! Ba hứa là ngủ với con hoài nha

- Ba...công việc của ba rất nhiều, đi về khuya lắm.

- Sao ba không nhờ chú Vĩ Nam giúp ba? Con nghe nói làm nhiều có hại đến sức khỏe đó.

Tuấn Dũng cảm động:

- Con ngoan. Hay là để ba nói với mẹ qua ngủ với con.

Cậu bé giãy nảy:

- Con không chịu, con chỉ thích ngủ với ba thôi.
- Sao vậy?
- Mẹ lúc nào cũng đánh con, la hét con làm con sợ lắm.

Cậu bé giận dỗi quay mặt vào trong:

- Nếu ba không thích ngủ với con thì con cũng không ép ba đâu. Con ngủ 1 mình được rồi.

Tuấn Dũng Chuối người nằm xuống bên con:

- Thôi được rồi, ba hứa sẽ ngủ với con. Nhưng con phải nghe lời ba. Nếu tối ba có về trễ thì con cứ ngủ trước đừng thức đợi ba.
- Dạ.

Cậu bé chợt hỏi:

- Ba ơi, lúc còn nhỏ như con, ba có ngoan không?
- Dĩ nhiên rồi, ngoan hơn con nhiều nữa là.
- Vậy bà nội có đánh ba như mẹ đánh con bây giờ không?
- Không. Bà nội rất thương ba.
- Thế sao mẹ không thương con. Con ngoan nhất nhà mà mẹ vẫn đánh con. Có khi vú Huyền can mà mẹ cũng đánh luôn cả vú Huyền. Mới hôm qua đây, mẹ xô vú Huyền xuống sàn nhà làm vú bị bầm tay. Đau lắm đó ba, nhưng vú không dám khóc. Con nói để con về méc ba, vú không cho, vú sợ mẹ sẽ gây với ba.

Cậu bé níu tay Tuấn Dũng:

- Ba ơi! Sao mẹ dữ quá vậy? Con thường nghe ba dạy bảo phải yêu thương kính trọng người già. Tại sao mẹ không yêu thương và kính trọng vú vậy ba?

Suy nghĩ non nớt của trẻ thơ mà Tuấn Dũng không làm sao mà trả lời được. Chính mắt nó thấy thì càng không thể biện minh. Nhưng chẳng lẽ nói lên sự thật thì Tuấn Dũng sẽ nghĩ về LAM TIỀN như thế nào đây. 1 người mẹ hung dữ và vô trách nhiệm.

Tuấn Dũng thở dài, Tuấn Dũng thật vô phước khi được sinh ra bởi 1 người mẹ như vậy. Thằng bé mới chỉ ba, bốn tuổi đầu mà phải chịu những trận đòn roi quát mắng, còn sự khùng khiếp nào bằng. Anh không ngờ LAM TIỀN đã quá nhiều thay đổi.

Tuấn Dũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện, chứ anh không biết giải thích như thế nào cho con hiểu. Tại tính tình và sự lạnh nhạt của LAM TIỀN mà từ nhỏ Tuấn Dũng đã không muốn gần gũi, cậu bé như không còn cảm nhận được tình cảm của người mẹ. Đôi khi cậu bé hỏi LAM TIỀN có phải là mẹ ruột không, làm cho Tuấn Dũng giật mình.

Không gần gũi, không vỗ về chăm sóc nên Tuấn Dũng hầu như quên đi mình đã có 1 người mẹ, chỉ biết có ba và vú thôi.

Cậu bé lay nhẹ tay anh:

- Ba! Con chưa ngủ mà ba đã ngủ rồi sao?

Tuấn Dũng yêu thương vuốt tóc con:

- Ba chưa có ngủ. À, Tuấn Hải này! Con có thích đi du lịch không?

- Dạ, thích lắm. Nhưng mà đi với ai?

- Ba và chú Vĩ Nam.

- Có mẹ không ba?

- Con muốn mẹ theo à?

- Không. Có mẹ theo con không được vui. Vậy mình đi du lịch ở đâu vậy ba?

- Việt Nam. Con có khái niệm về Việt Nam không?

- Con chỉ nghe vú nói Việt Nam là quê hương của bà nội.

- Phải rồi.

- Chắc Việt Nam đẹp lắm hả ba?

- Cổ lẽ, vì ba cũng chưa đến đó bao giờ. Nhưng ba xem trên 1 tạp chí, quê hương của bà nội con như 1 huyền thoại.

Cậu bé ngây ngô:

- Huyền thoại là sao hả ba?

- À! Như là đất mẹ anh hùng vậy mà.

Cậu bé nhú mày như người lớn:

- Con không hiểu?

- Sau này lớn lên con sẽ hiểu.

- Tại sao không phải là bây giờ hả ba?

- Vì có những chuyện chỉ có người lớn mới hiểu thôi.

- Vậy con sẽ không hỏi nữa. Đợi con lớn bằng ba thì tự động con sẽ hiểu phải không?

- Đúng rồi.

Tuấn Dũng ướm lời:

- Chúng ta đi du lịch không có vú theo. Vậy ba thuê cô giáo vừa chăm sóc con, vừa dạy con học, con có chịu không Tuấn Hải?

- Sao vú không đi theo được hả ba?

- Tại vú già rồi, đi máy bay sẽ bị mệt.

- Nhưng cô giáo dạy con phải là người hiền thật hiền, biết hát ru con ngủ, biết kể chuyện cho con nghe nè.

- Ừ.

- Còn đòi hỏi gì nữa không?

- Dạ hết.

- Vậy thì con nhắm mắt ngủ đi!

- Nhưng ba phải kể chuyện...

- Được rồi, ba sẽ kể cho con nghe chuyện cổ tích Việt Nam, “Tám

Cám”.

- Ngày xưa, gia đình nọ có 1 cô con gái tên là Tấm, chẳng may mẹ mất sớm, cha cô Tấm bước thêm bước nữa, cưới bà vợ kế có đưa con gái là cô Cám. 2 chị em cùng cha khác mẹ mà tính tình càng khác nhau hơn. Cô Tấm dịu dàng, xinh đẹp....

Giấc mơ áo cưới

Chương 5

- Thượng Nguyên!

Vũ Hằng khều nhẹ:

- Thượng Nguyên! Tao có chuyện này muốn nói với mày nè. Ngừng viết 1 chút.

Thượng Nguyên cau mày:

- Mày không học thì để cho tao học, đừng có phá nữa, có được không Vũ Hằng?

Vũ Hằng gõ tay vào đồng hồ:

- Nhưng chỉ còn 5 phút nữa thôi!

- 5 phút thì 5, miễn thầy còn giảng là tao còn chép. Có chuyện gì chút nữa nói!

- Mày định đổ thủ khoa chắc?

- Đương nhiên.

Vũ Hằng mát mẻ:

- Cũng phải! Con người ta được công ty liên doanh Đông Phương chấm rồi mà, không cố gắng sao được.

- Đúng rồi! Dù được chấm hay không được chấm, tao cũng phải cố gắng để ra trường có việc làm liền.

- Học sinh giỏi muốn xin đâu mà chẳng được, đâu còn sợ thật nghiệp nữa! Cho nên anh em Vũ Hằng đâu còn quan trọng nữa!

Thượng Nguyên buông viết:

- Ủa! Nãy giờ mày đang mĩa mai tao đó, phải không Vũ Hằng?

- Không dám.

Vừa lúc giáo sư chấm dứt bài giảng, Thượng Nguyên quay sang bạn:

- Giờ mày muốn nói gì thì nói đi! Tao đang chờ nghe!

Vũ Hằng lấy:

- Tao hết hứng thú để nói rồi!

Thượng Nguyên điểm mặt:

- Nè, tao cho mày thời gian mà mày không biết sử dụng. Vậy lúc tao đang làm bài thì đừng lải nhải nghe!

Thượng Nguyên thản nhiên cúi xuống cuốn tập của mình, nhưng chẳng được bao lâu thì cây viết trên tay cô bị giật phăng.

Thượng Nguyên trừng mắt:

- Mày định giở trò gì đây?

Vũ Hằng ngang ngạnh:

- Tao không làm bài thì mày cũng không được làm bài!

- Mày mới đúng là vô duyên đấy, Vũ Hằng. Tra! cây viết lại cho tao đi!

- Tao không tra!.

- Vậy đừng có trách tao nhé.

- Làm gì tao nào?

Thượng Nguyên xếp tập bỏ vào túi sách:

- Cứ ở đó mà nhây 1 mình đi! Tao về đây

- Ờ...Thượng Nguyên.

Vũ Hằng chụp tay bạn:

- Sau giờ học đùa 1 chút cho không khí bớt căng thẳng, vậy mà cũng giận. Nhưng người giận phải là tao chứ không phải là mày

- Sao vậy?

- Bị mày làm quê chứ còn gì nữa! Tao đang có tin mừng muốn nói cho mày nghe...thế là cụt hứng.

Thượng Nguyên thở hắt ra:

- Tin mừng gì thì cũng phải đợi học xong đã. Bộ mày không biết năm nay là năm quyết định tương lai của mình hay sao?

- Đâu cần mày phải nhắc nhở, nhưng mày biết tính tao rồi, không nói liền là không được, để nguội mất hay

Thượng Nguyên ngồi trở lại bàn:

- Tin gì mà tao thấy có vẻ nóng nổi dữ vậy?

- Tất nhiên rồi! Vô cùng sốt dẻo!

Thượng Nguyên nôn nóng:

- Thế thì nói nhanh đi!

Vũ Hằng xiu xuống:

- Hết hứng rồi!

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Mày biết tao không thích mấy cái trò ỷ ôi năn nỉ. Bây giờ mày nói hay không nói cho tao biết đi!

- Trời trời! Nhờ người ta mà còn làm ra vẻ ta đây nữa! Tao không nói, quê rồi!

- Không nói thật?

- Ừ.

- Tao về đây, đừng hòng năn nỉ tao nghe!

- Ê! Khoan đã. Tao nói, tao nói! Mà làm còn hơn chị 2 tao nữa!

Thượng Nguyên cười:

- Ai biểu mày cù nhầy Học được cái tính đó ở đâu thế?

Vũ Hằng bặm môi:

- Có nghe không?

Thượng Nguyên gật đầu:

- Nghe!

- Anh hai tao đã tìm được việc làm thêm cho mày rồi!

- Ôi! Tốt quá, ở đâu vậy?

- Quận Tân Bình. Không xa lắm đâu!

- Tao không ngại xa xôi, nhưng còn công việc kìa

- Mày được làm ở chỗ này hên lắm. Số là vậy, anh 2 tao có người bạn nước ngoài nhờ tìm giúp cô giáo dạy ti cho cậu bé 4 tuổi!

Thượng Nguyên chau mày:

- Cậu bé không biết nói Tiếng Việt à?

- Mày đừng ngắt lời tao, có được không?

- Rồi, rồi!

- Cái đó tao không được rõ. Mày gặp trực tiếp chủ đi! Anh 2 tao có gặp qua rồi, người đàn ông mang 2 dòng máu Việt – Hàn này là 1 người đứng đắn và đáng tin cậy. Nếu không, Vũ Tâm dễ gì giới thiệu cho mày. Ông ta nói Tiếng Việt giỏi lắm. Mà nè, tao thấy ngạc nhiên 1 điều, nếu ông ta có con trai, sao không thấy vợ ông ta về cùng?

- Mày đi mà hỏi ông ta ấy. Đẹp đi, chuyện của người ta đừng tò mò có được không?

Vũ Hằng lẩm bẩm:

- 1 là bị phụ, 2 là ly dị...chỉ có 2 con đường đó thôi! Anh Vũ Tâm nói, ông ta còn trẻ, đẹp trai, giàu có và nổi tiếng nữa! Tên tiếng Hàn của ông ta là Can Jun Hee gì đó! Cha! Phèn này được tiếp xúc với người Hàn Quốc nha! Tao rất ước ao được như mày đó, Thượng Nguyên ạ.

- Thế sao mày không nhận lời dạy đi?

- Rất tiếc, tao không đủ những tiêu chuẩn ông ý đặt ra!

Cô kéo Thượng Nguyên lại gần:

- Nè, mai mốt dậy quen rồi, nhớ nhờ ông ấy giới thiệu để quen với mấy diễn viên Hàn Quốc nghe! Tao thích nhất là Cha In Ryo đóng trong phim “Tình Anh Trao Em” và Lee Jung Hun trong phim “Những Tay Đua Kiệt Xuất” ấy

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Mày đừng có mơ mộng viễn vông. Với lại, tao chưa nhận lời dạy cho con trai, ông chủ gì đó, or nếu có nhận lời tao cũng không quan tâm đến đời tư của ông ta và càng không làm gì ngoài nhiệm vụ của tao. Nói trước để sau này mày đừng giận, tao rất dị ứng với những người không đồng chủng tộc và bất đồng ngôn ngữ.

- Mày nói chứ con gái Việt Nam lấy chồng nước ngoài thiếu gì.

- Nhưng tao thì không phải là họ.

Vũ Hằng nhăn nhó:

- Có cần phải tự đặt ra nguyên tắc nghiêm khắc cho mình không?

- Cần chứ. Vì hiện tại tao chỉ biết làm việc kiếm tiền lo cho các em tao thôi!

- Để tao chống mắt xem nguyên tắc của mày được bao lâu!

- Mày đừng coi thường tao quá.

- Thiệt không dám. Nhưng trái tim mày cũng có máu như bao trái tim khác mà thôi! Hy vọng mày chỉ biết yêu thương đứa con trai bé bỏng của ông ta!

- Mày đang nói nhảm gì đó?

Vũ Hằng xua tay:

- Ồ, không! Đã là lời nói nhảm thì mày đừng để ý.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Còn việc gì nữa không? Tao về à?

Vũ Hằng nhìn đồng hồ:

- Còn sớm mà?

- Tao phải về nấu cơm.

- Đúng là 1 người chị đảm đang. Nếu cái ông sếp gì đó chọn mày dạy cho con trai ông ta thì ông ta thật là biết nhìn người. Chẳng những là 1 người chị tốt mà mày còn là 1 người mẹ người vợ tốt nữa!

- Mày thật là ăn với nói! Nhưng nếu thật sự mày thích thì tao sẽ cố gắng tạo điều kiện cho mày gặp gỡ làm quen với ông ta!

- Cám ơn mày.

- Mày nhớ đừng có liên quan đến tao là được.

- Con quỷ!

- Nè, tối nay ngủ nằm mơ thấy Lee Young Hun và Cha In Ryo đi! Tao không hiểu sao họ lại có thể là thần tượng của mày.

- Tại mày ít xem phim Hàn Quốc thôi!

- Xem thì sao? Để ngày nào cũng mơ mộng giống như mày à? Cho tao xin đi, thực tế sẽ không bị đói! Bye!

Vũ Hằng nói theo:

- Ê, Thượng Nguyên! Nói là về thiệt hả?

- Ủ, cứ ở đó mà mơ tiếp đi!
- Nè, chờ tao về với!

Giấc mơ áo cưới

Chương 6

Thượng Tuấn lên tiếng:

- Chị hai! Chị định nhận việc làm thêm ở đó thật sao?
- Chị cũng chưa biết nữa! Nhưng để chị gặp họ đã.
- Chị có thể không làm được không, chị hai Em nghĩ bây giờ chị em mình cũng tạm ổn rồi mà. Em dạy kèm 2 lớp, Thượng Tâm dạy ở trung tâm, lương tháng cũng đủ cho chị em ta chi tiêu, chị đâu cần phải cực nhọc thêm. Chỉ còn mấy tháng nữa là chị ra trường có việc làm ổn định rồi, lúc đó chị em mình sẽ không còn vất vả nữa! Trong thời gian này, chị hãy tập trung vào bài học của mình đi!

Thượng Tâm xen vào:

- Anh 3 nói phải đó, chị 2. Mấy năm nay, chị lúc nào cũng làm và làm không ngơi tay. Bây giờ sức khỏe là quan trọng nhất đó chị 2. Tụi em còn có chị là người thân duy nhất, nếu chị lỡ gặp vấn đề gì thì tụi em nương tựa vào ai đây?

Thượng Nguyên xúc động, cô vuốt tóc Thượng Tâm:

- Chị không bỏ mặc các em đâu, yên tâm đi! Còn việc nhận làm cô giáo cho 1 cậu bé, chị chẳng thấy gì trở ngại đến việc học và chăm sóc các em cả.
- Nhưng, chị 2! Ông ấy là người nước ngoài!
- Thì đã sao nào?
- Em nghe nói người nước ngoài họ thích con gái Việt Nam lắm, nhất là đẹp như chị.

Thượng Nguyên bật cười:

- Không phải đàn ông nước ngoài nào cũng thích phụ nữ Việt Nam hết đâu em. Với lại, chị của em đẹp bằng ai mà họ để ý tới!
- Nhưng với tụi em, chị là đẹp nhất.
- Được rồi, chị biết. Sẽ không ai ăn hiếp được chị đâu! Anh Vũ Tâm giới thiệu, chị nghĩ ông ta là người tốt. Trong người ông ta còn có dòng máu Việt Nam mà.
- Chị 2.

- Thay đổi cách nhìn 1 chút đi, đừng bao giờ nhìn mọi người giống như 1 người. Nếu chị có nhận việc thì chị chỉ dạy cho con ông ta thôi,

chứ đâu có dạy ông ta mà các em phải sợ.

Thấy Thượng Tuấn và Thượng Tâm vẫn còn bồn khoăn lo lắng, Thượng Nguyên trấn an:

- Chị hiểu ý của 2 em. Hiện tại chúng ta đang cần tiền để sống, chúng ta phải tự lo Công việc dạy 1 đứa trẻ 4 tuổi rất là nhẹ nhàng đối với chị. Tiền lương cũng hậu hĩnh. 1 triệu rưỡi 1 tháng, kiếm ở đâu rạ Chiều nay chị đến gặp ông chủ để trao đổi, nếu thấy chút vấn đề gì, chị sẽ không nhận. Được chưa?

Cô bẹo má Thượng Tâm:

- Cười lên coi nào, tự nhiên nhìn mặt 2 đứa chị thấy oải quá.

Thượng Tuấn và Thượng Tâm nhoẻn miệng cười, lòng Thượng Nguyên dâng lên niềm hạnh phúc. Nhìn thấy nụ cười tươi của các em, Thượng Nguyên không mong ước gì hơn.

Cô hỏi:

- Thượng Thành đi đâu rồi, chị không thấy

Thượng Tuấn tra! lời:

- Út Thành có xin em đi dự sinh nhật bạn.

- Nhắc nhở Thượng Thành giùm chị, đừng để nó ham chơi quá. Năm nay là năm nó thi tú tài đấy.

- Dạ, em biết rồi! Thượng Thành học rất giỏi. Lúc sáng nay, nó có vui mừng báo cho em biết là nó có tên trong danh sách học sinh nghèo vượt khó học giỏi do Đoàn Thanh Niên Thành Phố HCM trao tặng.

- Vậy à? 2 em phải động viên Thượng Thành nhiều hơn. Ở tuổi mới lớn như Thượng Thành dễ bị bạn bè làm sa ngã lắm.

- Chị 2 biết không? Thượng Thành còn nói phải cố gắng được tuyển thẳng vào đại học để chị 2 vui!

Thượng Nguyên cười mà nước mắt rưng rưng:

- Các em của chị ngoan lắm.

Cô nhìn 2 em:

- Thanh minh này, các em có muốn về thăm mộ ba mẹ không?

Mắt Thượng Tuấn sáng lên:

- Chị không dám chắc là có về được kọ. Nếu như các em muốn về, chị sẽ tạo điều kiện cho về.

Thượng Tâm xiu xuống:

- Chị không về, tụi em về làm gì. Về để gặp những người mình không bao giờ muốn gặp ư?

- Đừng nói vậy Thượng Tâm. Có ghét thì cũng đừng để họ biết. Nếu không họ sẽ nắm được điểm yếu của mình. Gặp mặt thì cứ chào hỏi như chưa có chuyện gì xảy ra

- Chị 2! Em không làm được đâu! Họ đã đuổi chị em mình ra khỏi

nhà. Con gái của họ thì cướp người yêu của chị. Em thật không can tâm.

- Thượng Tâm! Hãy nghe chị nói đây, tất cả đã là quá khứ rồi! Lúc đầu chị cũng giận lắm, nhưng sau nhiều đêm suy nghĩ, chị quyết định không giận họ nữa! Quên tất cả đi, chứ con người mà lúc nào cũng sống trong sự hận thù thì lòng khó có thể thanh thản. Huống chi bây giờ tim chị đã chai sạn rồi, không còn như trước nữa!

- Chị 2! Em thương chị quá. Chị lúc nào cũng bao dung, sống cho người khác mà không hề nghĩ đến bản thân. Trái tim chị vô cùng nhân hậu

- Tự nhiên cái khen chị.

- Vì chị đáng được khen mà.

- Thôi đi ông, đừng có nịnh.

Thượng Tuấn ngập ngừng:

- Chị 2? Sao chị không về quê?

- Chị có lý do của chị.

- Chị sợ à?

- Kỵ Không có gì mà phải sợ cả. Nhưng chị có hứa trước vong hồn ba mẹ, bao giờ tốt nghiệp đại học, chị mới về.

- Chị 2! Có điều này...

- Em cứ nói!

- Hôm qua trên đường đi dạy về, em đã tình cờ gặp Thiên Bình.

Thiên Bình, cái tên ấy làm cho Thượng Nguyên lặng người mấy giây!

Song cô đã bình tĩnh lại :

- Và chuyện gì đã xảy ra!

- Gặp em, anh Bình tỏ ra mừng lắm, anh ấy hỏi thăm chị và còn xin địa chỉ.

- Rồi em có cho không?

- Không có ý kiến chị, em không cho!

Thượng Nguyên xa xăm:

- Trái đất quả đúng là tròn.

- Chị 2! Chị còn nhớ anh Bình hả?

- Nhớ, như thế nào gọi là nhớ? Em nghĩ chị còn có thể nhớ 1 người như thế sao? Tất cả chỉ còn là dĩ vãng mà thôi! Chị không còn là Thượng Nguyên ngu khờ của ngày xưa nữa! Cái tên Thiên Bình đã quá xa lạ đối với chị rồi!

- Chị 2! Tụi em chỉ muốn chị sống vui vẻ và hạnh phúc thôi, ngoài ra chị đừng nghĩ gì đến chuyện đau buồn nữa! Chúng em không muốn thấy chị khóc.

- Không! Giọt nước mắt chị rơi chỉ là những giọt nước mắt sung

sướng thôi, chị vui lắm khi chị quên được Thiên Bình, 1 người đàn ông nhu nhược không bản lĩnh.

- Chị 2! Chị cho em hỏi câu này nhưng chị hứa đừng giận em.

Thượng Nguyên xoay người nhìn em trai:

- Hình như hôm nay em hơi lạ đó Thượng Tuấn, cứ úp úp mở mở mãi! Em biết tính chị mà, thích rõ ràng hơn.

- Vậy em hỏi nha Nếu như chị gặp anh Bình chị phản ứng thế nào?

- Em muốn biết à?

- Ví như chị không cho là điều bí mật.

Thượng Nguyên so vai:

- Bình thân, chào hỏi như không có chuyện gì xảy ra Sao hả, thắc mắc nữa không?

- Em dám chắc anh bình không giống như chị. Anh ấy không đủ can đảm để làm khuôn mặt bình thân, anh ấy sẽ rất đau khổ ray rức và luyến tiếc khi đã quay lưng với người con gái xinh đẹp như chị.

- Anh ta như thế nào thì mặc anh ta, chị không quan tâm. Người chị quan tâm hiện giờ là 3 đứa em ngoan của chị.

Thượng Tâm ôm cánh tay chị như 1 đứa trẻ:

- Nhưng em không muốn vì gánh nặng tụi em mà chị không có bạn.

- Khờ quá! Chị không có bạn vì chị không thích thôi đâu liên quan gì đến tụi em. Chị nghĩ có bạn hay không có bạn cũng đâu quan trọng.

Quan trọng là các em của chị vui vẻ kìa

- Nếu muốn tụi em thật sự vui thì chị mau có người yêu đi!

- Ờ...

Thượng Tâm thì thầm:

- Em thấy anh Vũ Tâm thương chị lắm đó.

Thượng Nguyên chau mày:

- Em nói bậy gì đó.

- Thật mà.

Thượng Nguyên buồn bã:

- Các em không hiểu đâu!

- Chị 2! Chẳng nhẽ chị định tôn thờ chủ nghĩa độc thân?

- Anh VŨ TÂM rất tốt với chị em chúng ta, nhưng đáp lại tình anh ấy thì chị không làm được. Thà rằng chị vong ơn, chứ chị không muốn làm anh ấy khổ. Hy vọng 1 ngày nào đó, anh VŨ TÂM sẽ hiểu được tình cảm của chị, anh ấy sẽ mãi mãi là 1 người anh tốt.

- Tình đơn phương. Anh VŨ TÂM đau khổ lắm đó.

- 1 lần rồi sẽ quên. Chị tin chắc là vậy

- Bộ chị không có ý định có người yêu à?

- Chị cũng không biết nữa! Vết thương chỉ mới vừa lành thôi! Với lại,

bao giờ có sự nghiệp trong tay, chị nghĩ tới cũng không muộn mà.

Thượng Tuấn đùa:

- Đến lúc đó già rồi, ai mà thèm nữa!
- Thì chị đành sống vậy với các em và cháu của chị thôi! Lúc đó mà mấy đứa không nuôi chị là chị ăn vạ đấy
- Những người không chồng khó khăn lắm, anh 2 không nuôi đâu!

Thượng Tâm nuôi đi!

Thượng Tâm lắc đầu:

- Thôi! Em nhường cho út Thành.
- Ờ hay! Chưa chi mà giờ trò bắt hiểu ra rồi, tụi mày thật lạ.
- Chị 2 ơ! Sợ không ai nuôi thì nên có người yêu cho xong.
- Chị không cần mấy đứa đâu! Bất quá, lắm lắm chút, ra sông SG chảy xuống cho xong.
- Cái đó chẳng khác nào chị 2 giết chết tụi em. Anh Tuấn này! Hay là anh em ta mau tìm cho chị 2 1 đức ông chồng đi! Chứ điệu này thì không ổn rồi!

Thượng Nguyên giơ tay định cốc cho mỗi đứa 1 cái thì Thượng Tuấn, Thượng Tâm nhanh hơn. 2 người nở nụ cười thoải mái sau khi bỏ chạy.

Giấc mơ áo cưới

Chương 7

Ngần ngừ trước cánh cổng sắt im lìm, Thượng Nguyên đi qua đi lại, cuối cùng cũng quyết định nhấn chuông. Họ cũng là người thôi mà có gì đâu mà sợ, chỉ khác biệt 1 cái là họ giàu có uy quyền hơn, nhưng chính họ là người mượn mình kia mà.

Thượng Nguyên giữ bình tĩnh cho mình, cô đang chờ cánh cổng sắt kia di động. Và rồi không phải lâu cánh cổng nặng nề cũng được mở. Trước mặt Thượng Nguyên là 1 người đàn ông khoảng ngoài 30, ăn mặc lịch sự.

Cô cúi đầu chào:

- Chào ông.

Người đàn ông hỏi:

- Cô là Thượng Nguyên?
- Vâng.

Cánh cửa được kéo rộng ra:

- Cô cứ vào đi! Không ngờ, cô còn quá trẻ, ngoài sức tưởng tượng của tôi!!

- Cám ơn ông.

- Cô đừng quá cung kính đối với tôi!, vì tôi! chỉ là trợ lý của ông chủ tôi! thôi!

Thượng Nguyên mở to mắt:

- Vậy ra ông không phải là ông chủ?

- Kỵ Tên tôi! Vĩ Nam, thân cận người chủ mà cô cần gặp.

- Cách ăn mặc của ông, tôi! cứ tưởng...

Vĩ Nam vui vẻ:

- Do công việc buộc chúng tôi! phải như vậy. Chứ lúc nào cũng trình trọng, chúng tôi! không được thoải mái cho lắm.

- Vậy thì ông đâu cần phải gượng ép, tự do theo ý mình đi!

- Nếu được như cô nói, tôi! đâu cần phải cảm thấy khó chịu

Thượng Nguyên đưa mắt quan sát căn biệt thự, cô buột miệng:

- Đẹp lắm.

- Cô nói cái gì đẹp?

- Căn nhà của ông.

- Không phải Căn nhà của ông chủ tôi!

Thượng Nguyên cười:

- À quên.

- Cho tôi! được phép nịnh cô 1 câu nghe, Thượng Nguyên. Những gì VĨ TÂM nói về cô, tôi! chưa tin lắm, nhưng bây giờ gặp mặt cô, điều VĨ TÂM nói còn quá sự thật. Cô trẻ trung, xinh đẹp, lại vui tính dịu dàng, mẫu điển hình cho người phụ nữ Á Đông.

Thượng Nguyên nghiêng đầu:

- Tôi! có nên cám ơn ông không đây

- Thật sự là vậy mà. Tôi! đã từng tiếp xúc với nhiều cô gái Việt Nam, chưa ai đã làm tôi! nghĩ khác như cô, mặc dù tôi! mới gặp cô lần đầu!

- Ông nghĩ về tôi! như thế nào?

- Điều đó thì xin lỗi, tôi! không thể nói ra. Nhưng cô chỉ cần biết, trong đôi mắt tôi! cô rất hoàn hảo là được rồi!

- Ông đã quá lời không đấy?

- Tôi! đang nói rất thật lòng mình.

- Xin cám ơn. Tôi! có thể nhận xét về ông chứ?

- Cứ tự nhiên.

- Tôi! thấy ông giống 1 ông chủ hơn là người làm công.

- Điều đó an ủi tôi! phần nào rồi đó, cô Thượng Nguyên.

- Ông biết không? Lúc mới đến đây, tôi! rất hồi hộp. Xin lỗi, cho tôi! nói thẳng, tôi! rất dị ứng với những người nước ngoài, nhưng cái

chất ở con người ông đã xoá tan điều đó trong tôi! Ông cởi mở và có 1 chút gì đó gần gũi, chắc ông chủ của ông không đến nổi tệ.

- Tôi! rất thích những người con gái như cô đó, Thượng Nguyên. Hy vọng cô nhìn ông chủ tôi! cũng giống như tôi! Tuy ông ấy có vẻ nghiêm nghị 1 chút, nhưng ông ấy rất tốt và có tình cảm. Tính cách của cô có 1 phần giống ông ấy

- Vậy sao?

Việt Nam khép cửa:

- Chúng ta đi vào phòng khách đi!

2 người bước song song nhau, Vĩ Nam huyền thuyên nói về ông chủ của mình và cậu chủ nhỏ có tên Can Jun Ho, còn gọi là Tuấn Hải. Cậu bé rất ngoan và dễ thương.

Vì muốn con trai mình không quên nguồn gốc của bà nội nên ông chủ mới thuê người về dạy Tiếng Việt.

Thượng Nguyên có cảm nhận người đàn ông này khá gần gũi và cũng khá xa cách, vì ông ta mang tới 2 dòng máu Việt – Hàn.

Không biết kết quả như thế nào, nhưng Thượng Nguyên cũng lấy làm an tâm, vì người trợ lý Vĩ Nam không chê vào đâu được.

Vào đến phòng khách, Vĩ Nam chỉ:

- Cô ngồi xuống đi, để tôi! lên phòng mời ông chủ.

Trong thời gian Vĩ Nam đi mời ông chủ, Thượng Nguyên tranh thủ quan sát phòng khách. Đơn giản nhưng đẹp, làm cho người mới đến thoải mái dễ chịu chứ không ngột ngạt.

Trên bàn là bình hoa phong lan trắng, 2 ly nước đang đầy. Thượng Nguyên có vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ họ biết cô đến giờ nào?

Những thắc mắc chưa được tra! lời thì đã nghe tiếng bước chân, Thượng Nguyên vội vàng đứng dậy:

- Chào ông.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đi trước Vĩ Nam khẽ gật đầu:

- Chào cô. Mời cô ngồi

Thượng Nguyên rút rề ngồi xuống salon, tay chân cô thừa thãi khi đối diện với người đàn ông này. Tuy không dám nhìn ông ta, nhưng Thượng Nguyên biết ông ta rất cao lớn, đẹp trai vì đã thừa hưởng gen di truyền của người cha Hàn Quốc.

Giác quan thứ 6 cho cô biết ông ta đang quan sát mình, Thượng Nguyên càng luống cuống hơn. Thường bữa, trước VŨ TÂM hay người bạn trai nào khác cô đâu có như vậy.

Thượng Nguyên cắn môi Bình tĩnh, hãy bình tĩnh, không cần phải hồi hộp và cuống lên như thế. Nếu không ông ta sẽ cười mỉa.

Người đàn ông lên tiếng:

- Cô bé à! Đừng có căng thẳng như vậy, cứ thả lỏng đi!
“Cái gì? Ông ta gọi mình là cô bé, nghĩa là ông ta cho mình là con nít và có lẽ sẽ không nhận mình dạy cho con ông ạ Không được, không để cho ông ta coi mình là con nít được.”
Thượng Nguyên hít 1 hơi dài, cô ngẩng lên. 4 mắt giao nhau, nhưng cô bỗng quay đi để tránh nhìn ánh mắt thăm thăm đó.

Người đàn ông kia cũng vậy, ông ta giật mình vì đôi mắt quá long lanh và trong sáng. Nó như chứa đựng cả bầu trời tình cảm yêu thương. Trái tim ông đập mạnh 1 chút mà chính ông cũng không hiểu vì sao

Vĩ Nam đã đi đâu từ lúc nào, nếu không anh ta sẽ nhìn thấy tâm trạng của 2 người mất thôi!

Người đàn ông tìm điều thuốc cho mình để lấy lại bản tính muôn thuở.

- Cô tên gì nhỉ? Vĩ Nam có nói nhưng tôi! quên mất.

- Dạ, ba mẹ tôi! gọi tôi! là Thượng Nguyên.

Người đàn ông lặp lại:

- Thượng Nguyên. Nghĩa là gì?

- Nghĩa Việt Nam, “Thượng” được hiểu theo nhiều nghĩa, có người hiểu là tốt, có người hiểu là cao...nhưng tôi! thì cho chữ “Thượng” là cao; “Nguyên” tôi! không lý giải Ông hiểu 2 chữ “Cao Nguyên” chứ?

- Cũng chút chút. Tên cô rất trong sang, thanh cao giống như con người của cô vậy

- Coi chừng ông làm đấy

- Tôi! chưa bao giờ sai khi nhận xét 1 con người!

- Ông đã tự cao quá rồi!

- Cô nghĩ sao cũng được, mới tiếp xúc với cô tôi! đã thích làm việc với cô. Sao, cô đã chuẩn bị tinh thần để dạy con trai tôi! chưa?

Thượng Nguyên như chưa tin:

- Ông nhận tôi!

- Chẳng lẽ cô không nghe rõ lời nói của tôi!

- Không phải Tại tôi! mừng quá.

Người đàn ông nhíu mày:

- Cô cần việc làm lắm à?

- Không giấu gì ông, tôi! đang học năm cuối đại học, và tôi! rất cần việc làm, bởi vì...

- Sao cô không nói tiếp đi

Không muốn cho những người giàu có thương hại cho hoàn cảnh của mình, Thượng Nguyên quay đi:

- Tôi! còn phải lo cho cuộc sống hiện tại của tôi!

Người đàn ông giơ tay:

- Tôi! đã biết hoàn cảnh của cô qua người bạn của Vĩ Nam. Cô là 1 cô gái bản lĩnh và kiên cường.

- Cảm ơn ông đã khen. Ai ở vào hoàn cảnh của tôi! cũng làm giống như tôi! thôi!

- Nhưng cô lại khác những người con gái đồng trang lứa Dù cuộc đời cô ra sao cô vẫn là cô, nụ cười của cô rất đẹp. Thượng Nguyên! Lúc nghe giới thiệu về cô, tôi! nghĩ cô có vẻ chừng chặc lắm, ai ngờ cô lại nhí nhảnh thế này. Nếu không biết trước, tôi! chỉ đoán cô học trung học thôi!

Thượng Nguyên dạn dĩ:

- Ý ông muốn nói tôi! rất trẻ con?

- Gần đúng như vậy.

Thượng Nguyên tự ái:

- Vậy ông còn nhận tôi! làm gì? Thương hại tôi!, muốn giúp đỡ tôi! à?

Người đàn ông xua tay:

- Không, không! Xin cô đừng hiểu lầm. Tuy cô còn rất trẻ nhưng tôi! tin rằng cô làm được và làm rất tốt công việc tôi! đang cần.

- Ông đang nói thật?

- Ở cô toát lên 1 vẻ gì đó rất thân, rất dịu dàng và rất yêu thương.

Cho nên tôi! quyết định chọn cô dạy và gần gũi với con trai tôi! Hy vọng nó sẽ mến cô ở khuôn mặt dịu hiền.

Thượng Nguyên muốn bật cười vì hai chữ dịu hiền mà người đàn ông gán ghép cho mình. Thường thường các bạn cô thường kêu cô dữ như sư tử kia mà.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- Ồ, kọ Có lẽ tôi! là người hân hạnh được nhận vào dạy cho con ông.

- Thú thật, lúc nghe tên cô, tôi! đã ngằm chằm cô rồi!

- Tại sao?

- Xin lỗi!

- Không có gì. À! Ông còn vấn đề gì nữa không?

- Đôi khi bận công việc, không ai săn sóc Tuấn Hải, cô có thể....

- Giúp ông chứ gì?

- Cô thông minh lắm.

- Tôi! cũng thích con nít lắm, nhưng phải là không ảnh hưởng đến việc học của tôi!

- Tôi! biết, không thành vấn đề.

- Căn phòng của con trai tôi! rất rộng, cô có thể ngủ chung với nó nếu cô thích, chứ tôi! đã dành riêng 1 căn phòng cho cô.

Thượng Nguyên kêu lên:

- Tôi! phải ở lại đêm à?
- Tôi!...tôi! chỉ dám nhờ cô lúc bận việc, không ở nhà. Cô không từ chối chứ?
- Cái này...tôi! phải suy nghĩ lại đã.

Thượng Nguyên tò mò:

- Ông thường xuyên đi công tác xa à?
- Đôi khi, những lúc phải trở về Hàn Quốc, vì tôi! còn công việc bên đó.
- Tôi! thật sự bất ngờ về lời đề nghị của ông. Tôi!...vì lúc đầu, tôi! chỉ nhận dạy và chăm sóc thôi!
- Có gì khó cho cô à?
- Tôi! còn các em tôi!

Tuấn Dũng khoát tay:

- Thôi được rồi, để tôi! tự tìm cách vậy
- Ông không giận tôi! chứ?
- Tôi! không phải thì đúng hơn.

Nhìn khuôn mặt thành khẩn của Tuấn Dũng, Thượng Nguyên cũng thấy băn khoăn. Nhưng cô không thể làm khác hơn vì các em cô cũng cần cô

Tuấn Dũng đề nghị:

- Để tôi! gọi Vĩ Nam dẫn Tuấn Hải xuống làm quen với cô.
- Vâng.

Tuấn Dũng cầm điện thoại, anh ấn số:

- Vĩ Nam! Đưa Tuấn Hải xuống đây với tôi!
- Vâng, thưa ông chủ.

Thượng Nguyên dán mắt vào cầu thang, cô chờ đợi 1 đứa bé dễ thương.

Ồ! 1 đứa bé vô cùng dễ thương, đôi mắt không to nhưng trong sáng, vàng trán cao thông minh, đôi môi móm mím chứng tỏ sự cương nghị. Chỉ ngắm cậu bé thôi, Thượng Nguyên cũng biết cậu bé kia mang đầy đủ những nét hài hoà của người bố. Nhưng còn tính cách ra sao thì chưa xác định.

Thấy trong nhà có khách, từ xa cậu bé cúi đầu chào Thượng Nguyên theo phong cách của người Hàn Quốc.

Rời khỏi Vĩ Nam, cậu bé chạy đến bên Tuấn Dũng:

- Ba!

Tuấn Dũng ôm lấy con trai vào lòng:

- Con chào cô chưa?

Tuấn Dũng chỉ Thượng Nguyên:

- Thế con có biết cô này là ai không?

Cậu bé ngẫm nghĩ:

- Có phải là cô giáo của con không bà

- Đúng rồi! Con có thích không?

Cậu bé trả lời bằng tiếng Việt không rành lắm:

- Để coi cô có hiền không đã?

Thượng Nguyên nheo mắt chen vào:

- Thế cô không hiền thì sao?

- Con sẽ không thêm học cô đâu!

Thượng Nguyên thấy mếu cậu bé này vô cùng, không phải vì cậu bé đẹp trai giống ba mà cậu bé có cái gì đó hợp với cô. Nói chung, Thượng Nguyên biết rằng cô không thể không dạy cậu bé này. Chỉ nhìn cậu bé thôi mà lòng cô đã cảm thấy ấm áp lạ thường.

Tuấn Dũng đẩy vai con:

- Nào, qua làm quen với cô giáo đi!

Cậu bé dạn dĩ nắm tay Thượng Nguyên:

- Cô ơi!

Thượng Nguyên kéo cậu bé ngồi trên đùi mình:

- Con tên gì?

- Dạ, Jun Ho! Nhưng ba và chú Vĩ Nam, cả vũ Huyền nữa đều gọi con là Tuấn Hải!

Thượng Nguyên tò mò:

- Vũ Huyền là ai vậy?

- Là người đã săn sóc cho con.

- Thế vũ Huyền đâu

- Vũ ấy không có sang Việt Nam. Ba nói vũ ấy già rồi, đi xa không quen.

Cậu bé nhìn Thượng Nguyên như để xác định:

- Phải không cô giáo

- Đúng rồi! Tên cô là Thượng Nguyên. Năm nay Tuấn Hải bao nhiêu tuổi nè?

- Dạ, 3 tuổi Ba nói tuổi này chỉ có ăn, học, ngủ và phải ngoan.

Thượng Nguyên liếc Tuấn Dũng rồi gật đầu:

- Ba nói đúng đấy

- Cô Nguyên ơi! Cô dạy học cho con rồi cô có kể chuyện cho con nghe không?

- Có chứ.

- Vậy cô có dỗ con ngủ, có cho con ăn, có tắm cho con như vũ Huyền không?

Thượng Nguyên cắn môi, Tuấn Hải còn nhỏ và ngây thơ. Ta có nên

thẳng thừng quá không? Nếu thế, e cậu bé sẽ rất buồn. Vì hầu như ngôi nhà thênh thang này không có lấy 1 người phụ nữ để săn sóc cho cậu bé.

Trái tim tràn đầy tình cảm của Thượng Nguyên không cho phép cô làm cho Tuấn Hải thất vọng. Nhưng...như thế cô đã đi ngược lại với nguyên tắc của mình.

Chưa biết phải tra! lời ra sao thì cậu bé lay tay Thượng Nguyên:

- Cô Nguyên ơi! Sao cô im lặng vậy? Hay là cô không thích con?

Thượng Nguyên hốt hoảng:

- Không có.

Cậu bé nhoẻn miệng cười:

- Ngoài ba, vú Huyền ra cô là người con thương nhất.

Vĩ Nam ngồi yên nãy giờ, giờ anh mới lên tiếng:

- Còn chú Vĩ Nam bỏ đâu

- Chú hả...Chỉ biết thương con thôi, không biết cho con ăn, không biết dỗ con ngủ. Chú là người xếp sau cô giáo Nguyên.

Vĩ Nam kêu lên:

- Ông thầy chưa ông chủ? Có cô Nguyên dễ thương rồi, không cần tôi! nữa! Biết vậy, tôi! không giới thiệu cô Nguyên đến đây cho xong.

- Chú Vĩ Nam xấu quá đi!

- Chú biết. Chú đâu có bằng cô giáo Nguyên xinh đẹp của cháu

- Cả cô Giao Nguyệt cũng không bằng luôn.

Cả nhà bật cười vì lời ngây ngô của Tuấn Hải, Thượng Nguyên biết bản thân mình không thể rời xa cậu bé này rồi!

Nhưng có 1 điều làm cô thắc mắc là trong buổi nói chuyện, Tuấn Dũng và Vĩ Nam tuyện nhiên không nhắc đến mẹ cậu bé và cả cậu bé cũng vậy, không mảy may dù chỉ 1 lời chột hỏi

Chẳng lẽ cả 2 điều mà Vũ Hằng đã từng nói với cô sao? Nếu đúng như thế thì bất hạnh cho Tuấn Hải quá. Chứ không lý nào mà con không nhớ đến mẹ, huống chi Tuấn Hải còn quá nhỏ để hiểu biết 1 điều gì.

Thượng Nguyên siết Tuấn Hải vào lòng với tất cả sự yêu thương.

Cậu bé cũng cảm nhận điều đó và vòng tay ôm cổ Thượng Nguyên.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tuấn Dũng vội quay mặt đi! Phải chi người được Tuấn Hải vòng tay ôm kia là Lam Tiên thì anh không có gì phải suy nghĩ. Bởi Lam Tiên là mẹ của con trai anh mà.

Còn đằng này...Tuấn Dũng không dám nghĩ thêm vì hiện tại anh đang có 1 gia đình, không thể nào có mơ ước khác. Tại sao? Tại sao như vậy chứ?

Vĩ Nam hiểu được phần nào tâm sự của ông chủ mình. Thượng

Nguyên là 1 cô gái mà bao chàng trai mơ ước. Nhưng sự thật kia có thể hoán đổi được mà.

Chỉ mới gặp lần đầu tiên mà Thượng Nguyên đã thương Tuấn Hải đến như vậy. Có nên đặt 1 tia hy vọng nào không?

Tuấn Hải rời vai Thượng Nguyên:

- Cô ơi! Cô có biết hát không?

- Biết chứ.

- Vậy thì hay quá. lát nữa cô dạy con hát nghe!

Thượng Nguyên bẹo má cậu bé:

- Ừ, nếu như con ngoan.

- Cô có thể yên tâm. Vì con là người ngoan nhất nhà mà. Ngoan hơn cả ba và chú Vĩ Nam.

- Vậy sao?

- Thật đó?

Thượng Nguyên nheo mắt:

- Ba với chú hư như thế nào nè?

- Uống rượu hoài, đi hoài, có hôm quên cho con ăn cơm luôn.

- Trời đất.

Vĩ Nam phân bày:

- Cô cũng biết công việc của tụi tôi!...

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Nuôi con như các ông làm sao nó lớn nổi! Thật là...

Cô quyết định:

- Thôi được rồi! Việc ăn uống chăm sóc cho Tuấn Hải từ nay để tôi! lo cho

Tuấn Dũng như nhẹ nhõm:

- Cảm ơn cô.

- Nhà ông có đồ dùng nấu nướng chứ.

- Đầy đủ.

- Nếu như ông không chê, tôi! sẽ nấu ăn cho Tuấn Hải

Vĩ Nam xùi xuống:

- Tôi! với ông đành ăn cơm tiệm dài dài

- Phải chịu thôi!

Tuấn Hải hỏi:

- Cô nấu có ngon bằng vú Huyền không?

- Có lẽ không bằng, nhưng không đến nỗi tệ. Con ăn được các món ăn Việt Nam chứ?

- Con không biết. Nhưng con khoái khẩu nhất là món...món gì chua chua đó bà

- À! Canh chua, cá kho tộ.

- Cô cho con ăn cái đó nha cô.

Thượng Nguyên gật đầu

-Ồ, thích quá.

Thượng Nguyên nhìn đồng hồ:

- Cũng khá trễ rồi! Tôi! phải về thôi!

Tuấn Dũng đứng lên:

- Để tôi! đưa cô về.

Thượng Nguyên xua tay:

- Không cần đâu! Để tôi! đón xe được rồi!

- Cô đi dạy để kiếm tiền, thì đừng phí như vậy. Tôi! có công việc, luôn tiện cho cô quá giang, mong cô đừng ngại

Từ đây đón xe về nhà ít nhất cũng mất mười ngàn. Thôi thì đành quá giang vậy, để mười ngàn cho em cô ăn sáng hay hơn.

- Cô nghĩ sao?

- Phiền ông vậy

Tuấn Dũng căn dặn Vĩ Nam:

- Đưa con trai tôi! đi ăn giùm.

- Vâng, thưa ông.

Tuấn Hải nắm tay Thượng Nguyên:

- Con tiễn cô.

Thượng Nguyên cúi đầu chào Vĩ Nam, cô đi theo đà kéo của Tuấn Hải ra cổng.

Trước khi lên xe, Tuấn Hải còn với theo:

- Ngày mai, cô nhớ đến dạy con nhen.

- Ừm.

Thượng Nguyên vẫy tay:

- Con phải ăn no và ngủ ngon nha

- Dạ.

Giấc mơ áo cưới

Chương 8

Chiếc xe hơi màu sữa lướt êm trên đường, trời về đêm gió hiu hiu nhưng lại mang âm sắc lạnh.

Thượng Nguyên khoanh tay trước ngực, cô ngắm cảnh đường phố và mọi vật đều lùi dần về phía sau

Chiếc xe chạy chậm chứ không nhanh, nhưng có những lúc Thượng Nguyên phải quay đầu lại, cô như nuốt tiếc cái gì đó.

Tuấn Dũng im lặng lái xe, bởi vì anh tôn trọng những gì riêng tư của Thượng Nguyên.

Qua kính chiếu hậu của xe, Tuấn Dũng biết Thượng Nguyên còn rất trẻ con, chỉ thấy nụ cười và những cái ngẩn ngơ quay đi quay lại, nhóng lên nhóng xuống của cô bé trông buồn cười làm sao

Anh tự hỏi, tại sao cô luôn tạo cho mình cái vẻ bề ngoài nghiêm nghị, xa cách và hơi người lớn làm chi vậy? Vô tư phải dễ thương hơn không? Hay tại cuộc sống gian nan nhiều lo toan đã làm cô bé trưởng thành hơn so với tuổi của mình?

Thượng Nguyên, cái tên đầy ấn tượng đối với anh, và anh cũng biết từ đây anh phải có trách nhiệm quan tâm tới cô bé rồi! Nhưng với vai trò gì đây 1 ông chủ, 1 phụ huynh của học trò hay 1 người bạn, tất cả đều không thể được. Thượng Nguyên sẽ không bao giờ chấp nhận, vì anh...anh hoàn toàn không đủ tư cách, cho dù Thượng Nguyên có yêu thương con trai của anh.

Tuấn Dũng chợt ao ước. Phải chi anh là người đàn ông chưa có vợ nhỉ, phải chi anh gặp Thượng Nguyên sớm hơn, có lẽ anh sẽ là người hạnh phúc nhất.

Tuấn Dũng nhắm tính. Anh cưới Lam Tiên đã hơn 6 năm, chắc lúc đó Thượng Nguyên chỉ mới 18, 17 tuổi cũng nên. Mà ở tuổi đó thì chưa có yêu được. Ôi! Anh đang nghĩ vẩn vơ gì vậy? Sự thật đâu phải như anh nghĩ. Hiện tại phũ phàng rồi dù con tim anh lên tiếng nói!

Tuấn Dũng nén tiếng thở dài Thôi thì hãy chấp nhận sự thật đi, không hoán đổi được đâu! Vợ anh kia và con anh đó. Nên xem Thượng Nguyên như đứa em gái nhỏ, dù lòng anh không muốn. Bấy lâu anh con tim của anh đã ngủ quên, bản thân nó chưa 1 vết thương. Nay nó chợt thức giấc và vừa lúc hiểu được sự rung động là gì.

Phải chăng là tiếng sét ái tình, mới gặp mặt mà cũng có thể yêu Tuấn Dũng biết tiếng lòng anh đã thổn thức mất rồi! Sự nghiệp, gia đình, ai nhìn vào cũng thấy 1 sự hoàn hảo Nhưng nếu có người hỏi anh có phải là người hạnh phúc nhất thì anh nên nói với họ thế nào đây

“Chúng tôi! kết hôn với nhau hơn sáu năm, không tình yêu vẫn sống chung với nhau được ư?”

Không phải, Tuấn Dũng như có cảm nhận gia đình anh bắt đầu có 1 sự rạn nứt. Nguyên nhân từ ai, anh không rõ nữa!

Liếc qua tay phải của anh, hình như Thượng Nguyên vẫn xay xưa với dòng người, dòng xe cộ bên ngoài Chắc cô nào đâu biết lòng anh đang bấn khoăn và ngổn ngang.

“Thượng Nguyên, xin cho phép tôi! được gọi tên em trong giấc mộng”, chỉ xin được vậy thôi! Dù mới chỉ gặp em 1 lần mà tôi! cứ tưởng yêu em từ kiếp nào

Bây giờ tôi! như chàng trai mới bắt đầu mộng mơ. Mà thật vậy, tôi! dù đã có vợ có con mà trái tim tôi! có chút tình yêu bao giờ đâu! Nay gặp em giống như canh xanh gặp nước, khát khao cháy bỏng.

Và cuối cùng có được gì không hay em vẫn là em, tôi! vẫn là tôi! với 1 gia đình không biết có nên gọi là hạnh phúc?

Tuấn Dũng muốn hét lên, sao lại trở trêu thế này, yêu cũng không được.

Chiếc xe chạy chậm hơn lúc ban đầu, anh không biết vì sao phải làm vậy. Hay muốn kéo dài thời gian...

Thượng Nguyên đột ngột quay lại:

- Về Việt Nam ông có thường đi dạo thành phố về đêm chưa?
- Tôi! chưa đi!
- Tiếc quá. Nếu biết thưởng thức thì nó rất đẹp, mà còn tùy theo tâm trạng của mỗi người nữa!
- Vậy tâm trạng của cô hiện giờ?
- Vui, vì đã có việc làm thêm. Thế còn ông?
- Tôi! cũng chẳng biết nữa!
- Thế này giờ ông lái xe chậm không phải để ngắm cảnh sao?
- Tôi!...tôi! đang lo cho con trai của tôi!, vì tôi! sắp phải đi công tác.

Thượng Nguyên cắn môi:

- Tôi! nghĩ ông nên đưa Tuấn Hải về Hàn Quốc, có lẽ sẽ tốt hơn.
- Tôi! thì không nghĩ vậy. Tuấn Hải không vui khi phải ở nhà 1 mình.
- Còn ở Việt Nam, cậu bé cũng không có người thân.
- Ít ra cũng có cô.

Thượng Nguyên chỉ vào ngực mình:

- Tôi!
- Phải!
- Ông không sợ giao con cho 1 người xa lạ như tôi! sao?
- Tôi! tuyệt đối tin tưởng ở cô.

Thượng Nguyên ngập ngừng:

- Nhưng tôi! chỉ là cô giáo
- Thì đã sao, cô yêu thương Tuấn Hải và Tuấn Hải cũng mến cô mà.
- Đành rằng vậy...
- Cô đừng viện lí do nữa có được không? Coi như tôi! xin cô đi!

Thượng Nguyên nao lòng, nhưng cô vẫn khẳng khái ý mình:

- Xin lỗi ông, tôi! phải làm ông thất vọng thôi!

Biết không thể thuyết phục được Thượng Nguyên, Tuấn Dũng lảng

chuyện:

- Coi như tôi! chưa từng nói với cô, bây giờ cô có muốn đi dạo nữa không?

- Phiền ông như vậy đủ rồi!

- Tất cả vì con trai tôi!, tôi! không nề hà đâu!

Thượng Nguyên chợt đề nghị:

- Nếu như tâm hồn ông không được thoải mái, tôi! có thể làm hướng dẫn để ông đi dạo

- Cám ơn cô. Nhưng để hôm khác đi, cho con trai tôi! đi cùng. Tuấn Hải thích lắm.

- Vậy cũng được.

- À! Cô có đói bụng không? Chúng ta đi ăn tối đi!

- Eo ôi! Tôi! sợ mập lắm.

Tuấn Dũng nhìn Thượng Nguyên:

- Cô vầy mà mập gì, ốm nhom như cây tre

Thượng Nguyên cong môi cười:

- Không phải BẠN tôi! nói như vậy là lý tưởng rồi, cho nên tôi! không muốn mập lên nữa! Ông không thấy người mẫu Hàn Quốc sao? Đẹp ời là đẹp!

Tuấn Dũng nhướn mày:

- Cô thích làm người mẫu lắm à?

- Có thích cũng không được?

- Tại sao?

- Tôi! chỉ cao 1m67 thôi! Còn người mẫu phải cao 1m73 trở lên.

Nhưng nói gì thì nói, tôi! không thích làm người mẫu đâu!

- Tôi! có thể biết lý do

- Không thích là không thích, cần gì phải lý do

Thượng Nguyên nghiêng đầu:

- Ông có tiêu chuẩn người mẫu đó.

- Vậy sao?

- Ông cao bao nhiêu

- 1m80.

- Chu chớ! Ông cao hơn tôi! đến 2 tấc mấy

Thượng Nguyên che miệng:

- Đi với ông sao giống thần lùn đeo cột đình quá.

Tuấn Dũng bật cười:

- Cô làm như tôi! là khổng lồ không bằng.

Thượng Nguyên nghiêm mặt:

- Tôi! có phát hiện mới! Khi ông cười, ông có biết ông đẹp lắm không?

Tuấn Dũng trêu:

- Giống Jang Dong Gun thần tượng của cô chứ gì?
- Trừ tôi! ra đi, không là thần tượng của tôi! ngoài ba mẹ của tôi!
- Tôi! đoán không lầm, ba mẹ cô là những người tuyệt vời!
- Đúng rồi! Dù ba mẹ tôi! không còn trên cõi đời này nữa, nhưng họ luôn là thần tượng trong trái tim tôi!
- Ba mẹ cô đã mất.
- Phải! Lúc tôi! mới 19 tuổi
- Xin lỗi, tôi! không cố ý khơi lại nỗi buồn của cô.
- Không sao! Tôi đã chấp nhận sự thật rồi mà. Có đau buồn, ba mẹ tôi! cũng đâu sống lại với chị em tôi! Bây giờ chị em tôi! phải sống cho thật tốt để nơi tuổi vàng ba mẹ tôi! vui
- Cô là một cô gái kiên cường đấy
- Cám ơn lời khen của ông, tự dưng đem chuyện của mình ra...Xin lỗi ông.

Tuấn Dũng khoát tay:

- Không sao! Cô có thể xem tôi! như 1 người bạn mà. Nếu cô có chuyện gì tôi! sẵn sàng chia sẻ với cô.

Thượng Nguyên nhìn Tuấn Dũng bằng cặp mắt nao lòng người
Nhưng cô chỉ cười mà không nói!

Tuấn Dũng như choáng ngợp vì đôi mắt ấy, giọng anh nhẹ nhàng:

- Cô bằng lòng chứ?
- Để xem lại đã. Bởi vì tôi! sợ mình không xứng đáng.
- Cô không xứng đáng làm tôi! buồn lắm đó.
- Tôi! không biết phải nói với ông như thế nào! Nhưng lúc tôi! buồn mà tìm ông thì coi như tôi! đã nhận lời
- Buồn mới tìm tôi! sao?

Thượng Nguyên liếc ngang:

- Ông đừng tham quá.

Cô lấy tay che miệng, Tuấn Dũng tinh ý:

- Cô buồn ngủ à?
- Vâng. Không biết hôm nay sao buồn ngủ quá.
- Hôm khác đi, tôi! mà buồn ngủ thì chẳng ăn gì và chẳng thích làm gì.

Tuấn Dũng ngoặt xe quẹo phải Anh hỏi:

- Nhà cô ở đâu?
- Lê Hồng Phong...Ông dừng trước hẻm 331 được rồi!
- Sao không vào nhà luôn?
- Hẻm nhỏ lắm, xe ông không vào được đâu!

Chiếc Toyota dừng lại, Thượng Nguyên bước xuống:

- Cám ơn ông.

Tuấn Dũng thò đầu ra:

- Chúc cô ngủ ngon.
- Ông cũng vậy.

Giấc mơ áo cưới

Chương 9

- Hello! Chị 2 em có nhà không, Thượng Tuấn?
- Ô, chị Vũ Hằng! Lâu lắm chị mới tới nhà chơi Bộ lúc này chị đang có mục tiêu mới à?

Vũ Hằng ngơ ngác:

- Em nói gì vậy?
 - Nghe nói chị có bạn tra rồi phải không?
 - Tin này ở đâu thế?
 - Mà có chính xác không đã?
 - Ừ thì...anh ấy là anh trai của người bạn thân của chị thôi!
 - Anh trai của bạn trở thành người yêu của mình không được sao?
- Nói thật nghe, 2 người xứng đôi lắm.

Vũ Hằng cau mày:

- Em biết Phi Ngữ à?
- Thì ra anh ấy tên là Phi Ngữ.

Vũ Hằng nôn nóng:

- Tại sao em biết Phi Ngữ, nói cho chị nghe đi
 - Em có 1 chỗ dạy kèm, cô học trò của em là cháu gọi Phi Ngữ bằng chú.
 - Em và Phi Ngữ có thường trò chuyện với nhau không?
 - Đôi khi anh ấy bật mí nói với em là có cô bạn gái rất dễ thương.
- Nhưng hôm qua nếu em không vô tình thấy 2 người đi chung với nhau 1 cách tình tứ thì em cũng không biết là người yêu của nhau
- Hôm qua em thấy chị và Phi Ngữ đi chung ở đâu
 - Siêu thị Cổng Quỳnh.

Vũ Hằng chợt nhớ:

- Phải rồi! Chị đi mua quà sn cho 1 người bạn.
- Chị Vũ Hằng này! Anh Phi Ngữ là 1 người tốt lại có tài Chị là người yêu của anh ấy thật có phước đấy
- Sao em biết?
- 1 tuần em dạy cho Phi Vân 3 buổi, như vậy là đã được 3 tháng rồi còn gì. Buổi học nào em chẳng tiếp xúc với Phi Ngữ. Anh ấy vừa lịch

thiếp, vừa dễ thương, nói chuyện với em mà chẳng câu nào thiếu chi cả.

Vũ Hằng cười:

- Em nói có quá không đấy?

- Xem ra anh Phi Ngữ yêu chị nhiều hơn chị yêu anh ấy rồi!

Vũ Hằng rất hạnh phúc khi ai đó nói tới Phi Ngữ của cô. Bản thân cô thừa biết Phi Ngữ vừa có tài vừa lịch thiệp, nhưng cô lại luôn muốn nghe người ta nhắc đến anh.

Được Phi Ngữ để mắt đến và yêu thương, Vũ Hằng không còn hạnh phúc nào bằng.

Lúc trước đi chung với Thượng Nguyên, cô đều bị lu mờ và luôn làm chiếc bóng của bạn.

Nhưng từ khi 2 đứa tách ra ít gặp nhau, vì Thượng Nguyên có công việc của mình Vũ Hằng cảm thấy tự tin hơn.

Cô gặp và quen Phi Ngữ trong 1 dịp tình cờ và càng hay hơn nữa khi biết Phi Ngữ là bạn của anh VŨ TÂM. Từ đó, cơ hội đến với cô nhiều hơn.

Cô và Phi Ngữ công khai tình yêu của mình gần hơn tháng nay. Được 2 gia đình chấp nhận, bạn bè chúc mừng, riêng chỉ có Thượng Nguyên là không biết thôi! Vũ Hằng cũng muốn đợi đến dịp nào đó giới thiệu Phi Ngữ với Thượng Nguyên.

Vậy là trong nhóm bạn, ai cũng có người yêu, chỉ riêng Thượng Nguyên. Nghĩ tới cuộc sống hiện tại của bạn, Vũ Hằng thấy thương bạn quá.

Tại sao cái số Thượng Nguyên lại cực khổ như vậy? Đáng lý cô phải được sung sướng, được hạnh phúc kia mà. Và vết thương lòng của Thượng Nguyên đã lành lại chưa? Cũng vì cái tên khốn khiếp Thiên Bình nào đó, mà Thượng Nguyên luôn nhìn đàn ông bằng đôi mắt nghi ngờ và không tin tưởng.

Rất nhiều người đeo đuổi Thượng Nguyên đấy chứ, trong đó có anh 2 cô. Nhưng Thượng Nguyên không gởi nụ cười cho 1 ai. Trong lòng cô chỉ có 3 đứa em cần quan tâm, lo lắng mà thôi!

Làm bạn bấy lâu nay mà đôi khi Vũ Hằng vẫn không hiểu nổi Thượng Nguyên. Cô muốn gì và đang nghĩ gì. Có ai cấm cô lo lắng cho các em cô đâu! Nhưng ít ra cô cũng phải nghĩ cho mình 1 chút. Có người yêu rồi, 2 người còn có thể lo cho các em cô nhiều hơn mà.

Thương thì thương bạn, nhưng Vũ Hằng chẳng biết làm sao để giúp bạn, vì Thượng Nguyên luôn bảo vệ ý mình. Hy vọng 1 ngày nào đó thần tình yêu sẽ gõ cửa trái tim cô.

Thượng Tuấn nhìn Vũ Hằng:

- Sao đang nói chuyện với em mà chị im lặng vậy? Nghĩ gì à?
- Vũ Hằng thở dài:
- Chị nghĩ đến Thượng Nguyên.
 - Chị 2 em?
 - Ủ!
 - Nhỏ ấy không bao giờ dịu dàng với đàn ông cả, lại vô cùng lạnh lùng. Có phải trong tim nó còn hận Thiên Bình không?
 - Chị 2 em không còn hận còn giận nữa! Lòng chị đã tha thứ cho những người làm chị buồn và phản bội chị.
 - Thượng Nguyên nói à?
 - Phải Hận, giận làm cho con người không được thanh thản và vui vẻ.
 - Thế tại sao Thượng Nguyên vẫn không chấp nhận ai đến với mình?
 - Có lẽ chị 2 sợ bị chi phối tình cảm dành cho tụi em.
 - Đúng là suy nghĩ của Thượng Nguyên cố chấp và bướng bỉnh. Cô ấy có bạn trai, 2 người đồng chia sẻ có phải tốt hơn kọ
 - Tụi em có tâm sự với chị 2, đừng vì tụi em mà quên đi mơ ước, hạnh phúc của mình.
- Thượng Tuấn vui vẻ:
- Mấy lúc gần đây, chị 2 em thay đổi nhiều lắm, có lẽ là nhờ 1 ông chủ tốt.
 - Ông chủ? Em có gặp mặt ông ấy chưa?
 - Dạ rồi! Tuy bề ngoài ông ý có vẻ lạnh lùng nhưng sống rất tình cảm, đối xử với chị em em rất tốt.
 - Chị em của em?
- Vũ Hằng tò mò:
- Bộ ông ấy có đến đây à?
 - Tuần rồi ông chủ và cậu con trai có đến đây mời chị em đi dùng cơm.
 - Ồ! Chị thật bất ngờ nghe! Rồi chị 2 em có đồng ý không?
 - Ban đầu thì kọ Nhưng vì thương Tuấn Hải, chị 2 em gật đầu
 - Con trai ông chủ tên Tuấn Hải à?
 - Vâng.
 - Còn ông ấy
 - Họ Khang, tên Tuấn Dũng. Ngoài ra còn có 1 người trợ lý tên Vĩ Nam.
 - Chị biết, anh Vĩ Nam là bạn của anh chị.
- Thượng Tuấn tựa cửa:
- Chị biết không? Em ước mình được như ông Khang làm chủ tịch 1 công ty lớn rất nổi tiếng. Chị Hằng này! Nếu chị gặp ông Khang chị

sẽ thích liền. Ông ấy rất đẹp trai, lại có phong độ của 1 người đàn ông. Sang Việt Nam không biết làm bao nhiêu cô gái Việt ngẩn ngơ.

- Nhưng ông ấy đã có gia đình?

- Thì đã sao? Con trai ông Khang rất dễ thương. Nếu không chấp nhận quá khứ của nhau thì đâu thật yêu nhau

Vũ Hằng nháy mắt:

- Cui bộ em rành quá?

- Đó là anh Phi Ngữ chỉ cho em thôi!

- Sao lại có Phi Ngữ trong này?

- Chị về mà hỏi anh ấy

Thượng Tuấn quay vào trong:

- Chị có muốn chờ chị 2 em không?

- Thượng Nguyên đi đâu?

- Chị 2 đưa Tuấn Hải đi ăn kem rồi, chắc sắp về.

- Cha! Cô giáo kiêm luôn bảo mẫu à.

- Chị 2 rất thương Tuấn Hải, vì có mối tương đồng không còn mẹ.

- Nhưng Tuấn Hải còn bạ

- Ngoài công việc làm ăn, ông Khang đâu có thời gian chăm sóc Tuấn Hải. Cậu bé ở đây với chị em em thương lắm. Những người thiếu vắng tình thương dễ gần gũi với nhau lắm chị à?

- Chị biết. Thượng Nguyên thì có trái tim thương người rồi, nhưng không có trái tim yêu

- Chị uống nước nhé?

- Ừ. Nói chuyện với em chị cũng thấy khát.

Nhận ly nước lọc từ tay Thượng Tuấn, Vũ Hằng hỏi:

- Có mình em ở nhà à? Còn Thượng Tâm và Thượng Thành đâu?

- Chúng nó đi nhà sách.

Nghe tiếng cười nói lao xao trước cửa, Thượng Tuấn đứng dậy:

- Chắc chị 2 em về đây.

Cánh cửa chưa kịp mở thì...

- Cậu Tuấn ơi! Con có mua kem cho cậu nè.

Thượng Tuấn cúi xuống nhắc bổng Tuấn Hải:

- Sao, kem có ngon không?

- Dạ ngon lắm. Cô Nguyên ơi! Kem con để dành cho cậu Tuấn đâu

Thượng Nguyên trao bọc xốp cho cậu bé:

- Đây này. Em có biết ngồi ăn mà cứ nhắc cô giáo mua kem cho cậu Tuấn, cậu Tâm, cậu Thành đó.

Cô lắc đầu:

- Xem ra Tuấn Hải thương ba anh em trai nhiều hơn chị rồi!

Cậu bé phản đối:

- Không phải Con thương cô Nguyên nhất nhất.

Thượng Tuấn cười:

- Đó, chị nghe chưa, lúc nào cũng cô Nguyên, cô Nguyên. Thế còn ba mẹ con để đâu

- Con thương cô Nguyên cũng giống như thương bà Còn mẹ...

Cậu bé ngập ngừng:

- Mẹ không thương con nên con không thương mẹ.

Thượng Nguyên lấp bắp:

- Mẹ của con?

Tuấn Hải ôm chầm lấy Thượng Nguyên:

- Mẹ cứ đánh con hoài, mẹ không thương con như cô. Mẹ cũng không cho con ăn, mẹ cũng không tắm cho con...ngày nào mẹ cũng gây cãi với ba...híc...híc...cô Nguyên ơi! Con chỉ thương cô và ba thôi, con không thương mẹ đâu!

Thượng Nguyên ôm Tuấn Hải vào lòng:

- Nín đi con, cô thương con mà.

- Cô hứa đừng bỏ con 1 mình nha

- Ừm.

Thì ra gia đình ông ấy không được hạnh phúc. Hèn gì không có mẹ Tuấn Hải về Việt Nam.

Là 1 người quá hoàn hảo như Tuấn Dũng, 1 đứa con ngoan như Tuấn Hải, mà người đàn bà kia vẫn chưa bằng lòng với cái hiện tại mình đang có. Thật không hiểu nổi phụ nữ ngày nay nghĩ gì nữa!

Thượng Nguyên lau nước mắt cho cậu bé:

- Con có muốn ngủ 1 chút không?

Cậu bé vùi vỉnh:

- Nhưng cô Nguyên phải dỗ con ngủ.

Thượng Tuấn khều chị:

- Chị Vũ Hằng đến chờ chị lâu lắm rồi!

Thượng Nguyên sáng mắt:

- Vậy hả?

Cô vuốt tóc Tuấn Hải:

- Con vào phòng chú Tuấn dỗ con ngủ, cô đang có khách. Ngoan, cô cưng nhé.

- Dạ.

Thượng Nguyên quay sang em trai:

- Giúp chị.

- Yên tâm. Tuấn Hải rất thích những câu chuyện cổ tích của em.

Anh quay sang Tuấn Hải:

- Ta đi nào cậu bé.

Lúc ngang qua chỗ Vũ Hằng, Thượng Tuấn ngừng lại bảo Tuấn Hải:

- Con chào cô Hằng đi!

Tuấn Hải ngoan ngoãn:

- Dạ, con chào cô.

Vũ Hằng tươi cười:

- Ngoan. Con tên Tuấn Hải phải không?

- Dạ.

- Con vừa đi đâu về đó?

- Cô Nguyễn đưa con đi ăn kem.

- Rồi cô Nguyễn đâu

- Cô con sắp vô tới rồi!

Thượng Tuấn nắm tay cậu bé:

- Chị ở chơi, em đưa Tuấn Hải lên phòng.

Vừa lúc Thượng Nguyên vào tới:

- Ê! Chờ tao lâu chưa?

- Gần 1 thế kỷ.

- Lâu lắm mà mày không thèm ghé tao, tao còn chưa trách bà đặt giận hờn nữa hả?

- Tao không ghé thì mày tự do và có thời gian hơn. Nè, 2 mẹ con đi chơi về có vui không?

- Mày đang nói cái gì vậy?

- Thì mày đã nghe!

Thượng Nguyên bóp cổ bạn:

- Mày có muốn tao giết mày không con quỷ? Ăn nói bậy bạ, lờ ai nghe hay ông Dũng nghe được tao có nước chết.

- Ai thì tao không biết. Nhưng ông Dũng mà nghe, tao đảm bảo ông ý mừng không hết. Hiện tại mày là cô giáo của con ông ta, biết đâu sau này thằng bé ấy gọi mày bằng mẹ thì sao?

- Diên khùng! Mày làm như trong tiểu thuyết hay phim không bằng.

- Đâu cần trong tiểu thuyết hay phim, ngoài đời cũng có vậy.

- Ải Mày chỉ xem.

- Thì mày chứ còn ai Tình thương của mày dành cho Tuấn Hải giống như tình thương mẹ cho con.

- Mày...

- Tao nói đúng quá phải không? Tuy ông Dũng có gia đình và có 1 đứa con trai, nhưng ông ấy là người đàn ông tốt nhất. Mày mà bỏ lỡ cơ hội này thì thiệt là uổng đó.

Thượng Nguyên mím môi:

- Mày đến đây thăm tao hay chọc giận tao đây Vũ Hằng?

- Dĩ nhiên là thăm mày rồi!

- Vậy thì đừng làm tao không vui
- Nhưng tao chỉ muốn nhìn thấy mày hạnh phúc.
- Và mày nên nhớ rõ. Hạnh phúc của tao không phụ thuộc vào ai cả, càng không liên quan gì đến ông Tuấn Dũng.

Vũ Hằng ôm vai bạn:

- Tuấn Dũng, tên đẹp quá. Thượng Nguyên! Tao chỉ nhắc cho mày nhớ, hiện tại 2 cha con Tuấn Hải đang cần mày, họ không thể thiếu mày, Tuấn Hải xa mày, cậu bé không chịu, và cha của cậu bé cũng thể thôi! Tao biết mày không nỡ xa Tuấn Hải đâu!

- Vũ Hằng...

- Hiện tại mày chưa có cảm tình gì đặc biệt với Tuấn Dũng, nhưng ai biết được sau này...Đừng nên từ chối khi con tim mày muốn.

Thượng Nguyên thở ra:

- Thú thật tao rất nể phục con người của Tuấn Dũng. Nhưng không vì thế mà tao có tình cảm với ông ta Tao thương Tuấn Hải vì cậu bé bất hạnh không được mẹ yêu thương thôi! Mày có biết mẹ Tuấn Hải vẫn ở Hàn Quốc không?

- Không phải 2 người đã chia tay nhau rồi sao?

- Mày làm ơn trước khi nói gì phải tìm hiểu cho kỹ, đừng để rắc rối xảy ra Tao rất sợ bị nói là quyến rũ chồng người ta lắm.

- Tao chưa gặp Tuấn Dũng, chỉ nghe Vĩ Nam nói, tao cũng hình dung được ông ta lịch thiệp như thế nào rồi! Nếu quả thật ông ta chưa chia tay với vợ thì hy vọng mày đừng để cho vẻ lịch thiệp ấy làm chao đảo Thượng Nguyên lườm dài:

- Cũng may mà chưa gặp ông ta sớm, nếu không, mày đã tương tư rồi thì tội cho người yêu mày, Tuấn Dũng rất giống Cha In Ryo

- Chu choa! 1 người đàn ông lý tưởng.

- Như thế mà gia đình không được hạnh phúc, Tuấn Hải có mẹ mà như không có mẹ.

- Là sao?

Bằng 1 giọng trầm trầm, Thượng Nguyên kể lại cho Vũ Hằng nghe những gì mà cô biết.

- Tuấn Dũng và Vĩ Nam cũng không bao giờ nói với tao về vấn đề ấy Qua mấy tháng dạy Tuấn Hải, cậu bé không hề nhắc đến mẹ. Tao đã nghi ngờ rồi nhưng không dám hỏi Mãi cho đến hôm nay, Tuấn Hải ôm tao khóc, bảo đừng rời xa nó. Vũ Hằng! Tuấn Hải rơi vào hoàn cảnh như vậy, tao phải làm sao đây Với vai trò cô giáo tao không thể làm gì khác hơn ngoài việc dạy dỗ, động viên cậu bé thôi! Chứ nếu cần tình thương của 1 người mẹ, tao không thể làm được.

- Nghe mày nói tao cũng đã hiểu phần nào khó khăn của Tuấn Dũng

rồi! Ông ta cưới vợ, 1 cuộc hôn nhân không tình yêu, cả 2 đều cố gắng để cho gia đình hoàn chỉnh, nhưng càng cố gắng càng thấy tồn tại nhiều vấn đề, rồi cuối cùng đưa con nhận lấy hậu quả.

Thượng Nguyên thắc mắc:

- Tình yêu vẫn có thể đến sau hôn nhân mà. Tại sao 2 người...
- 1 trong 2 người đã có người yêu
- Thế mà nghĩ là ả
- Có lẽ vợ Tuấn Dũng. Và đưa con không muốn ra đời làm bà ta cảm thấy khó chịu
- Chuyện rất ư đơn giản mà mà mà không hiểu Từ trước đến giờ mà mà vẫn thường là đưa thông minh nhất mà.
- Đừng kể tao nữa! Tao thật sự không hiểu mà.
- Thế thì tao cũng không ích kỷ làm chi Họ không chia tay nhau là vì muốn bảo vệ danh dự và quyền thế của mình đấy. Thử nghĩ xem, 2 dòng họ đều là ông chủ của những tập đoàn lớn, hôn nhân của họ đã từng được mọi người ngưỡng mộ, nay phải đưa đơn ly dị vì không hạnh phúc thì tiếng tăm của họ như thế nào đây Giới báo chí họ hya tru tượng hoá lắm. Nếu chuyện ông tổng giám đốc Can Jun Hee để cho mọi người biết thì đúng là scandal.
- Như vậy họ phải khổ sở khi sống chung suốt cuộc đời sao?
- Cái đó còn tùy thuộc vào Tuấn Dũng, xem ông ta có thể đập lên dư luận không? Or trái tim ông ta quyết định giao cho 1 người nào đó.
- Còn Tuấn Hải
- Chẳng có liên quan gì. Bởi vì trong lòng nó đâu có người thương yêu nó bằng mà.
- Nói gì thì nói, mà vẫn không quên kéo tao vào cuộc.
- Ừ. Tao lúc nào cũng muốn mà có niềm vui mà.
- Niềm vui hay nỗi khổ tâm đây Nhưng thôi, chúng ta đừng đoán mò nữa! Chuyện của người ta cứ mặc kệ người ta đi!

Vũ Hằng trêu ghẹo:

- Mà có mặc kệ được không, hay đêm về phải suy nghĩ?
- Tao có suy nghĩ thật đó. Nhưng là cuộc sống hiện tại và tương lai của tao kìa

Vũ Hằng hạ giọng:

- Vì tình người cũng nên quan tâm đến nhau 1 chút. Nghe anh 2 tao nói, ông chủ Tuấn Dũng của mà mà thường uống bia và ngồi trầm tư 1 mình.

Thượng Nguyên nhíu mày:

- Có chuyện đó nữa à? Ở nhà ông ta vui vẻ đùa giỡn với Tuấn Hải mà.

- Mà nghĩ ông ta có thể để mà thấy nỗi buồn của ông ta sao?

- Được rồi, tao sẽ để ý ông ta giùm mày

Vũ Hằng la lên:

- Sao lại giùm tao

- Thì mày...

- Con khờ ạ! Quan tâm đến nhau như những người bạn thông thường, mà mày nghĩ lệch đi đâu vậy?

Thượng Nguyên khúc khích:

- Mày cũng biết sợ nữa sao? Vậy tao tưởng...

- Tưởng tượng con khỉ!

Vũ Hằng đứng dậy:

- Tao phải về đây

- Ê! Lâu lâu mới đến chơi! Ở lại ăn cơm với tao đi!

- Khi khác nhé, chiều nay tao có hẹn.

- Nè...Hãy suy nghĩ những gì tao đã nói với mày Bye! Ngày mai gặp lại ở giảng đường.

- Vũ Hằng!

Thượng Nguyên khoanh tay nhìn theo, cô lẩm bầm. Mày là người bạn tốt nhất của tao đó, Vũ Hằng. Không có mày, có lẽ tao không cười được đâu! Và cũng không có mày, có lẽ tao vẫn chưa biết tao đã từng quan tâm đến Tuấn Dũng. Như thế thì đúng hay sai? Nếu như cô lỡ yêu Tuấn Dũng thật thì ông ta sẽ phản ứng ra sao? Còn Tuấn Hải nữa!

Thượng Nguyên bần thần ngồi xuống ghế. Phải làm sao để không chế trái tim mình, không cho suy nghĩ nhiều đến Tuấn Dũng. Mà ai không nghĩ, tại sao phải nghĩ về ông ta

- Chị 2!

Thượng Tuấn lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Vũ Hằng về rồi hả chị?

- Ừm. Tuấn Hải ngủ chưa?

- Rồi! Cậu bé rất ngoan chị ạ. Thấy mà thương cho cậu bé quá, tuổi thơ đã không được nhận tình thương của mẹ.

Thượng Nguyên chép miệng:

- Nghĩ lại, chị em mình tuy bất hạnh nhưng còn hạnh phúc hơn Tuấn Hải nhiều, phải không? Tuổi thơ sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ. Còn Tuấn Hải thì tình thương của cha cũng không thể nào bù đắp được thiết vắng sự yêu thương của mẹ. Chỉ nghĩ, chị sẽ cố gắng để Tuấn Hải vui vẻ và hạnh phúc.

- Em nghĩ cũng giống như chị. Trên đời này không có gì sánh được bằng tình yêu thương nhân loại

Thượng Nguyên mỉm cười:

- Các em của chị thật sự đã khôn lớn hết rồi!
- Chị 2! Ngoài cha mẹ ra, chị là người chúng em kính yêu nhất. Chị đã không ngại khó khăn để lo lắng cho chúng em. Em...
- Định khóc thật à?
- Khóc vì thương chị cũng không sao mà.
- Thượng Tuấn! Hãy để nước mắt rơi cho đúng nghĩa, chứ đừng bao giờ khóc bâng quơ nhé. Và trong lúc yếu đuối nhất cũng đừng để cho mọi người thấy. Hãy luôn dũng cảm để vượt lên số phận. Đời chẳng có gì đáng để ta phải lụy vì nó.
- Chị 2! Cứng rắn như chị, đàn ông đều phải sợ hết đó.
- Những người sợ chị là những người không phải đàn ông. Chị có gì phải đáng sợ đâu!
- Cũng phải. Chị em xinh đẹp và hiền như thế này.
- Em muốn nói gì nữa đây?
- Ồ! Không. Em chỉ khen chị.
- Lắm lời!
- Chị 2! Chị Vũ Hằng có người yêu rồi đó.

Thượng Nguyên ngạc nhiên:

- Sao em biết?
- Chẳng những biết, mà còn biết rất rõ nữa kìa. Bạn trai của chị Vũ Hằng là chú của học trò của em.

Thượng Nguyên buột miệng:

- Phi Ngũ?
- Phải!
- Sao chị không nghe nói?
- 2 bên gia đình đã công nhận, cả thế giới đều biết, chỉ mình chị là không biết thôi!
- Hèn gì...lúc này Vũ Hằng khang khác và thường chọc ghẹo chị. Cái con nhỏ này...

Thượng Tuấn triết lý:

- Tình yêu lúc nào cũng làm con người tươi trẻ cả.
- Em có vẻ rành quá?
- Tại em thấy chị Vũ Hằng...
- Em thấy hay em đang ở vào tâm trạng đó?

Thượng Tuấn mắc cỡ:

- Chị 2...
- Em làm gì mà đỏ mặt thế kìa. Phải chăng đã yêu rồi?
- Em...Chị 2! Chị đừng giận. Sợ chị không bằng lòng nên em không dám nói!

- Em thiệt là...chị đâu cấm cản các em vấn đề đó, nhưng đừng để ảnh hưởng đến việc học của mình là được.
 - Em biết rồi! Cám ơn chị 2.
 - Hôm nào đưa bạn em về đây chơi, để chúng ta cùng làm quen nhau
 - Dạ. Em xin phép vào phòng với Tuấn Hải nghe chị 2?
- Niềm vui của em trai làm Thượng Nguyên vui lây và cô chợt nghĩ đến mình, cảm giác cô đơn dường như xâm chiếm tâm hồn. Hạnh phúc đâu quá xa vời với cô, nhưng tại cô chưa chấp nhận đó thôi!

Giấc mơ áo cưới

Chương 10

Nêm xong món cuối cùng trên bếp, Thượng Nguyên hỏi Tuấn Hải đang ngồi xếp hình gần đó:

- Tuấn Hải! Con có biết số điện thoại cầm tay của ba không?
- Cậu bé lắc đầu:
- Dạ kọ Nhưng của chú Vĩ Nam thì con có ghi
 - Vậy thì được rồi! Con gọi cho chú Vĩ Nam xong nói chuyện với bạ Tuấn Hải thơ ngây:
 - Tại sao phải nói chuyện với ba khi ba đang làm việc?
- Nhìn đồng hồ, Thượng Nguyên thúc:
- Con đừng hỏi lung tung. Gọi nhanh đi!
 - Nhưng tự nhiên gọi, con biết nói gì đây
 - Ờ, thì nhắn ba với chú Vĩ Nam về nhà ăn cơm, không cần phải ăn cơm ngoài
 - Cô nấu cho ba con hả?
 - Ừm.

Tuấn Hải vui mừng:

- Hay quá! Ba không cần phải than nữa rồi!
- Thượng Nguyên thắc mắc:
- Tại sao phải than?
 - Vì ba ăn cơm ngoài không quen. Từ hôm về Việt Nam tới giờ, chú Vĩ Nam nói ba sụt 3kg rồi đấy
 - Thế sao không cho cô biết?
 - Vì ba sợ phiền cô.
- Thượng Nguyên lẩm bẩm:
- Đến khi bệnh còn phiền hơn.

Cô khoát tay:

- Thôi! Con lên gọi điện đi, để cô chuẩn bị dọn cơm.

Tuấn Hải dạ rất ngoan rồi chạy lên phòng khách. Rất nhanh cậu bé trở xuống với cái điện thoại và quyển sổ trên tay. Tuấn Hải đến gần Thượng Nguyên rụt rè...

- Cô Nguyên!

Thượng Nguyên hỏi nhưng không quay lại:

- Con gọi xong chưa?

- Dạ, con bấm hoài nhưng không được.

- Đưa đây cô xem.

Thượng Nguyên cầm lấy điện thoại:

- Con đọc số cho cô đi!

- 091223...

Sau 1 hồi títt nhỏ thì đã có người nghe! Thượng Nguyên trao máy cho Tuấn Hải:

- Con nói chuyện đi!

Cậu bé áp máy vào tai:

- Alô, chú Vĩ Nam phải không? Cho con nói chuyện với ba đi!

- Ủm. Cháu chờ máy nghe!

- Dạ.

- Con gọi cho ba có việc gì không Tuấn Hải?

Không tra! lời câu hỏi của Tuấn Dũng mà Tuấn Hải hỏi lại:

- Đã hết giờ làm việc chưa vậy ba?

- Rồi. Ba và chú Vĩ Nam đang trên đường tới nhà.

Cậu bé cuống quýt:

- Ba ơi đừng đi ăn cơm nha. Về nhà đi.

Tuấn Dũng lo lắng:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Dạ không. Cô Nguyên nấu cơm, bảo con gọi ba với chú Vĩ Nam về ăn.

Tuấn Dũng thở phào:

- Vậy mà làm ba hết hồn. Chiều nay con không ở nhà cô Nguyên sao?

- Cô Nguyên đang ở nhà mình và đang chuẩn bị thức ăn. Ba và chú Nam về nhanh nghe.

- Ủ.

Tuấn Hải nhấn vào nút ngắt và để máy lên bàn. Thượng Nguyên hỏi ngay:

- Ba nói sao?

- Ok. Mười phút nữa ba có mặt ngay.

Thượng Nguyên nhú mày:

- Ok? Con học từ đó ở đâu vậy?

- Dạ không, là ba con nói. Cô Nguyên có cần con phụ gì không?

Cậu bé hít hít mũi:

- Ngửi mùi thơm, bao tử con nó kêu rồi nè.

Thượng Nguyên cười:

- Chờ ba chút thôi, hay là con giúp cô lấy đá bỏ vào ly đi.

- Dạ.

2 cô cháu lăng xăng, cuối cùng cũng hoàn chỉnh 1 bàn ăn. Tuấn Hải khen:

- Hấp dẫn ghê cô ơ.

Cậu bé hôn nhanh vào má Thượng Nguyên.

- Cô đã làm cho con nghiền các món ăn cô nấu rồi đó.

- Miễn đừng nghiền cô là được.

Vĩ Nam xuất hiện với khuôn mặt tươi vui. Tuấn Hải chạy đến:

- Ba con đâu chú.

- Ba đây.

Trên người Tuấn Dũng vẫn còn mặc nguyên bộ đồ vests. Anh ôm con trai vào lòng:

- Ở nhà ngoan chứ?

- Dạ. Rất ngoan.

- Ba có nên nghi ngờ không đây?

- Nếu không tin, ba cứ hỏi cô Nguyên.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Tuấn Hải không biết nói dối đâu thưa ông. Là cha nên tin vào con mình chứ.

Tuấn Hải gật đầu:

- Cô Nguyên nói đúng. Ba phải tin ở con.

- Ừm. Ba tin.

- Vậy ba và chú Nam đi thay bộ đồ nóng nực này đi, rồi xuống dùng cơm. Con và cô Nguyên chờ khá lâu rồi đấy.

2 người đàn ông vừa quay lưng đi thì Thượng Nguyên bẹo má cậu bé:

- Con tập nói chuyện kiểu người lớn từ hồi nào vậy?

- Cậu Thành dạy con đó. Cậu ấy nói con gần 4 tuổi rồi phải tập dần theo kiểu người lớn. Có những việc cũng phải tự làm, không thể nhờ người khác mãi được.

Thượng Nguyên vuốt tóc cậu bé:

- Chuyện trở thành người lớn của con còn lâu lắm. Bây giờ cô chỉ yêu cầu con học, ăn, ngủ, ngoan, biết nghe lời, đừng làm ba giận là

được rồi.

- Con thương ba lắm. Con chưa bao giờ làm ba buồn cả.
- Cô biết, con là 1 đứa trẻ rất ngoan.
- Cô ơi! Cậu Tuấn, cậu Tâm, cậu Thành có ngoan không cô?
- Ngoan.
- Vậy những người ngoan cô đều thương phải không?
- Ừ.
- Thế ba con ngoan, cô có thương không?
- Cái này...

Cậu bé ôm cánh tay Thượng Nguyên:

- Cô ơi! Cô nói đi.
- Cô...
- Ba con ngoan lắm và là 1 người tốt nữa. Ba thường nhắc nhở con phải yêu thương và tôn trọng cô, không được làm cho cô buồn. Ba còn dặn phải quan tâm đến cô, thấy cô không được khỏe thì báo cho ba biết ngay để ba đưa cô đi bác sĩ. Ba con đáng được thương mà, phải không cô?

Nhìn đôi mắt trong sáng của Tuấn Hải, Thượng Nguyên không nỡ làm cậu bé buồn nên cô đành gật đầu:

- Ừ.

Cậu bé nhảy lên:

- Hoan hô, để con nói ba ngoan nhiều cho cô thương nhiều.

Thượng Nguyên hoảng hồn:

- Tuấn Hải! Con đừng la lớn mà.

Đúng lúc ấy, Tuấn Dũng và Vĩ Nam bước vào phòng ăn. Tuấn Hải reo lên:

- Ba ơi! Con nói ba nghe cái này nè.

Thượng Nguyên cuống quýt, cô vội nghiêm mặt:

- Tuấn Hải! Đừng làm rộn, đến giờ cơm rồi.

Cậu bé nhìn khuôn mặt Thượng Nguyên rồi tiu nghỉu:

- Dạ.

- Dạ sao còn đứng đó? Không mời ba với chú vào bàn đi.

- Con mời ba, mời chú Vĩ Nam.

Thượng Nguyên đặt cậu bé ngồi xuống cái ghế kế bên mình:

- Con ngồi đây với cô. Nhớ trong bữa ăn không ăn nói lung tung.

Nhìn Thượng Nguyên chăm sóc Tuấn Hải như 1 người mẹ, vừa làm ra vẻ như 1 bà cụ, Tuấn Dũng suýt bật cười nhưng anh cố ngăn lại. Không khéo chuyện không vui sẽ xảy ra, vì Thượng Nguyên vốn rất tự ái.

4 người quay quần bên bàn ăn, Tuấn Dũng luôn ước mình có 1 gia

đình như vậy. Nhưng ước chỉ để ước, hiện tại anh không thể kia mà.
Tiếng Thượng Nguyên kéo anh về thực tại:

- Thức ăn không vừa miệng ông à?

Tuấn Dũng giật mình:

- Không. Ngon lắm.

- Ông đừng có nói dối. Chém cơm ông vẫn còn nguyên, đĩa ông vẫn còn khô kia mà.

Tuấn Dũng xởi lời:

- Chỉ nghĩ thôi, tôi! cũng đã biết rất tuyệt. Nhưng tôi! đang băng khuâng không biết nên dùng món nào trước.

Thượng Nguyên vô tư gấp 1 miếng cá lóc bỏ vào chén Tuấn Dũng:

- Ông thử cái này đi.

Tuấn Dũng vừa nhai vừa thưởng thức vị ngọt của cá, vị cay của ớt, vị thơm của rau nêm. Thượng Nguyên chờ đợi:

- Thế nào?

- Ngon lắm. Tôi! đã từng ăn ở nhà hàng nhưng có lẽ không bằng cô nấu.

- Ông đừng khen để lấy lòng tôi! nghe.

- Thật mà. Không tin cô cứ hỏi Vĩ Nam xem.

Thượng Nguyên quay sang Vĩ Nam:

- Sao hả?

Vĩ Nam nhướng mắt:

- Cô cho tôi! nói thật chứ?

- Tôi! đang chờ đợi.

- Nãy giờ tôi! cứ im lặng, không lên tiếng là cô biết rồi.

Tuấn Dũng chụp lấy đĩa Vĩ Nam:

- Thì ra ông xấu quá đi.

- Xin lỗi nghe Thượng Nguyên. Cô nấu ăn ngon quá nên tôi! không thể cầm được để bảo cái miệng mình đừng ăn.

Thượng Nguyên dễ dãi:

- Nếu ông thích thì cứ việc thoải mái vì tôi! nấu rất nhiều.

Vĩ Nam buông đĩa:

- Nhưng chỉ có bữa nay thôi, rồi lại tiếp tục ăn cơm bụi tháng này qua tháng nọ, tội tôi! còn bộ xương mất thôi.

Thượng Nguyên liếc Tuấn Dũng rồi cúi xuống hỏi Tuấn Hải:

- Con thấy sao?

- Cô cho ba con và chú Vĩ Nam ăn chung đi, chứ ăn 1 mình thấy buồn lắm.

Tuấn Dũng vỗ tay:

- Câu nói hay nhất. Ba cảm ơn con đó Tuấn Hải.

Thượng Nguyên lườm dài:

- 2 ông là 2 kẻ cơ hội.
 - Cô nói sao cũng được, miễn được ăn cơm nhà là tội tôi! mừng rồi. Thật ra, ngày nào cũng ăn nhà hàng, tôi! dị ứng quá. Nhiều khi cực chẳng đã phải ngồi với khách chứ tôi! không thích tí nào. Ăn cơm trong nhà, dù sao nó cũng ấm cúng mái ấm gia đình hơn.
- Biết Tuấn Dũng sắp sửa lạc đề, Thượng Nguyên lảng chuyện:
- Cơm canh sắp nguội lạnh rồi, 2 ông tiếp tục dùng đi. Nhưng tôi! nói trước muốn ăn cơm nhà thì không được kêu la đó nghe.

Tuấn Dũng vui vẻ:

- Được ăn những món do chính tay cô nấu thì còn gì bằng.
- Thời gian của tôi! rất ít, ngoài giờ đến giảng đường, còn phải chăm sóc Tuấn Hải nê...

Vĩ Nam hót ngang:

- Sau giờ làm việc chúng tôi! sẽ về phụ cô. Nhưng tôi! có 1 yêu cầu nhỏ mong cô giúp đỡ.
- Nếu nằm trong khả năng của tôi!, ông cứ nói.
- Lúc trước tôi! vốn là người rất ghét hôn nhân, vì tôi! nghĩ nó như nhà tù giam hãm đời người. Mãi đến sau này, tôi! theo Tuấn Dũng về Việt Nam và rồi gặp cô, tôi! bắt đầu có suy nghĩ khác. Phụ nữ Việt Nam rất dịu dàng, chung thủy và đảm đang, cho nên...
- Ông muốn tôi! giới thiệu cho 1 người chứ gì?
- Cô quả là hiểu tôi!.

Thượng Nguyên sửa lưng:

- Không phải hiểu ông, mà là hiểu câu chuyện ông đang nói.
- Sao, cô có nhận lời giúp tôi! không?
- Bạn gái với nhau thì tôi! rất nhiều, nhưng để coi đã. Ông thì không đến nỗi tệ, nhưng sợ họ không chịu sang Hàn Quốc.
- Vì tình yêu, tôi! có thể ở lại Việt Nam.
- Vĩ đại nha.

Vĩ Nam hỏi lại:

- Còn cô, cô có thích Hàn Quốc không?
- Tôi! chưa nghĩ là sẽ rời xa quê hương Việt Nam yêu dấu.
- Nếu sau này người yêu của cô là 1 người sống ở Hàn Quốc thì cô nghĩ sao?

Thượng Nguyên bối rối:

- Đó là tương lai.

Vĩ Nam đặt tay lên vai Tuấn Dũng:

- Không ngại khó khăn để đạt được mục đích chứ.

Bầu không khí có vẻ trầm lắng xuống, rồi bữa cơm cũng trôi qua.

Vĩ Nam vỗ bụng:

- Chưa có bữa cơm nào tôi! ăn cơm nhiều và no như hôm nay. Cô Nguyên này! Ngày nào cũng như thế này thì tôi! trở thành thì tôi! thành con heo mất thôi.

Tuấn Dũng xen vào:

- Cô mát tay quá, hèn gì Tuấn Hải lúc này tròn như hột mít.

Thượng Nguyên che miệng:

- Thôi được rồi, các ông đừng khen và đừng chọc tôi! cười nữa. Hãy đưa Tuấn Hải đi súc miệng là tôi! cảm ơn rồi.

Tuấn Dũng nháy mắt. Vĩ Nam hiểu ý nên bồng Tuấn Hải lên phòng khách.

Thấy Tuấn Dũng còn đứng đó chổng mấy cái chén, Thượng Nguyên ngăn lại:

- Hãy để tôi!.

Cô đùa:

- Ông đừng vào, nếu có lỡ bể thì có phải hại tôi! không?

Tuấn Dũng không hiểu:

- Tại sao lại hại cô?

- Bể thì bắt buộc phải đi mua chén mới, như thế không hại thì là gì.

Tuấn Dũng cười:

- Vậy thì tôi! sẽ không dung, nhưng mệt thì đừng có than.

- Cảm ơn nhiều.

Giấc mơ áo cưới

Chương 11

Xong công việc dưới bếp, Thượng Nguyên định lên lầu dỗ Tuấn Hải ngủ. Khi đi ngang qua phòng khách, thấy Tuấn Dũng đang chăm chú xem ti vi, cô làm lơ đi luôn. Nhưng cô chưa bước được vài bước thì:

- Thượng Nguyên!

Cô dừng chân quay lại:

- Ông gọi tôi!?

- Ừm. Tôi! muốn nói chuyện với cô.

- Nhưng... Tuấn Hải chờ tôi!.

- Cô yên tâm, thằng bé đã có Vĩ Nam rồi.

Tuấn Dũng chỉ vào ghế:

- Cô ngồi đi.

Thượng Nguyên miễn cưỡng ngồi xuống đối diện với Tuấn Dũng. Cô

vào đề ngay:

- Tôi! đang chờ nghe.
- Đừng gấp gáp như vậy, tôi! sẽ không làm mất thời gian của cô đâu. Những việc tôi! muốn bàn với cô đều xoay vòng giữa cô, tôi! và Tuấn Hải con trai tôi!
- Ông không hài lòng về tôi! à?
- Không phải. Tôi! rất lo vì sợ ảnh hưởng đến việc học của cô.
- Ông đừng nên bận tâm về vấn đề đó, tôi! biết tự sắp xếp cho mình mà. Với lại, Tuấn Hải rất ngoan và tôi! rất mến cậu bé.

Tuấn Dũng gục gặc:

- Tôi! biết và tôi! còn biết Tuấn Hải không muốn xa cô nữa kìa. Nếu lòng cô thật sự yêu thương Tuấn Hải thì xin cô hãy giúp tôi! đi.

Thượng Nguyên giật mình:

- Ở...ông đang nói gì vậy?
- Thượng Nguyên! Cô là 1 cô giáo tốt, có tấm lòng nhân hậu bao dung. Dù cô vẫn chưa coi tôi! là bạn, nhưng tôi! lúc nào cũng coi cô là 1 người bạn tốt của tôi!. Cô không vì tôi! thì cũng vì Tuấn Hải, tôi! không muốn những gì buồn đau đi sâu vào suy nghĩ thơ ngây của nó. Tôi! chưa hề cầu xin ai, nhưng hôm nay tôi! đã bỏ đi nguyên tắc của mình.

Thượng Nguyên cau mày:

- Xin ông nói rõ 1 chút, tôi! thật sự không hiểu.

Tuấn Dũng giơ tay:

- Thôi được. Nhưng tôi! xin cô đừng từ chối.

Thượng Nguyên thở ra:

- Nếu như sự việc ông yêu cầu nằm trong khả năng của tôi!.

Giọng Tuấn Dũng trầm buồn như 1 lời tâm sự:

- Cô cũng biết đó, tôi! không muốn con trai tôi! quên cội nguồn của mình, cũng như quên quê hương Việt Nam có 1 người bà đã sinh ra ba nó. Cho nên tôi! quyết định đưa Tuấn Hải trở về Việt Nam cho nó học Tiếng Việt để sống như người Việt. Ba mẹ tôi! đột ngột ra đi cũng vì những tranh đua bon chen của cuộc sống, tôi! không muốn sống như vậy để con trai tôi! phải mồ côi giống như tôi!. Mấy tuần nay tôi! suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng đi đến quyết định.

- Để Tuấn Hải trở về bên với mẹ nó?

- Không. Về với Lam Tiên, Tuấn Hải không có cuộc sống an toàn.

- Thế...

- Tuấn Hải sẽ ở lại Việt Nam. Tôi! về Hàn Quốc lần này là để lo giấy tờ định cư cho Tuấn Hải.

- Liệu vợ ông có đồng ý không?

- Tuấn Hải là sự vương vís, cô ấy còn mong thằng bé đi càng sớm càng tốt. Cô có biết vì sao tôi! chọn Việt Nam không?

- Vì ông có mang dòng máu Việt.

- Phải. Không hiểu vì sao tôi! luôn mang cảm tình với người Việt Nam. Và tôi! yêu quý đất nước này như đất mẹ của mình.

Tuấn Dũng nhìn Thượng Nguyên:

- Tôi! và Vĩ Nam bay về Hàn Quốc lần này có 2 công việc để làm.

Thứ 1 là giải quyết 1 số vấn đề ở công ty để chuẩn bị mở chi nhánh mới ở Việt Nam. Thứ 2 là xúc tiến việc định cư ở Việt Nam của Tuấn Hải. Cho nên tôi! hy vọng cô giúp tôi!.

- Ông định bỏ Tuấn Hải 1 mình ở Việt Nam à?

- Thằng bé còn có cô chi.

- Nhưng tôi! không phải người thân.

- Hiện tại cô còn hơn người thân của Tuấn Hải nữa, nó rất vui khi ở lại bên cô.

- Tôi! không hiểu nổi ông nữa, Tuấn Dũng. Con ruột của mình mà lại đi giao cho 1 người không thân thích...

- Với ai thì tôi! không dám, nhưng với cô thì tôi! rất tin tưởng. Với lại lần này về Hàn Quốc, tôi! không tiện mang theo Tuấn Hải về bên ấy. Những gì thằng bé không nên thấy, không nên biết, tôi! sợ thằng bé đánh mất tuổi thơ.

Thượng Nguyên mai mỉa:

- Ông thương con quá nhỉ?

- Tuy tình thương cha không bằng mẹ nhưng tôi! sẽ cố gắng.

- Ông nghĩ ở với tôi! Tuấn Hải sẽ an toàn sao?

- Dĩ nhiên, tôi! đâu có sai lầm khi chọn cho con trai tôi! 1 cô giáo như cô. Thượng Nguyên! Cô là 1 người con gái tốt, nếu đã làm ơn thì làm ơn cho trọn đi.

Thượng Nguyên nhướn mắt:

- Ông không sợ tôi! nói ông lợi dụng lòng tốt của tôi! sao?

- Tôi!...cô đã nói như vậy thì tôi! không còn gì giải thích. Vì niềm vui của con trai tôi!, tôi! trở thành tiểu nhân cũng được.

Tình thương bao la của người cha đã làm động lòng Thượng Nguyên, và trái tim bé nhỏ của cô cũng lên tiếng bảo cô nhận lời.

Nhưng...nếu làm như vậy thì nguyên tắc của cô bị phá vỡ sao?

Không những thế mà cô còn mở rộng con đường cho hình bóng kia bước vào trái tim cô.

Ừ nhỉ! Tình yêu là điều kỳ diệu mà còn là động lực nữa...

Thượng Nguyên trầm ngâm:

- Ông cũng biết rồi. Thời gian của tôi! không cho phép tôi! ở bên

Tuấn Hải cả ngày. Ông giao Tuấn Hải cho tôi!, mỗi lần tôi! đến giờ phải đến giảng đường thì làm sao đây?

- Tôi! đã tính rồi, Tuấn Hải không những mền cô mà cả các cậu em của cô cũng vậy. Tình thương Tuấn Hải dành cho cô là nhất thì các cậu em cô phải là hai, ba. Cho nên tôi! có đề nghị chị em cô dọn đến đây ở với tôi!.

Thượng Nguyên tròn mắt:

- Dọn đến nhà ông?

- Ừ. Có gì lạ đâu. Tôi!, Vĩ Nam, Tuấn Hải ở rộng thênh thang. Hồng chừng chị em cô đến sẽ vui hơn đó.

Thượng Nguyên lắc đầu:

- Không được đâu.

- Tại sao? Chị em cô đến đây ở đều có lợi cho 2 bên. Thứ 1 có thể trông coi và săn sóc Tuấn Hải giúp tôi! những lúc tôi! và Vĩ Nam đi vắng. Thứ 2, thay vì tiền để trả! tiền nhà hàng tháng, cô để dành tiền cho các em cô. Cô thấy tôi! nói có lý không?

Thượng Nguyên ngập ngừng:

- Tôi! sợ không giúp được gì cho ông, mà còn phiền ông nữa.

- Cô đừng lo điều đó, các em cô rất dễ thương. Tôi! mền cô ở sự chịu khó, tính nhẫn nại và tình thương vô bờ bến, còn tôi! mền chúng ở sự vô tư hoà đồng, không xa cách.

Thượng Nguyên chớp mắt:

- Ông có nói quá không đó?

- Tính tôi! không biết nịnh đầm đâu.

- Vấn đề ông đề nghị hãy để tôi! suy nghĩ lại nhé.

- Nhưng đừng lâu quá đấy, vì cuối tuần này tôi! và Vĩ Nam phải bay rồi.

- Nhanh vậy sao?

- Công ty đang lộn xộn, tôi! không thể bỏ.

Thượng Nguyên cắn móng tay. Từ chối thì không nỡ, vì cô không thể bỏ Tuấn Hải 1 mình nếu Tuấn Dũng phải về Hàn Quốc. Nhưng còn đồng ý, sau này ngày nào cũng phải đối diện với người cô yêu mà không được yêu thì thà đừng thấy còn hơn.

Nội tâm Thượng Nguyên đang rất mâu thuẫn. Trong lúc này đầu óc cô như mù mờ hắc đi, không suy nghĩ được gì. Và trong lúc đó Tuấn Dũng rời khỏi chỗ mình ngồi từ bao giờ. Anh đặt vai lên tay cô với giọng nói êm dịu mà cô được nghe lần đầu:

- Đừng căng thẳng quá. Nếu em không muốn dọn đến thì tôi! cũng không ép, nhưng miễn đừng bỏ quên Tuấn Hải là được rồi.

Thượng Nguyên bắt ngờ với tiếng “em” thoát ra từ miệng Tuấn

Dũng. Ngược lên nhìn anh, cô mấp máy:

- Tuấn Hải cũng là niềm vui của tôi! mà. Ông cứ yên tâm mà trở về Hàn Quốc giải quyết công việc của mình.

Tuấn Dũng xúc động:

- Phải chi tôi! gặp em sớm hơn, và phải chi em là mẹ của Tuấn Hải nhỉ.

- Đó chỉ là ước mơ thừa ông.

- Nhưng tôi! muốn ước mơ đó trở thành hiện thực.

- Không bao giờ được, khi ông đang có cuộc sống riêng của ông và tôi! đang có cuộc sống riêng của tôi!.

Khuôn mặt Tuấn Dũng hằn lên sự đau khổ rồi trở nên lạnh lùng:

- Cô nói phải. Sự thật khó có thể thay đổi. Ngày mà tôi! hiểu tình yêu là gì thì tôi! không còn cơ hội.

Thượng Nguyên cúi đầu, câu nói của anh làm lòng cô đau xót. Anh vỗ vai cô:

- Đừng để ý những gì tôi! nói nhé, Thượng Nguyên.

Thượng Nguyên cắn môi:

- Ông muốn hoán đổi cũng dễ thôi mà. Nhưng không khéo ông sẽ mất tất cả.

- Được sống với người tôi! yêu thì tôi! không cần gì hết.

- Thời buổi bây giờ không có tiền là chết đó thừa ông. Chẳng lẽ được tình yêu rồi cùng nhau mà chết, tôi! không thể vì tình yêu mà bỏ các em rồi.

- Cho nên tới giờ chưa người nào gõ cửa được trái tim cô..

- Tại chưa đến lúc thôi.

- Hay cô chưa gặp đúng đối tượng?

- Có lẽ...

Tuấn Dũng chép miệng:

- Tôi! thì không được như cô rồi. Có gặp đối tượng tôi! cũng chẳng làm gì khác hơn được.

Thượng Nguyên chớp ngáp:

- Hình như cũng đã khuya rồi, phải không ông.

Tuấn Dũng nhìn đồng hồ:

- Gần 11 giờ.

Thượng Nguyên đứng lên:

- Tôi! phải về, kéo các em tôi! trông.

Tuấn Dũng đứng lên:

- Tôi! đưa cô về.

- Cám ơn ông trước. Hôm nay tôi! không thể từ chối vì tôi! không có mang xe theo.

Thượng Nguyên nhìn lên lầu:

- Tối nay không kể chuyện, ngày mai Tuấn Hải nhõng nhẽo cho mà xem.

Tuấn Dũng cười:

- Coi bộ Tuấn Hải nghiền nghe giọng nói của cô rồi đấy. Hôm nào tôi cũng muốn nghe cô kể chuyện.

- Được thôi. Chỉ sợ ông không có can đảm nghe.

- Sao vậy?

- Vì câu chuyện tôi! kể chưa hết thì ông đã ngủ rồi.

Cả 2 bật cười, Tuấn Dũng ra dấu:

- Cô ra cổng đợi tôi! nhé.

- Vâng.

Trước khi Thượng Nguyên quay lưng, Tuấn Dũng nói với theo:

- Tôi! luôn hy vọng chị em cô đến ở với cha con tôi!

Thượng Nguyên lẳng lặng ra cổng. Cô chỉ mong mau về đến nhà để tự do suy nghĩ.

Chuỗi người xuống nệm còn thơm mùi vải mới, Vũ Hằng nghiêng đầu nhìn bạn:

- Mày thì sướng rồi, được ở nhà mới, phòng máy lạnh tiện nghi đầy đủ. Tao thì có nằm mơ cũng không gặp được ông chủ tốt như ông chủ của mày đâu.

Thượng Nguyên ôm gối vào lòng:

- Cái gì đều có cái giá của nó cả. Không tự nhiên người ta mang tiền đến cho mày, mà không kèm 1 điều kiện.

- Không phải Tuấn Dũng muốn mày chăm sóc Tuấn Hải giùm sao?

- Đúng đó. Nhưng tao có linh cảm sẽ phải chăm sóc thằng bé suốt cuộc đời.

- Vậy thì càng tốt chứ sao. Mày thừa khả năng làm 1 người mẹ tốt và 1 người vợ hiền của Tuấn Dũng.

- Mày đừng có đùa. Tuấn Dũng đang còn có vợ ở Seoul đấy.

- Thì đã sao, hôn nhân không tình yêu thì sớm muộn gì cũng tan rã thôi. Yên tâm đi, lần này về Seoul có lẽ Tuấn Dũng sẽ ký dị với vợ mình. Mà nguyên nhân thì không vì ai cả mà muốn tốt cho cả 2.

- Như thế là bất hạnh cho Tuấn Hải lắm?

- Tại sao là bất hạnh chứ? Hiện tại thằng bé có mẹ mà như không có mẹ là gì?

Thượng Nguyên thở dài:

- Đôi lúc Tuấn Hải cũng có nhắc đến mẹ chứng tỏ thằng bé vẫn còn nhớ Lam Tiên.

- Ích gì chứ? Thằng bé cũng không thể kéo ba mẹ nó trở lại 1 gia

đình hạnh phúc đâu. Cái việc Lam Tiên không theo về Việt Nam là 1 bằng chứng rồi.

Thượng Nguyên nhăn nhó:

- Mày làm ơn đi Vũ Hằng, đừng nói chuyện không hay nữa. Tao không muốn Tuấn Hải phải xa người nào giữa ba và mẹ. Làm con sống trong 1 gia đình mà cha mẹ phải ly dị nhau là 1 bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời.

- Ô! Con tim vĩ đại nhất. Nhưng mày nên nghĩ đến vấn đề ly dị nhau họ sẽ thấy thoải mái hơn là sống chung nhau như đi!a ngục. Tao thương nhiều cho Tuấn Hải, ai bảo thằng bé không may mắn ra đời.

Vũ Hằng soi vào mắt bạn:

- Tao hỏi thật mày nghe, nếu Tuấn Hải và ba nó trở về Seoul, mày có buồn không?

- Làm người dù có tình cờ gặp nhau thôi, chia tay cũng lưu luyến mà. Nhưng rồi trở lại nhịp sống cũng sẽ quên.

- Tao sợ mày không quên được.

- Ý gì đây?

- Nếu cha con Tuấn Hải không nở xa mày và mày cũng không xa họ. Mày nghĩ gì?

- Tao không nghĩ gì hết.

- Thật không? Làm bạn với mày mấy năm, không hiểu mày nhiều thì cũng hiểu mày ít chứ. Mày luôn dành cho Tuấn Hải 1 tình cảm đặc biệt và rất thiêng liêng, chứ do đâu mày lại chăm sóc thằng bé hết mình như vậy.

- Không phải Tuấn Hải, mà là cháu mày tao cũng làm vậy thôi.

- Thật chứ? Và anh Vũ Tâm mày cũng quan tâm như Tuấn Dũng?

Thượng Nguyên quay mặt chỗ khác:

- Tao không biết mày nói gì?

- Trong phòng này chỉ có tao với mày, mày không nên giấu 1 người bạn tốt như tao. Cứ trút cạn đi, xem tao có giúp gì được cho mày không? Thượng Nguyên! Tình yêu thôi, cũng đâu có gì là ghê gớm. Tuấn Dũng làm được, tại sao mày không làm được?

Thượng Nguyên giật mình chụp tay bạn:

- Tuấn Dũng đã làm gì?

Vũ Hằng cười:

- Thừa nhận rồi phải không?

Chợt hiểu ra kể của bạn, Thượng Nguyên đỏ mặt chống chế:

- Phản ứng tự nhiên của sự quan tâm thôi mà.

- Cái lần đầu tiên gặp Tuấn Dũng tao đã biết, qua ánh mắt nói lên được 2 người có cảm tình với nhau. Nhưng tại 2 người cố tình làm

như không biết thôi. Giữa mày và Tuấn Dũng còn có 1 hàng rào chắn. Nếu thật lòng đến với nhau thì hàng rào đó cũng không có ý nghĩa gì, 2 người có thể bước qua nó 1 cách dễ dàng mà.

- Đơn giản như mày nghĩ thì tình yêu đâu khó khăn trắc trở, đâu phong ba bão táp, đâu biệt ly đớn đau, đâu rơi nước mắt. Lý trí tao phải bắt trái tim tao dừng lại. Yêu Tuấn Dũng cuối cùng chẳng có kết quả gì.

- Chưa thử làm sao có kết quả?

- Chẳng lẽ mày bắt tao làm kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc, hay đứng bên lề hạnh phúc của người khác.

- Đâu nghiêm trọng vậy. Mày chỉ cần biết mày là người chiếm giữ trái tim của Tuấn Dũng thôi.

Thượng Nguyên nhếch môi:

- Chưa chắc. 1 người đàn ông quá thành đạt như Tuấn Dũng, khó có thể tin anh ta nghiêm chỉnh. Hôm qua có 1 cô gái tên Nguyệt Thu từ Seoul gọi điện qua tìm Tuấn Dũng.

- Biết đâu là đồng nghiệp thì sao?

- Tao không dám tin cho lắm. Nghe giọng cô ta nói, hình như giữa họ khá thân mật.

- Rồi mày ghen?

- Ghen?

Thượng Nguyên bật cười:

- Tao là gì của ông ta mà ghen chứ. Chẳng lẽ tao ghen cho vợ, hay con trai của ông ta.

Vũ Hằng nhận xét:

- Mày có 1 nhược điểm mà người ta dễ dàng nhận thấy. Đó là khi mày giận ai, tức ai hay không chấp nhận điều gì đều bộc lộ ra lời nói và khuôn mặt. Hồng chừng Tuấn Dũng biết mày yêu ông ta rồi đó.

- Không thể nào đâu. Tao thấy Tuấn Dũng đâu có phản ứng gì.

- Có lẽ Tuấn Dũng sợ mày tự ái. Tính tự ái của mày cao ngút trời mây. Tao phải công nhận cha con Tuấn Dũng chịu đựng 1 cô giáo nhiều tự ái như mày thật là hay.

Thượng Nguyên véo bạn:

- Mày đang trêu tao đấy à?

Vũ Hằng thở hắt ra:

- Anh Vũ Tâm của tao đúng là làm công tác xã hội, giới thiệu người ta để bây giờ mất luôn người ta, rõ ràng không duyên không nợ. Còn có duyên nợ thì xa cách cả 1 đại dương cũng có thể gặp nhau.

Thượng Nguyên hắt mặt:

- Ê, nói nhảm gì thế? Tao lột lười mày bây giờ?

Vũ Hằng xua tay:

- Không dám. Tao chỉ thương giùm số phận anh 2 tao thôi. Cái số phận thật hẩm hiu, bao cô bạn của mình đều có bạn, chỉ còn mình cô độc.

- Còn không biết làm mai cho anh Vũ Tâm...

- Cho tao xin đi. Càng làm mai, anh tao càng cô đơn. Cứ để anh ấy tự tìm lấy có lẽ tốt hơn đây.

Thượng Nguyên xoay sang bạn:

- Thế còn mày?

Vũ Hằng mở to mắt:

- Tao thì sao? Dính dáng gì đến chuyện của anh 2 tao?

- Mày không dính dáng đến VŨ TÂM thật, nhưng mày dính dáng đến Phi Ngũ. Phi Ngũ của mày đâu?

Vũ Hằng làm lơ vờ rờ trán bạn:

- Mày có nóng không, Thượng Nguyên? Tự nhiên lại nói lung tung.

Thượng Nguyên gạt tay bạn ra:

- Mày nói lung tung hay tao nói lung tung đây? Biết khôn thì thành thật khai báo. Nếu không thì đừng trách tao không nể tình bạn bè.

Vũ Hằng ỉu xiu:

- Đã biết hết rồi sao? Vậy mà tao cứ tưởng.

- Tưởng gì?

- Tưởng mày chỉ quan tâm đến cho con Tuấn Hải thôi.

- Nhảm nhí!

- Thật sự là vậy mà.

- Nhưng bây giờ tao đang muốn biết chuyện của mày và Phi Ngũ. Bộ định gửi thiệp cưới rồi đó là bắt ngờ cho tao sao?

- Thượng Tuấn đã nói...

- Chỉ là 1 phần thôi, 1 phần nữa là do tao tự biết.

- Tao...

- Vậy mà nói coi tao là bạn bè thân. Thật ra trong thâm tâm mày đâu có nghĩ thế.

Vũ Hằng hoảng hốt:

- Thượng Nguyên! Xin đừng giận mà. Tại tao chưa có dịp thôi.

- Thế bao giờ mới có dịp?

- Hôm qua tao và Phi Ngũ có đến tìm mày, được bà chủ nhà cho biết chị em mày đã dọn đến nhà trọ mới. Không có đi!a chỉ trong tay biết đâu mà tìm. Cho đến sáng nay mày gọi điện thì Phi Ngũ đã đi làm không thể đưa tao đến thăm mày.

Cô vui vẻ:

- Biết chỗ mới rồi. Lần sau tao và Phi Ngũ nhất định đến làm phiền

mày.

- Nhớ đó, đừng nói suông.

- Quân tử nhất ngôn.

Vũ Hằng hạ giọng:

- Nhưng ông Dũng...

- Yên tâm, ông ta khá dễ chịu. Với lại về Hàn Quốc lần này không biết là bao lâu ông ta mới bay sang. Trong tháng này, mày có thể ra vào tự do.

- Tốt rồi, hôm nào rủ vào người bạn nữa đến đây quây 1 lần cho thoải thích.

- Ừm.

Vũ Hằng ngả người, nhìn lên trần nhà:

- Tao ước được như mày đó, Thượng Nguyên. Tự do tự tại, không bị quản lý bởi 1 tước quyền nào.

- Nhưng bù lại tao phải có trách nhiệm làm tròn. Cuộc sống của chị em tao không biết ngày mai sẽ ra sao? Chẳng nhẽ bọn ba mãi nhà thuê, không có sự an toàn và ổn định cho tương lai.

Vũ Hằng ôm vai bạn:

- Sắp tốt nghiệp rồi, đừng nghĩ lung tung nữa, phải cố tập trung vào nó. Bao giờ ra trường có việc làm ổn định rồi tính. Ông trời không phụ lòng kẻ tốt đâu.

- Tao cũng nghĩ như vậy. Nhưng tao không thể không lo. Thượng Thành năm nay còn phải thi ĐH nữa.

- Mày có cần tao giúp đỡ gì thì cứ lên tiếng, chúng ta là bạn bè thân mà.

- Cám ơn mày, Vũ Hằng. Mấy năm qua, không nhờ mày an ủi động viên thì có lẽ tao không đứng vững như ngày hôm nay. Không có 1 người thân nơi phố thị này, tao không nghĩ là chị em tao có thể tồn tại, lại còn đến được giảng đường. Tao có nằm mơ không? Bao nhiêu khó khăn chị em tao vượt qua được, chẳng nhẽ bây giờ bó tay trước những việc còn con sao? Không. Tao không đầu hàng số phận, hay theo sự an bài của định mệnh đâu.

Vũ Hằng chớp mắt:

- Kết bạn với mày thật là không uống. Tao đã học được ở mày những đức tính mà chưa bao giờ tao gặp được ở người bạn gái khác. Mày kiên trì, chịu khó, nhẫn nại, tự tin, bản lĩnh, cao thượng và tình thương bao la. Nếu người đàn ông nào được mày để ý tới thì thật là hạnh phúc nhất trên đời.

- Mày có ca ngợi tao quá không đấy?

- Không quá chút nào, mà đều đúng sự thật. Vĩ Nam, Phi Ngữ, anh 2

tao cũng nói như vậy mà.

- Sao lại có họ vào đây?

- Bởi họ là những người đã từng để ý mày và tao cũng biết anh 2 tao không bao giờ có phần phước được mày quan tâm.

Thượng Nguyên đẩy bạn:

- Nói gì không đâu, tao đâu có gì bằng các cô gái khác.

- Tuy vật chất mày không bằng họ, nhưng mày có cả 1 kho tàng đức tính của người phụ nữ. Chính lòng vị tha và bao dung của mày đã làm cảm động bao người đàn ông.

- Giống trong phim quá.

- Tao đang nói sự thật. Tuy những người không được mày đặc biệt quan tâm đến, họ đều chúc phúc cho mày, để cùng mày gồng gánh trách nhiệm của tình người.

Thượng Nguyên xúc động:

- Vũ Hằng!

- Nè, đừng khóc chứ. Mày đâu phải là tiểu thư mau nước mắt.

- Trong lúc tao không còn khái niệm được niềm vui và hạnh phúc nữa thì luôn có những người tốt bên cạnh tao thế mà...tao lại vô tình lướt đi qua họ không hề quen biết. Vũ Hằng! Tao đáng trách lắm phải không?

- Không đâu. Họ đều hiểu mày và tôn trọng mày. Vì mày là người con gái họ muốn làm bạn. Riêng tao, mày luôn thần tượng trong tao.

Thượng Nguyên vỗ má bạn:

- Đừng bao giờ có thần tượng, vì thần tượng dễ bị sụp đổ lắm.

- Với tao, mày mãi mãi tốt đẹp, không bao giờ sụp đổ cả. Nhưng không riêng gì tao đâu. Còn có người luôn coi mày là thần tượng trong tim.

- Ai vậy?

- Cha con Tuấn Hải.

- Mày thật là...

- Không tin thì mày cứ việc đi hỏi. Nhất là cậu học trò cưng của mày đó, cái gì cô giáo cũng nhất nhất. Thằng bé còn nói thương cô giáo như thương ba vậy.

Thượng Nguyên thở dài:

- Tại vì nó còn nhỏ, nó không hiểu được gút mắc của người lớn đó thôi. Xa nhau rồi, nó lại thấy người khác tốt hơn tao. Suy nghĩ trẻ con đâu vững vàng.

- Mày không định ở đây à?

- Đâu phải là nhà của tao.

- Cha con Tuấn Dũng không giữ chân mày được sao?

- Họ lấy quyền gì?
 - Chẳng lẽ mày không thương Tuấn Hải và không có chút xú tính cảm nào với Tuấn Dũng.
- Thượng Nguyên nhếch môi:
- Có thì đã sao. Tao không muốn người khác thương hại chị em tao, Tuấn Dũng đối xử tốt với tao, người khác đến ông ta cũng đối xử vậy thôi, không chừng còn tốt hơn nữa là.
 - Tao không nghĩ Tuấn Dũng là con người như vậy. Cha con họ đối xử với mày ra sao thì tự mày biết lấy. Nếu mày cố tình không chấp nhận nó vì tự ái sau này mày đừng hối hận.
 - Ở...sao hôm nay mày toàn bên vực cho họ không vậy?
 - Tại vì tao không muốn thấy họ bị mày bỏ rơi.
 - Bỏ rơi?
- Thượng Nguyên bật cười:
- Tao bỏ rơi họ hay họ bỏ rơi tao cái đó còn phải hỏi lại. Bản thân tao không muốn làm trò hề trước mặt kẻ khác.
 - Mày nói...
- Thượng Nguyên lắc đầu:
- Đừng nói nữa, ý tao đã quyết thì khó lay chuyển được.
 - Rồi khỏi nơi đây rồi mày đi đâu?
 - Nơi nào chị em tao có thể sống được.
 - Không định về quê sao?
 - Chưa phải lúc.
 - Nghe tao nói đây, Thượng Nguyên. Quyết định việc gì cũng để cho em mày ra trường chứ, đi tới đi lui như thế không khéo sẽ ảnh hưởng đến việc học của nó.
 - Tao...
 - Mọi chuyện hãy tạm gác qua 1 bên. Mày thương em mày thì tương lai của chúng nó là trên hết.
- Thượng Nguyên chớp mắt:
- Cám ơn lời mày đã nhắc nhở. Nếu không, tao đã có lỗi với ba mẹ tao nơi suối vàng.
- Vũ Hằng tròng mắt nhìn bạn, cô phải làm 1 điều gì đó cho Thượng Nguyên thôi. Nếu thật sự Tuấn Dũng và Thượng Nguyên có duyên với nhau thì Thượng Nguyên không phải xa ngôi nhà này rồi.
- Thượng Nguyên thành ló đầu vào:
- Chị 2! Chị có điện thoại.
- Thượng Nguyên nhồm dậy:
- Em có biết ai không?
 - Hình như là anh Tuấn Dũng.

Thượng Nguyên nhú mày:

- ANh Tuấn Dũng. Ê! Ai dạy em gọi như vậy?

Thượng Thành để tay lên miệng:

- Bí mật.

- Em nói cho chị nghe đi.

- Đã nói là bí mật thì làm sao mà nói. Thôi, xuống nhanh đi, điện thoại đường dài đó bà chị.

- Nè...

Thượng Thành biến mất để lại bao suy nghĩ trong Thượng Nguyên.

Xoay người nhìn bạn, thấy Vũ Hằng tủm tỉm cười, Thượng Nguyên chậm chân bỏ ra ngoài.

Giấc mơ áo cưới

Chương 12

- Thừa tổng giám đốc.

- Ông cứ nói.

- Ngày mai là đại hội cổ đông.

- Thì sao.

- Tôi! muốn nhắc...

Tuấn Dũng khoát tay:

- Điều đó ông không cần phải lo cho tôi!. Ngày mai ông đến đúng giờ là được rồi, nhắc nhở Giao Nguyệt không được chậm trễ đó.

- Vâng. Nhưng...

Tuấn Dũng ngẩng lên:

- Ông hôm nay kỳ lạ đó Vĩ Nam. Nói không đầu không đuôi cứ áp a áp úng. Sao không thẳng thắn đi? Làm việc với tôi! bấy lâu nay mà ông chưa hiểu tính tôi! sao?

Vĩ Nam hít 1 hơi:

- Trong cuộc họp cổ đông ngày mai có mặt ba vợ ông, ông Lam Điền.

Tuấn Dũng chụp vai Vĩ Nam:

- Ông nghe tin này ở đâu?

- Giám đốc công ty Hải Dương nói chuyện với tổng giám đốc công ty thương mại Seoul và tôi! đã vô tình nghe được. Là tin chính xác đó thưa ông. Giám đốc công ty Hải Dương còn cho biết, ông Lam Điền đang có ý định kéo 2 cổ đông mới về với mình, nếu như...

Tuấn Dũng nắm chặt 2 tay vào nhau:

- Lôi kéo, muốn hất cẳng tôi! à? Không dễ dàng vậy đâu.

- Vậy ông sẽ làm gì?
 - Tôi! trở về đây là để giải quyết mọi chuyện. Vậy mà họ muốn chơi tôi! 1 ván bài mới. Lam Tiên phản bội tôi!, bạn thân của tôi! phản bội tôi! và cả ba vợ tôi! cũng muốn thâu gom để đẩy tôi! ra ngoài thì dù tôi! không thích chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á nhưng tôi! vẫn muốn có nó. Con hổ muốn ngủ lại chộc con hổ thức, đúng là không lường trước hậu quả.
 - Tổng giám đốc à! Nhưng mà ai sẽ giúp ông đây? Trong khi hiện tại ông Lam Điền còn có Thạch Lân nữa.
 - Thạch Lân, thêm 2 cổ đông nữa tôi! cũng không ngại. Ông hãy mau bán hết cổ phiếu ở Thụy Sĩ và ngân hàng London cho tôi!.
 - Như thế chúng ta sẽ lỗ nặng đó.
 - Tôi! không cần biết, chiều nay tôi! muốn có nó, không cần phải thêm ý kiến gì.
 - Vâng.
- Tuấn Dũng mím chặt môi:
- Nếu người ta muốn đoạn tuyệt chấm dứt tình nghĩa thì tôi! còn lưu luyến nhân nhượng làm gì nữa. Thật là uổng công ba mẹ tôi! lúc còn sống luôn coi trọng ông ta. Bây giờ...thật ở đời không ai biết được chữ ngờ.
- Tuấn Dũng buông người xuống ghế:
- Tôi! không yêu Lam Tiên nhưng tôi! vẫn làm tròn trách nhiệm của 1 người chồng, tôi! chưa bao giờ có lỗi với cô ấy. Tại sao cô ấy lại phản bội tôi! chứ? Còn Thạch Lân nữa, bạn thân của tôi! lại quan hệ với vợ tôi!. Vĩ Nam! Ông biểu tôi! phải làm gì đây?
 - Tổng giám đốc! Xin ông hãy bình tĩnh.
 - Lúc này tôi! bình tĩnh nhất đấy. Chính mắt mình nhìn thấy vợ mình và người đàn ông kia, còn đau đớn nào hơn.
- Vĩ Nam ngập ngừng:
- Có điều này, không biết ông có muốn nghe không?
 - Tôi! đang chờ.
 - Phu nhân và Thạch Lân lúc trước là người yêu của nhau.
- Tuấn Dũng cười trong cay đắng:
- Thì ra là vậy. Hèn gì cô ấy luôn viện ra lý do để được ở lại Seoul, không phải vì công việc mà vì người tình của mình. Tôi! đúng là 1 thằng ngốc nên mới không nhận ra điều đó.
 - Tổng giám đốc! Lúc Thạch Lân quay về Hàn Quốc, tôi! đã từng thấy phu nhân và anh ta cặp nhau đi vào nhà hàng và dạo phố.
 - Sao lúc đó ông không nói?
 - Tôi! sợ...

- Gia đình tôi! có chuyện chứ gì? Hừ! Bấy lâu nay có hạnh phúc đâu mà giữ, chỉ là những thứ giả tạo thôi.

Tuấn Dũng lắc vai Vĩ Nam:

- Ông nói đi, Lam Tiên yêu Thạch Lân, tại sao lại chấp nhận lấy tôi!?

- Rất dễ hiểu, vì ông Lam Điền đang làm kinh tế. Bây giờ ông ta làm được Phó chủ tịch hội đồng quản trị. Thêm ông bà tổng giám đốc đã mất thì ông ta muốn trở mặt lúc nào mà không được.

- Hoá ra ông ta kinh doanh hạnh phúc của con mình à? Thế ông ta đang có sự giúp đỡ của Thạch Lân.

- Xem ra ông ta muốn thẳng tay với ông rồi đấy.

Tuấn Dũng đập tay xuống bàn:

- Hừ! Tôi! sẽ chờ xem ông ta giờ trò gì?

- Không cần phải chờ ông ta hành động. Vì ông ta nghĩ chắc chắn ông sẽ thua nên đã đưa nước cờ Lam Tiên ly dị với ông để lấy Thạch Lân, khi ông ta nắm trọn trong tay chức chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á.

- Nằm mơ đi.

- Chứ ông ta đâu biết ông có tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ và Anh.

Tuấn Dũng nhếch môi:

- Lam Điền, tôi! để ước mơ của ông thành sự thật đâu. Ông đã không tình nghĩa thì tôi! nể gì phải nghĩ. Rồi đây con gái ông sẽ sống trong ân hận và nhục nhã vì đã phản bội tôi!.

- Ông định xử cô Lam Tiên ra sao?

- Chỉ cần tài khoản về kịp, chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á thuộc về tôi! thì tôi! không cần phải sự xự gì hết. Tự cô ấy ý thức được rồi xa tôi! thôi.

- Việc ông Lam Điền không ngờ tới là chính ông đã hại con gái mình.

- Mấy năm tình nghĩa vợ chồng thế mà Lam Tiên vẫn không nghĩ.

Tôi! thấy tiếc cho cô ấy quá. Vĩ Nam này! Dù chuyện gì có xảy ra đi nữa ông nhớ đừng để tờ báo nào đăng việc của Lam Tiên đã làm nghe.

- Ông thật là...chưa biết thắng hay thua mà đã nghĩ đến việc tha thứ cho người khác rồi. Trái tim nhân hậu và bao dung, ông có khác gì Thượng Nguyên luôn nghĩ cho người mà không cần người đáp lại.

Tuấn Dũng mơ màng:

- Ở gần Thượng Nguyên, tôi! không cảm thấy có áp lực, mà lại rất thích thú khi chọc giận được cô bé. Mấy ngày nay tôi! lúc nào cũng nhớ đến Thượng Nguyên và Tuấn Hải. Hình như hình ảnh Thượng Nguyên đã ăn sâu vào tim óc tôi! mất rồi. Mỗi khi căng thẳng hay yếu lòng buồn chán, tôi! luôn nghĩ đến Thượng Nguyên, quả thật là 1

điều kỳ diệu, nó cho tôi! thêm sức mạnh và niềm tin.

Vĩ Nam cười:

- Ông đã tìm được ½ của mình.

Tuấn Dũng than vãn:

- Nhưng tôi! đã có 1 đời vợ và 1 đứa con. Tôi!...không xứng đáng yêu cô ấy.

- Ông tự cho mình không xứng đáng thì càng làm cho 2 người đau khổ thêm. Thôi thì liều 1 phen, biết đâu may rủi Thượng Nguyên cũng yêu ông. Cô ấy rất yêu thương Tuấn Hải, ông đã thấy.

- Cô ấy thương con tôi! thì có liên quan gì đến tôi! nào?

- Sao không liên quan chứ, Tuấn Hải chính là sợi dây dầy 2 người lại gần nhau hơn. Ông phải luôn tạo niềm tin cho chính mình.

- Quả thật, đứng trước Thượng Nguyên, tôi! như 1 gã khờ. Phải chăng là cô ấy quá trong sáng?

- Nếu ông đã nghĩ được thì đừng để vụt mất cô ấy. Mất Lam Tiên, ông không nuôi tiếc. Nhưng mất Thượng Nguyên, ông sẽ phải nuôi tiếc suốt 1 đời.

- Dù có như thế nào tôi! cũng không thể mất Thượng Nguyên.

- Phải đó, tôi! luôn ủng hộ ông vì Thượng Nguyên là bà mai của tôi! mà.

Vĩ Nam, Tuấn Dũng siết chặt tay nhau, họ rơi vào im lặng vì có cùng chung 1 suy nghĩ.

Lam Tiên, người phụ nữ ngày xưa mà Vĩ Nam thầm ngưỡng mộ đâu rồi? Những hành động vừa qua đã làm anh thất vọng quá.

Tại sao người đàn ông Lam Tiên yêu thương không phải là Tuấn Dũng mà là Thạch Lân chứ?

Tổng giám đốc của anh có chỗ nào không tốt? Thậm chí còn hơn cả Thạch Lân nữa kia. Hay tại con tim có lý lẽ riêng của nó, nếu thế thì...Vĩ Nam này không có gì để giải thích.

Tội nhất là Tuấn Hải, trở thành 1 đứa bé không mẹ.

Vĩ Nam thở dài. Tuấn Dũng đang dốc hết sức mình vào chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á, ngày mai rồi mọi việc có trở nên đơn giản không? Khi Tuấn Dũng chỉ muốn lật ngửa con bài với Lam Điền chứ anh không mấy năng nổ với chức vụ ấy.

Nếu Tuấn Dũng đánh bại được Lam Điền thì sao đây? Anh phải ngồi vào chiếc ghế ấy, như thế thì mọi dự tính cho cuộc sống mới ở Việt Nam đành dang dở, và lần này thì anh phải hy sinh tình yêu duy nhất của mình sao? Ôi! Chuyện đời thật khó mà lường trước.

Chẳng lẽ bây giờ đi khuyên Tuấn Dũng hãy bỏ hết tất cả ở đây để sống theo lý tưởng, ước mơ và tiếng gọi con tim của mình? Đành để

sự nghiệp bao năm gây dựng của ba mẹ Tuấn Dũng cho người khác muốn làm gì thì làm sao?

Không được, dù muốn dù không cũng phải sát cánh ủng hộ, giúp đỡ Tuấn Dũng, không thể để sản nghiệp họ Khang rơi vào tay Lam Điền, 1 con người luôn bội ước.

Cũng may là Giao Nguyệt gọi điện về gấp, nếu không thì việc gì sẽ xảy ra sau ngày đại hội cổ đông? Thật là quá tức khi Lam Điền ngày càng lỏng quyền. Kinh doanh chất xám thì không bằng ai nhưng lại quá nhiều thủ đoạn. Con người như vậy khó mà có thể đứng chung. Sống không tình nghĩa, làm giàu trên thất bại của kẻ khác, thật chỉ đem cả hạnh phúc của con gái mình ra kinh doanh thật không còn gì diễn tả.

Người đáng trách không phải là Lam Tiên, vì cô ấy chỉ là con cò trong tay người điều khiển. Nhưng cô lại quá nhu nhược, đành buông rơi tình yêu của mình bước chân vào địa ngục. Cô không biết làm sao để kiềm chế bản thân, hành động của 1 con người thiếu suy nghĩ. Để giờ đây đau khổ không những cô mà bất hạnh cho Tuấn Dũng và Tuấn Hải.

Gia đình rạn nứt, sự nghiệp bị đe dọa, dồn ép Tuấn Dũng vào con đường phải phản kháng và nếu không khôn ngoan 1 chút thì có lẽ sẽ mất tất cả.

Hiện giờ Tuấn Dũng là con người không yên ổn, anh đang bị cuốn theo cơn xoáy của sự bon chen và tranh giành ích lợi. Nhưng anh vẫn còn đủ tỉnh táo để đối diện và ứng phó, chứ không u mê quên cả nhân nghĩa như Lam Điền.

Chỉ mong sao Tuấn Dũng sáng suốt vượt qua để thực hiện lý tưởng riêng của mình trong 1 mái nhà đầy tiếng cười và niềm vui.

Ba mẹ Tuấn Dũng đã mất, nhưng mẹ anh lại là người Việt Nam chính gốc. Hy vọng việc anh xin cư ở quê hương mẹ mình chính phủ Việt Nam sẽ cho phép. Còn không nữa, anh có thể xin giấy phép đặt văn phòng đại diện công ty Nam Á ở Việt Nam. Như thế anh có thể gần gũi với Thượng Nguyên và những con người anh yêu mến. Việt Nam đâu phân biệt mà da và chủng tộc, ta có thể sống bình dị như người Việt Nam, hưởng gì Tuấn Dũng lai Việt và cũng là người châu á.

Với thời đại vi tính điện tử bây giờ thì Việt Nam cách Hàn Quốc không xa lắm. Đã bao người Việt Nam đến Hàn Quốc rồi đó.

Vĩ Nam tin chắc 1 ngày không xa, anh sẽ được hưởng lây hạnh phúc của kẻ khác và vui lây với niềm vui của kẻ khác.

Cô gái không kiêu kỳ có cái tên Thượng Nguyên làm cho Vĩ Nam

nhớ mãi.

Nếu như Lam Tiên không là hạnh phúc cho cha con Tuấn Dũng, thì Thượng Nguyên, cô sẽ là người mang niềm hạnh phúc ấy đến.

Chợt Tuấn Dũng vỗ vai Vĩ Nam:

- Ông đang nghĩ gì vậy?

Vĩ Nam thành thật:

- Tôi! đang nghĩ đến cô gái có tên là Thượng Nguyên.

Tuấn Dũng chau mày:

- Thượng Nguyên, ông cũng để ý cô ấy nữa sao?

- Không giấu gì ông, mới gặp tôi! đã nghĩ nhiều về cô ấy. 1 cô gái gặp nhiều bất hạnh nhưng tâm hồn cô ấy luôn cao đẹp. Tôi! biết Thượng Nguyên không bao giờ là của riêng tôi!, cho nên tôi! vội dẹp đi những ý nghĩ trong đầu, mà xem cô ấy như 1 người bạn rất thân. Ông tổng! Xin ông đừng lo lắng tôi! là đối thủ của ông.

- Vĩ Nam này! Tôi! xem ông là đối thủ của tôi! bao giờ? Tôi! cũng như ông thôi, Thượng Nguyên không bao giờ là của riêng tôi!. Cô ấy chăm sóc và yêu thương Tuấn Hải đó là vì cuộc sống cô ấy phải làm việc, chứ không phải vì thương hại hoàn cảnh của tôi! mà cô ấy ban bố tình thương.

- Ông tổng! Ông nghĩ Thượng Nguyên là người như vậy?

- Tôi! không biết.

- Trong đôi mắt như biết nói kia, nó chứa đựng rất nhiều tình yêu thương. Thượng Nguyên yêu Tuấn Hải là xuất phát từ tình yêu thương chân thật từ lòng mình.

- Còn đối với tôi!, cô ấy xem là kẻ xa lạ, lúc nào cũng xem tôi! là 1 người chủ không hơn không kém.

- Sự thật là vậy mà. Không phải ông đang thúc Thượng Nguyên làm việc sao? Và cô ấy đã nhận đồng tiền từ tay của ông.

- Đến nước này mà ông còn nói những lời đó được sao?

- Chứ ông bảo tôi! làm gì?

- Tôi!...

- Nếu thật sự ông quan tâm Thượng Nguyên thì ông nên cởi bỏ lớp trượng giả ông chủ của mình để hoà đồng với mọi người. Dem cả trái tim và tấm lòng của mình ra để Thượng Nguyên nhìn thấy. Vì người con gái ông yêu ông có thể làm tất cả. Thượng Nguyên có trái tim đầy lòng yêu thương, tôi! nghĩ cô ấy sẽ cởi mở với ông hơn.

Tuấn Dũng cúi đầu nén tiếng thở dài:

- Nhưng tôi! vẫn thấy mình không xứng đáng. Tôi! yêu Thượng Nguyên, tôi! có thể làm tất cả để cô ấy hạnh phúc...Tôi! không thể làm tổn thương cô ấy.

- Rồi ông tự chôn chặt tình yêu kia để âm thầm đau khổ? Như thế ông không phải là Tuấn Dũng rồi.
- Đau khổ? Lam Tiên, việc làm của cô ấy đã cho tôi! đau khổ. Bây giờ có đau khổ thêm cũng không sao.
- Ông đem 2 sự đau khổ kia ra so sánh à? Vậy có đúng không? Tuy LAM TIÊN phản bội ông nhưng cô ấy không phải người ông yêu, đau khổ có thể sẽ 1 sớm 1 chiều rồi sẽ phai. Nhưng còn Thượng Nguyên, cô ấy chính là trái tim ông, ông can tâm để cô ấy chấp nhận tình cảm của kẻ khác sao? Như thế đau khổ của ông sẽ còn tăng lên gấp bội. Chi bằng...

Tuấn Dũng khoát tay:

- Nếu chúng tôi! có duyên nợ với nhau, thoát khỏi nhau cũng không được. Thôi thì cứ để tự nhiên đi.

- Ông...

- Đừng nói gì thêm, bây giờ việc tôi! quan tâm là cuộc họp cổ đông ngày mai. Chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị phải thuộc về tôi!. Và sau đó những gì tiếp theo tôi! sẽ cho ông biết.

- Tổng giám đốc! Ông ngồi vào chiếc ghế ấy, còn Tuấn Hải ở Việt Nam thì sao?

- Từng bước sẽ được ổn. Tôi! không bao giờ để Tuấn Hải phải buồn. Có tín hiệu trên bàn làm việc, Vĩ Nam nhanh nhẹn:

- Tôi! đang nghe.

- Ông Vĩ Nam! Việc ông nhờ tôi! đã làm xong. 3 giờ chiều nay ngân hàng Thụy Sĩ và ngân hàng London sẽ gọi điện sang.

- Cảm ơn cô. Còn gì nữa không?

- Có cô Nguyệt Thu muốn gặp tổng giám đốc.

- Cô chờ tôi! chút nhé.

Vĩ Nam quay sang Tuấn Dũng:

- Nguyệt Thu chờ ông.

- Nói với Giao Nguyệt hướng dẫn cô ấy lên văn phòng làm việc của tôi!.

- Vâng.

Vĩ Nam nói vào máy:

- Hướng dẫn Nguyệt Thu lên phòng làm việc của tổng giám đốc.

- Vâng.

Tuấn Dũng xoay người trên ghế:

- Giao Nguyệt đã nói gì?

- Mọi việc coi như đã hoàn thành. Chỉ còn chờ cú điện thoại của họ thôi

Tuấn Dũng búng tay:

- Ok. Tôi! cảm thấy nhẹ nhõm rồi. Ông căn dặn Giao Nguyệt cố gắng chờ tin tức của 4 người còn lại trong hội đồng quản trị. Việc tài khoản chỉ là cái cớ để tôi! giữ vững công ty chứ hiện tại 12 người trong hội đồng quản trị tôi! đã được 3 người ủng hộ. Chỉ cần 4 người nữa thôi thì tôi! có thể ngang nhiên ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị mà tôi! không cần tranh đấu.

- Vâng, 4 người kia...công ty ta phải ký hợp đồng với họ sao?

- Chẳng có gì phải ngạc nhiên, sau khi tôi! nhận vai trò chủ tịch hội đồng quản trị thì ông sẽ thay thế tôi! ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc đang bỏ trống cũng đang bị dòm ngó.

- Tôi!...

- Tôi! biết khả năng của ông sẽ làm được điều đó. Mười mấy năm cùng tôi! lăn lộn trên thương trường, tôi! không hiểu ông thì ai hiểu ông đây, ban quản trị họp hội đồng đại hội cổ đông. Cơ hội luôn tới với ông và tôi!. Tôi! sẽ chuyển tất cả tài khoản của tôi! sang cho ông để ông nắm chắc chiếc ghế tổng giám đốc sau đó ông sẽ là người ủng hộ tôi! trong việc tranh chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị với ông Lam Điền. Như thế không phải kế hoạch của chúng ta hoàn hảo sao?

Vĩ Nam vỗ tay:

- Ông quả thật là cao thủ, vấn đề vô cùng có lợi như vậy mà tôi! không hề nghĩ ra. Phen này cái lão già Lam Điền trọn trắng mắt mà nhìn trăm muôn nghìn kế vẫn không vượt qua nổi ông. Ông ta hy sinh con gái thật là vô ích.

- Tôi! thật lấy làm tiếc cho Lam Tiên, cô ấy có 1 người cha lúc nào cũng chỉ nghĩ cho mình.

- Ấu đó cũng là số phận của mỗi con người. Tôi! hỏi thật, ông có còn oán giận Lam Tiên không?

- Oán giận ư?

Như 1 đoạn phim quay lại, hôm đó Tuấn Dũng và Vĩ Nam đáp máy bay về Hàn Quốc. Đáng lẽ ra từ phi trường đến thẳng công ty nhưng không hiểu sao Tuấn Dũng đòi qua nhà thay bộ đồ khác.

Vĩ Nam cùng theo, xe ngừng trước cổng, Tuấn Dũng đề nghị Vĩ Nam vào phòng khách ngồi nghỉ 1 chút nếu không đến công ty sẽ không có cơ hội để nghỉ.

Vĩ Nam nghe theo, 2 người song song vào phòng khách. Cũng chỉ là mấy cô bạn đến thăm thôi.

Sau đó Tuấn Dũng đi lên lầu. Cánh cửa căn phòng của 2 vợ chồng được kéo ra. Tuấn Dũng trọn tròn mắt khi trên giường có Thạch Lân và Lam Tiên.

Tuấn Dũng lấp bắp:

- 2 người đang làm gì vậy?

Lam Tiên cuống quýt kéo mền che thân thể không mảnh vải của mình.

- Anh Dũng.

Tuấn Dũng nắm chặt 2 tay, cơn giận lẫn đau đớn của anh dồn đến tột cùng. Lúc ấy anh chỉ muốn giết chết tôi! gian phu dâm phụ kia, nhưng không hiểu sao anh không làm được điều đó.

Tuấn Dũng lao ra khỏi phòng, nếu ở đây anh không nghĩ mình dần được.

Trở xuống phòng khách, khuôn mặt Tuấn Dũng đờ đẫn và đôi mắt nẩy lửa.

Vĩ Nam bật dậy:

- Ông không được khỏe à? Ngồi xuống nghỉ đi.

Tuấn Dũng gạt tay Vĩ Nam ra hét lớn:

- Đồ phản bội!

Tiếp theo sau là những bước chân xuống lầu. Vĩ Nam đưa mắt nhìn và anh chợt hiểu ra tất cả. LAM TIÊN dám làm cái việc đồi bại vậy sao? Còn Thạch Lân nữa, anh ta nghĩ gì mà lại đi quan hệ với vợ của bạn lại thêm tại ngay trong căn nhà này.

Thạch Lân từ từ bước đến bên Tuấn Dũng. Vĩ Nam đứng đó như thể phòng ngừa chuyện động tay động chân.

Nhưng Thạch Lân chưa kịp nói gì thì Tuấn Dũng đã chỉ tay ra cửa:

- Đi ngay đi.

Thạch Lân nhìn LAM TIÊN rồi nhìn Tuấn Dũng.

- Xin lỗi.

Anh lao nhanh ra ngoài như để chạy trốn tội lỗi. Còn LAM TIÊN thì ngồi bệt xuống nền gạch hoa, nước mắt trào tuôn.

Tuấn Dũng ôm đầu:

- Tôi! không muốn cô giải thích, vì tất cả những gì tôi! thấy thì tôi! không thể không tin.

Anh xách cặp đứng lên:

- Ta đi thôi Vĩ Nam.

- Ngày mai tôi! muốn thấy tờ đơn ly dị của cô.

Vĩ Nam thúc nhẹ:

- Sao hả?

- Tôi! phải tra! lời sao với ông? Nói còn oán giận hay cảm ơn Lam Tiên? Nếu tôi! chọn 2 chữ “cám ơn” thì ông nghĩ gì?

Vĩ Nam lắc đầu:

- Không nghĩ gì hết.

- Tại sao?

- Ông trời đã không đặt để cho ông và Lam Tiên sống với nhau cả đời thì cũng đúng thôi. Vì ông và Lam Tiên không nợ nhau, mà nợ Thượng Nguyên và LAM TIÊN.

- Nói hay lắm, tôi! muốn đấm ông hết sức.

Vĩ Nam cười:

- Sự thật mất lòng nhau mà.

- 2 người làm gì mà vui thế, cho tôi! tham gia với.

Vĩ Nam và Tuấn Dũng đồng quay lại, Vĩ Nam chau mày:

- Cô có biết thế nào là lịch sự không? Tại sao vào phòng mà không gõ cửa?

Nguyệt Thu hất mặt:

- Sao anh biết là không? Tôi! gõ muốn gãy cả tay mà có ai nghe đâu. Cho nên tôi! mới đẩy cửa vào đấy chứ.

Tuấn Dũng kéo Vĩ Nam rời ra dẫu cho Nguyệt The:

- Em ngồi đi.

- Cám ơn.

- Tìm anh có việc gì?

Vĩ Nam lẩm bẩm:

- Ngoài cái việc nhớ anh ra thì còn việc gì khác nữa.

Nguyệt Thu cũng không vừa:

- Nay anh đang nói cái gì đó? Tôi! đến đây với lòng chân thành vì có việc hệ trọng. Nếu không biết rõ thì làm ơn ngồi yên đi.

- Lòng chân thành, việc hệ trọng, ai mà tin cho nổi. Hôm nay tôi! sẽ là người bất lịch sự, không đi đâu hết mà ở đây để học vài chiêu đeo đuổi đàn ông của cô.

Vĩ Nam ngân nga:

- Ở trên đời này chỉ có trâu đi tìm cọc, chứ nào cọc lại tìm trâu.

- Anh... Tuấn Dũng

- Đừng nghe Vĩ Nam nói nhảm. Hôm nay em tìm anh hay tìm Vĩ Nam?

- Dĩ nhiên là anh rồi.

- Thế muốn nói với anh điều gì?

Vĩ Nam nhịp nhịp chân, anh làm như không quan tâm nhưng tai anh vẫn để ý.

- Đại hội cổ đông ngày mai đã được dời lại đến đầu tuần sau.

Vĩ Nam nhồm lên:

- Tin này ở đâu cô có?

- Tôi! vô tình nghe ba tôi! và tổng giám đốc công ty thương mại nói chuyện. Chẳng những việc họp đại hội cổ đông và việc họp ban quản

trị để bầu ra quản trị mới cũng bị dòi. Nghe đâu đó là đề nghị của 2 cổ đông cũ và mấy cổ đông mới. Họ cho rằng quá gấp gáp họ không chuẩn bị được gì.

- Việc này có phải do ông Lam Điền làm không? Ai đã cho ông ta biết...

Tuấn Dũng ngả người ra ghế:

- Bất luận do ai làm tôi! cũng không cần biết. Tôi! đang muốn những cổ đông mới đứng về phía tôi!, việc này tôi! giao cho ông đó Vĩ Nam.

- Vâng.

- Còn việc dòi ngày cuộc họp không ảnh hưởng gì đến chúng ta, có thời gian tôi! cảm thấy thư thả hơn.

Tuấn Dũng mỉm cười với Nguyệt Thu:

- Cám ơn em về cái tin này.

- Chỉ cám ơn suông thôi sao?

- Chứ em muốn gì nào? Trong khi em không thiếu gì cả.

Nguyệt Thu nũng nịu:

- Em muốn anh mời em 1 bữa cơm.

- Ok. Không thành vấn đề. Vĩ Nam! Ông biết chỗ nào ngon nhất không?

- Dạ biết.

- Vậy làm phiền ông hướng dẫn chúng tôi! vậy.

- Vâng, thưa ông.

Vĩ Nam xem đồng hồ:

- Sắp đến giờ nghỉ hay là chúng ta đi luôn?

- Cũng được.

Tuấn Dũng và Vĩ Nam tươi cười, còn Nguyệt Thu thì bụng thụng.

Lần nào lên kế hoạch cũng bị tên Vĩ Nam phá hỏng.

Chứ Nguyệt Thu đâu có biết Vĩ Nam và Tuấn Dũng lúc nào cũng là cặp bài trùng.

Giấc mơ áo cưới

Chương kết

- Thượng Thành à! Em nghe điện thoại giùm chị đi.

- Thượng Thành!

-

Cái thằng mới đó đi đâu rồi không biết.

Tuyết Hoa lau tay đi lên phòng khách. Gian phòng khách vắng tanh, Thượng Thành và Tuấn Hải đều đi đâu cả. Nhưng điều ấy không để cho cô bận tâm nữa, vì điện thoại đang reo liên hồi.

Tuyết

Hoa nhắc ống nghe:

- Alo.

- Hello.

Tuyết Hoa cười:

- Anh rảnh

lắm chắc.

- Tại anh nhớ em mà.

- Ở nhà mà anh cứ làm như...

- Không

thấy em một giây cũng đã nhớ rồi.

- Vậy thì thôi ở nhà đi, đừng đi làm nữa.

Hay là để em bỏ hết công việc có mặt bên anh 24/24.

- Được đó.

- Anh

đừng có ham.

Tuấn Dũng hỏi:

- À! Con đâu rồi em?

- Chắc vừa đi đâu

đó với Thượng Thành.

- Em đang làm gì ở nhà?

- Điều tra hử?

- Không

phải. Tại anh muốn biết em làm gì thôi.

- Để coi, hình như em đang nấu cơm

cho anh ăn đó.

- Tuyết. Thượng Nguyên này!

- Gì vậy anh?

- Bắt đầu

từ 5 giờ trở về sau, em không được ra khỏi nhà nghe.

- Chuyện gì mà có vẻ

quan trọng quá vậy?

- Thì cứ nghe lời anh đi.

- Thôi được.

- Anh cúp

máy đây. Hôn em.

Tuyết Hoa gác máy, tủm tủm cười. Từ lúc chấp nhận tình yêu của Tuấn Dũng đến nay, cô đang ngập tràn trong hạnh phúc, còn ngôi nhà thì không bao giờ thiếu vắng tiếng cười.

Vừa định quay lưng ra sau tiếp tục công việc thì điện thoại lại reo. Bà trò gì nữa đây?

Nhưng cô vẫn nhắc ống nghe:

- Alô Em không có thời gian đùa với anh đâu nghe.

- Alô...

Tiếng một

cô gái ở bên kia đầu dây, Tuyết Hoa lung túng:

- Ồ, xin lỗi. Cô tìm ai?

- Có phải biệt thự của Can Jun Hee không?

Sao mà xác xược thế. Tuyết Hoa nhú mày.

- Can Jun Hee, tôi không biết người này. Chủ nhân ngôi biệt thự là Tuấn Dũng.

- Chứ không phải là Thượng Nguyên sao?

Những câu nói của cô

gái nào đó làm Tuyết Hoa khó chịu:

- Chủ nhân nó là một trong hai người cũng có khác gì đâu.

- Cô là người yêu anh vợ anh Dũng?

- Hiểu theo nghĩa nào

cũng được, tùy cô.

- Tôi nhớ không lầm là Tuấn Dũng có vợ Ở Seoul mà.

-

Nhưng hai người đã ly dị. Hiện tại anh ấy là người tự do.

- Cô biết cũng khá

rành đây. Duy nhất chỉ có một điều cô không thể biết, cô chỉ là cô gái để Tuấn

Dũng đùa vui thôi, người anh ấy sắp cưới là tôi, Nguyệt Thu.

Tuyết Hoa muốn

quỵ xuống, nhưng cô cố giữ bình tĩnh:

- Tôi có nên tin lời cô nói không?

- một người con gái phải đùm bọc 3 đứa em khổ sở quá, Tuấn Dũng chỉ thương

hại cộ Tất cả sự nghiệp của anh ấy đều nằm ở Seoul, nay mai anh ấy trở về, cô

cũng sẽ trở về với chính cộ Hãy mau thức tỉnh đi, cũng còn kịp đây.

Nếu không,
cô sẽ hối hận.
- Cám ơn cô Nhưng cô đừng hòng dùng thủ đoạn để chia rẽ chúng
tôi. Tôi yêu và tin vào tình yêu của anh ấy.
- Hừ! Để xem cô tin đến bao
giờ. Với đàn ông không có tình yêu nào thật lòng cả.
- Cô không tin vào tình
yêu đó là quyền của cô.
- Vậy khi nhìn hình đám cưới của chúng tôi, cô sẽ
tin chứ gì? Tôi gửi cho cô.
Tuyết Hoa buông rơi ống nghe, cô ngồi xuống ghế
như người mất hồn.
Tuấn Dũng lừa dối cô, cuộc đời hai lần yêu, một lần bị
phản bội, một lần bị người ta lừa dối.
Cho đáng đời mày, Thương Nguyên ơi!
Ai bảo mày tin vào đàn ông làm gì? Trên đời này chẳng có người đàn
ông nào để
cho mày tin cả.
Thiên Bình - Tuấn Dũng, hai người làm cho con tim cô mang
nhiều vết thương. Nhưng có lẽ vết thương Tuấn Dũng gây ra suốt
cuộc đời này khó
có thể lành, vì cô đã yêu với tất cả trái tim mình.
Tuyết Hoa khóc, cô khóc
vì bị lừa dối hay khóc thương cho số phận của mình, hai lần yêu, hai
lần con tim
tan nát.
Tại sao ông trời lại trêu cô như vậy chứ. Cuộc đời chị em cô đã bất
hạnh rồi, vậy mà còn tiếp tục thương đau.
Tuyết Hoa gục mặt vào đôi bàn tay,
nước mắt không ngừng chảy. Tuấn Dũng! Ông tàn nhẫn lắm. Tôi đâu
mượn ông thương
hại tôi. Nếu ông không xuất hiện thì tôi và các em tôi đã có cuộc sống
bình yên
rồi, trái tim tôi đâu mang vết thương lần nữa.
Phải ra đi thôi, chốn này
không phải của cô, nơi đây không phải là mái ấm gia đình của chị em
cô, mang quá
nhiều kỷ niệm cũng là đắng cay.
Sao lúc này Tuyết Hoa nhớ ba mẹ da diết, và
chỉ có ba mẹ mới là chỗ dựa vững chắc cho cô thôi. Nhưng ba mẹ cô

còn đâu nữa,
hai người đã ra đi để lại chị em cô bơ vơ trên cõi đời này, còn người
mà tưởng
đặt niềm tin được thì lại hai lòng.
Ba mẹ Ơi! Dưới tuổi vàng ba mẹ có linh
thiên phù hộ cho con vượt qua cú sốc này. Dù đau khổ cũng phải
gắng gượng mà
sống để nhìn đời đen bạc thế nào? Và lòng dạ thế nhân ra sao.
Tuyết Hoa ngồi
bất động như thế không biết bao lâu. Đến khi có tiếng động cô cũng
không buồn
ngẩng lên.
Tiếng Thượng Thành hốt hoảng:
- Chị 2! Hình như dưới bếp có
mùi gì.
Anh hít mũi:
- Mùi xào nấu khét thì phải.
Thượng Thành chạy
xuống bếp rồi trở lên:
- Nồi cá kho khét hết trơn rồi.
Thấy Tuyết Hoa
vẫn không nhúc nhích gì, Thượng Thành lay vai chị:
- Chị 2!
Tuấn Hải ôm
cổ Thương Nguyên:
- Má Nguyên à!
Tuyết Hoa ngẩng lên:
- hai cậu cháu
đừng có làm ồn có được không?
Thượng Thành nhìn chăm chăm vào Tuyết Hoa:
- Chị mới khóc? – Anh quan tâm - Chuyện gì xảy ra vậy chị 2?
- Không có
gì cả. Chị chỉ hơi nhức đầu thôi.
Tuyết Hoa đứng lên:
- Chị lên phòng
đâu. Đừng làm phiền chị.
- Chị 2!
Thượng Thành chau mày liên tục. Mới
đây chị hai còn vui vẻ chuẩn bị cơm tối cho mọi người, thế mà anh và
Tuấn Hải

vừa mới đi ăn có chút xú đã có sự thay đổi.
Nhưng mà là chuyện gì mới được.
Trông chị hai có vẻ đau khổ lắm.
Hay là chị vừa gặp lại anh Bình? Cũng không
đâu. Chuyện Thiên Bình đã là quá khứ, làm sao mà đau khổ chứ?
Anh Dũng? Đúng
rồi. Chắc chắn là có liên quan đến anh Dũng, nên chị hai mới đau
khổ như vậy.
Phải hỏi anh ấy đã.
Thượng Thành định gọi điện cho Tuấn Dũng thì Thượng Tuấn
và Thượng Tâm về tới.
Tuấn Hải mừng rỡ:
- Cậu ba, cậu tư.
Thượng Tâm
xoa đầu cậu bé:
- Ngoan.
Thượng Tuấn hỏi:
- Chị hai đâu? Còn anh
Dũng nữa, chưa về sao? Hôm nay là sinh nhật của chị hai mà.
Thượng Tâm
nhướn mắt:
- Em định gọi điện đi đâu vậy Thành?
- Cho anh Dũng.
-
Ủa! Anh và anh 3 vừa gặp anh Dũng lúc 3:30 đây mà. Em gọi anh ấy
làm gì nữa. Bộ
sợ quên sinh nhật của chị hai nên nhắc chừng à?
- Không phải. Em nghĩ chẳng
có sinh nhật nào trong đêm nay đâu.
Thượng Tuấn nhồm lên:
- Tại sao?
- Chị hai khóc và vừa mới đi lên lầu.
- Em có biết nguyên nhân không?
- Em đoán là có liên quan đến anh Dũng nên vừa định gọi điện thoại
thì hai
anh về.
- Đâu, em gọi điện cho anh Dũng, thúc anh ấy về nhanh lên.
-
Vâng.
- Ngày sinh nhật chị hai mà cũng có chuyện thì thật là xui xẻo.

Thượng Tâm ngăn lại:

- Khoan đã. Điện thoại nhà mình có ghi lại số của người gọi tới, em xem coi có ai gọi không?

Làm theo lời Thượng Tâm, Thượng

Thành ấn vào cái nút trên máy. Anh nói:

- Trong này có ghi hai số mới, một là 8923...hai là 8456...

- Số đầu là của công ty anh Dũng. Còn số sau, đâu em thử gọi lại số ấy xem.

Thượng Thành bấm số 8456...Sau một hồi chuông thì có người nghe.

- Alô.

- Xin hỏi số tôi đang gọi đến là ở đâu?

- Plaza

Hotel.

Thượng Thành quay nhìn Thượng Tâm, anh gật đầu cảm ơn rồi cúp máy.

- Anh đã tìm ra được điều gì rồi phải không?

- Phải. Người vừa gọi điện đến cho chị hai là Nguyệt Thu.

- Sao anh dám khẳng định ?

- Vì địa chỉ

này anh có nghe anh Dũng nói. Nguyệt Thu đang ở khách sạn Plaza.

- Vậy thì

rắc rối rồi. Anh Dũng đã trễ một bước. Phen này điều đúng chứ chẳng chơi. Chị

hai mà giận lên thì có trời mới năn nỉ?

Thượng Tuấn trầm ngâm:

- Anh

nghĩ sẽ không đến nổi tệ. Thôi, để anh lên trên ấy với chị 2.

Tuấn Hải bươn

theo:

- Con nữa.

Thượng Thành dặn:

- Cố gắng năn nỉ mẹ giúp ba Dũng ghen.

- Dạ.

Cộc...cộc...cộc...

- Chị hai mở cửa cho em đi.

-

-

Chị 2! Em muốn nói chuyện với chị.

Cánh cửa phòng được từ từ mở ra. Thượng

Tuấn trợn mắt kêu lên:

- Trời! Mới có một tí xíu mà chị đã bèo nhèo vậy sao?

Thế thì thua người ta mất thôi.

Tuyết Hoa uể oải:

- Em biết gì chứ?

- Không biết gì thật, nhưng hiểu lòng chị đang ghen, đang oán giận người ta

lừa dối mình.

Tuyết Hoa chuôi người xuống giường.

- Chị không hiểu em

đang nói gì.

Thượng Tuấn ngồi xuống mép giường:

- Chị đã yêu thì ghen.

Nhưng chị phải ghen trong sự sáng suốt mới được. Nếu nghe một câu chuyện bịa nào

đó mà chị giận anh Dũng thì không hay cho lắm. Thật ra, anh ấy là người vô tội.

- Vô tội?

Tuyết Hoa nhếch môi:

- Em còn biện hộ cho ông ta sao?

- Không phải biện hộ mà là nói lên sự thật.

- Sự thật là ông ta lừa dối

chị, phải không?

Tuyết Hoa trằm trề:

- Chị không muốn nghe.

- Không

muốn nghe em cũng phải nói. Nếu không, chị sẽ lại chuốc lấy đau khổ cho mình.

Thượng Tuấn trầm ngâm:

- Em, Thượng Tâm và Thượng Thành đã biết được

Nguyệt Thu sang Việt Nam lúc nào và để làm gì. Nhưng tại chưa có cơ hội nói cho

chị nghe thôi. Anh Dũng tuyệt đối chẳng có quan hệ gì với Nguyệt Thu cả. Có

chẳng ba cô ta là cổ đông của công ty anh Dũng. Nguyệt Thu đã yêu anh Dũng từ

lúc anh ấy chưa ly dị với vợ nữa kia. Rồi lúc anh Dũng ly dị thật sự

thì cô ta
tấn công tới tấp. Thấy ai mặt thiết với anh Dũng là Nguyệt Thu hành
động ngay. Và
chị đã lọt vào cái bẫy của cô ta.
- Nếu biết Tuấn Dũng không yêu thì tại sao
Nguyệt Thu phải làm vậy?
- Điều này, chị thử đặt mình vào vai trò của Nguyệt
Thu xem. Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Á, tổng giám đốc
một công ty,
bỏ lỡ thì thật là uổng. Nguyệt Thu cứ bám theo biết đâu một ngày
nào đó lại
chẳng được trái tim Tuấn Dũng.
- Cô ta còn có lòng tự trọng không?
- Có
thì Nguyệt Thu đã không phá chị.
- Nhưng dù gì chị cũng không tin.
- Chị
2! Trước khi quyết định một việc gì, chị cần phải suy nghĩ cho kỹ, kéo
sau này
hối hận không kịp. Tuấn Dũng là một người đàn ông tốt.
Tuyết Hoa vẫn khẳng
khăng ý mình.
- Tốt thì người ta đâu thèm dặt.
- Chị 2! Bây giờ chị tin
em, anh Dũng hay tin Nguyệt Thu?
- Không tin ai hết.
- Chị biết anh Dũng
đã vì chị mà mất mấy cổ đông không? Anh Dũng luôn thật lòng với
chị. Cả em còn
phải cảm động, huống chi...
Tuyết Hoa im lặng, Thượng Tuấn xua tay:
-
Nhưng thôi, có nói thì chị cũng không tin đâu. Cứ để cho số phận an
bài đi.
Thượng Tuấn lảng lạng ra ngoài. Tuyết Hoa với theo:
- Nè...
Nhưng
Thượng Tuấn vờ không nghe, vì anh biết chị hai của anh đã siêu
lòng.
Thượng

Tuấn vỗ nhẹ đầu Tuấn Hải:

- Con vào với mẹ Nguyễn đi.

Tuyết Hoa kéo chăn

đến tận cổ, cô quay mặt vào trong.

Ngẫm lời Thượng Tuấn cũng có lý. Nếu thật

sự Tuấn Dũng có gì với Nguyệt Thu thì cô và anh đâu yên ổn đến ngày hôm nay.

Tự cho mình là người thông hiểu mọi chuyện, vậy mà một chút nữa cô đã có

những quyết định sai lầm. Tự làm đau khổ mình, đau khổ Tuấn Dũng và cả Tuấn Hải nữa.

Hạnh phúc khó tìm nhưng dễ dàng mất.

Tuấn Hải rút rè:

- Mẹ

Nguyễn! Đừng giận ba con nữa có được không?

- Con rất ghét cô Nguyệt Thu,

lúc nào cô ấy cũng theo ba con, làm cho ba con bức mình.

- Mẹ Nguyễn! Con

không muốn ba mẹ phải giận nhau mãi, để cũng yêu thương con, có được không?

Tuyết Hoa thở nhẹ:

- Con ra ngoài đi.

- Mẹ...

- Nếu ba con không

có lỗi thì mẹ sẽ không giận. Con nghe lời mẹ, ra ngoài đi, mẹ nhức đầu lắm.

- Em bệnh sao vậy, Tuyết Hoa?

- Ba.

Tuấn Dũng vuốt tóc con trai:

- Con xuống lầu với mấy cậu đi, ba muốn nói chuyện với mẹ Nguyễn.

- Dạ.

Nhưng ba năn nỉ mẹ Nguyễn đừng giận nữa nghe.

- Được rồi.

Cửa phòng khép

lại sau lưng Tuấn Hải. Tuấn Dũng ngồi gần, sờ lên trán Tuyết Hoa, anh lo lắng:

- Em thấy trong người sao rồi?

Tuyết Hoa hất tay Tuấn Dũng ra:

- Tôi

không có bệnh gì hết, ông đừng bận tâm.

- Em không bệnh sao nằm đây trùm
mềm? Trong khi mọi người đang có mặt ở phòng khách.

- Tại tôi thích, không
được sao?

- Được thì được rồi. Nhưng để người khác nhìn thấy họ sẽ nói em
không được bình thường đó.

Tuyết Hoa bật dậy:

- Ông đừng nói khích tôi
nghe. Tôi mình còn không biết hay sao, mà còn ở đó chọc giận.

Tuấn Dũng cười:

- Anh tội gì?

Tuyết Hoa nguýt ngang:

- Tự Ông biết lấy, đừng
hỏi tôi.

Tuấn Dũng ôm eo cô:

- Cái mặt này mà cũng biết ghen nữa sao?

Nhưng mà lúc em ghen trông đẹp lắm.

- Hứ! Ai thêm ghen.

- Không ghen mà
khóc.

Tuyết Hoa trừng mắt:

- Khóc hồi nào?

- Ai biết. Nghe nói có

một cô gái vừa nghe người ta bịa chuyện thôi đã dùng dùng nỗi giận,
khóc lóc cho

là người ta lừa dối mình.

Tuyết Hoa xô mạnh Tuấn Dũng:

- Ông đi đi.

Cô bật khóc:

- Còn vui mừng trên nỗi đau khổ của người ta nữa.

Tuấn

Dũng cuống quýt:

- Tuyết Hoa! Anh đùa thôi mà. Sao em lại ngây thơ tin vào
câu chuyện của Nguyệt Thu, để mang đau khổ đến cho mình? Đã
yêu anh thì phải tin

anh chứ.

Anh ôm cô vào lòng và lau nước mắt cho cô.

- Đừng khóc nữa, em

yêu. Nhìn thấy giọt nước mắt của em, anh đau lòng lắm.

Tuyết Hoa lè nhè

trong tiếng khóc:

- Chuyện cô Nguyệt Thu ở Seoul sao anh giấu em?

- Tại

anh thấy chưa có dịp, biết nói ra em có tin không? Với lại em lúc đó chưa chấp

nhận anh mà.

- Người ta hiểu chuyện thì người ta sẽ tin.

- Nhưng bây giờ

nói cũng không muộn phải không? Trong trái tim Tuấn Dũng này chỉ có duy nhất một

mình Tuyết Hoa mà thôi.

Tuyết Hoa trề môi:

- Xạo quá đi.

- Thật mà.

Không tin, em nhắm mắt lại đi, anh nói cho nghe.

Tuyết Hoa ngây thơ:

-

Nghe thôi, sao lại nhắm mắt?

- Ừ, thì cứ nhắm đi.

- Rồi nè.

Yêu quá

là yêu cô bé của anh. Tuấn Dũng cúi xuống, môi anh chạm vào môi cô làm Tuyết Hoa

giật mình. Khi ý thức được thì đã muộn, môi Tuấn Dũng cứ miết lấy môi cô Nụ hôn

trên môi cô dài đến tận môi cô tê dại.

Rời khỏi môi Tuyết Hoa, Tuấn Dũng nhắm mắt:

- Thế nào?

Tuyết Hoa mắc cỡ:

- Anh ăn gian.

Tuấn Dũng thì thầm:

- Anh yêu em.

Tuấn Dũng chờn vờn định hôn nữa thì Tuyết Hoa né người:

- Hổng giống nha.

- Thì anh có giống đâu.

- Em muốn nghe anh nói

chuyện Nguyệt Thu cơ.

- Những gì anh muốn nói thì Thượng Tuấn đã thay anh

nói hết rồi.

- Vậy anh và Nguyệt Thu không có gì thật chứ?

- Nếu có gì

thật, anh đâu có ngồi đây được với em.

- Nghe Nguyệt Thu nói, hai người sắp
cưới nhau mà.

- Có đấy. Nhưng cô dâu không phải là Nguyệt Thu mà là Thượng
Nguyên.

- Em bằng lòng lấy anh bao giờ?

Tuấn Dũng móc túi lấy ra cái hộp

đỏ. Tuyết Hoa chúm chím môi:

- Ý gì đây?

Chợt cánh cửa phòng bật mở:

- Happy Birthday!

Tuyết Hoa nhìn khắp một loạt: Thượng Tuấn, Thượng Tâm,
Thượng Thành, Tuấn Hải.

- Hôm nay là sinh nhật tôi ư?

- Phải đó.

Tuấn Hải ôm hôn Tuyết Hoa:

- Chúc mẹ Nguyên sinh nhật vui vẻ.

Tuấn

Dũng cầm tay Tuyết Hoa:

- Em bằng lòng làm vợ anh nhé?

- Em...

Tuyết

Hoa xúc động thật sự, cô chớp mắt thay câu trả lời. Hạnh phúc đã
đến với cô.

Mọi người vui mừng:

- Hoan hô.

Thượng Tuấn, Thượng Tâm, Thượng Thành
bước lên:

- Chị 2! Chúng em chúc chị sinh nhật vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc.

- Cảm ơn các em.

Tuấn Dũng vòng tay ôm Tuyết Hoa:

- Còn anh, anh sẽ

mang lại cho em niềm hạnh phúc ấy.

- Hoan hô!

Nụ cười Tuyết Hoa rất đẹp,

giờ đây cô mới thấy mình thật sự hạnh phúc.

Tuấn Dũng ghé môi hôn vào má

Tuyết Hoa vì anh biết, anh đã có cô thật sự trong đời.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: ThiTham

Thời gian: 19/01/2004 11:08:03 SA